

תפ"ח 40109/07/12 - מדינת ישראל נגד פלוני, פלוני, פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 40109-07-12 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט י' אלרון, נשיא [אב"ד]
כב' השופט משה גלעד
כב' השופט ד"ר מנחם רניאל

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. פלוני (קטין)

2. פלוני (קטין)

3. פלוני (קטין)

כולם ע"י עוה"ד א. סבן וי. גימפל

איסור פרסום

כדי להגן על עניינה של המתלוננת והואיל והיא והנאשמים היו קטינים בני משפחה אחת בזמנים הרלבנטיים, אנו מתירים פרסום הכרעת הדין ללא ציון שמה, שם בני משפחתה, שמות הנאשמים ובני משפחתם וכל פרט אחר העלול להביא לזיהוייה, של המתלוננת.

הכרעת דין

במצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982, אנו מודיעים על זיכוי נאשמים 2 ו-3, מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

כב' השופט מ. גלעד:

1. כללי

לפי גירסת המתלוננת, בהיותה ילדה כבת 11-13 שנים היתה נתונה למסכת של עבירות מין חמורות אשר בוצעו בה על-ידי שלושת בני דודיה, הנאשמים, שהיו אף הם קטינים באותה עת. תלונתה למשטרה הוגשה כ- 6 שנים לאחר תום האירועים.

שתיים הן השאלות שעלינו להכריע בהן; האם גירסת המתלוננת מהימנה, ובמידה והתשובה לכך חיובית, האם יש להרשיע את שלושת הנאשמים בעבירות בהן הואשמו, או שמא רק את חלקם?

2. עובדות כתב האישום

א. הנאשמים ויא', ילידת 1994 (להלן: "המתלוננת"), הם בני דודים והתגוררו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בכפר, בסמיכות זה לזה.

ב. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בסביבות החודשים יוני-יולי 2005, בעת שהמתלוננת ונאשם 1 שהו בבית סבתם בכפר, יחד עם אחיה של המתלוננת ובני דודיה, הציע נאשם 1 כי המתלוננת תשחק עימו ב"אבא ואמא" ולקח את המתלוננת לשירותים. בשירותים ביצע נאשם 1 במתלוננת מעשה מגונה, על ידי כך שלקח את ידה, הניח אותה על איבר מינו מעל למכנסיו והיזז את ידה. זאת עשה לשם גירוי וסיפוק מינו. המתלוננת ביקשה מנאשם 1 שיפסיק, הוא עזב את ידה והיא יצאה מהשירותים.

ג. מספר ימים לאחר מכן, בעת ששהו נאשם 1, המתלוננת וקטינים נוספים בגינת דודם בכפר (להלן: "הגינה") ושיחקו מחבואים, ביצע נאשם 1 במתלוננת מעשה מגונה בכך שדחף אותה על הארץ, נשכב מעליה ואחז בישבנה לשם גירוי וסיפוק מינו. המתלוננת דחפה את נאשם 1 כדי שיקום מעליה. או אז איים עליה נאשם 1 בטענה שצילם סרטון שלה נוגעת באיבר מינו (להלן: "הסרטון") וכי יראה אותו לאמה.

ד. סמוך למועד הנ"ל אירע מקרה נוסף ובו לקח נאשם 1 את המתלוננת אל מדרגות שהובילו מהגינה, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו, החזיק בראשה של המתלוננת והחדיר את איבר מינו לפיה, תוך שאיים עליה וללא הסכמתה. בשלב מסוים נבהל נאשם 1 שכן ראה כי אחד השכנים הבחין בהם, וחדל ממעשיו.

ה. בחודש יולי 2005, חלה אחיה הצעיר של המתלוננת במחלת הסרטן ונזקק לטיפולים בבית-החולים. לנוכח האמור, שהתה המתלוננת פעמים רבות בביתה ללא השגחה.

ו. החל מחודש אוגוסט 2005 ועד שלהי שנת 2006, נהג נאשם 1 להגיע לביתה של המתלוננת, כאשר ידע שהיא נמצאת שם ללא השגחה, תחילה בתדירות של פעם ביום או יומיים ולקראת סוף התקופה פעם בשבוע, ובהמשך מספר פעמים בחודש.

נאשם 1 נהג להפשיט את המתלוננת בחדרה, או בחדר של אמה. תוך שחזר ואיים כי יפיץ את הסרטון ציווה עליה לשכב על המיטה, פשט בגדיו, נשכב מעליה ואנס אותה על-ידי כך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. כל זאת עשה נאשם 1 בניגוד להסכמתה של המתלוננת ובהיותה קטינה מתחת לגיל 14.

ז. באחת הפעמים, במהלך קיץ 2006, לאחר שנאשם 1 אנס את המתלוננת בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ניגש לשירותים הביא מקל של מטאטא והחדיר אותו לפי הטבעת של המתלוננת, תוך שהוא גורם לה לכאבים ולבכי.

ח. נאשם 1 נהג להגיע לבית המתלוננת יחד עם נאשם 2. תחילה, שמר נאשם 2 שאיש לא ייכנס בזמן שנאשם 1 נמצא בחדר עם המתלוננת, וכאשר היה נאשם 1 מסיים את מעשיו כמפורט בסעיף ו' לעיל, נהג נאשם 2 להיכנס לחדרה של המתלוננת נשכב מעליה כשהוא לבוש ובעודה ערומה נהג לגעת בגופה ולהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, תוך שהוא מאיים עליה כי יפיץ את הסרטון שמסר לו נאשם 1. כל זאת עשה נאשם 2 ללא הסכמתה של המתלוננת ובהיותה קטינה מתחת לגיל 14.

ט. במעשיהם כמפורט בסעיפים ו'-ח' לעיל, חברו נאשמים 1 ו-2 לבצע עבירות מין במתלוננת.

י. בשלהי שנת 2006, כאשר חדל נאשם 1 ממעשיו, המשיך נאשם 2 להגיע לבדו לבית המתלוננת, לבצע בה מעשים מגונים ולאנוס אותה כמפורט בסעיף ח' לעיל, וזאת עד שלהי שנת 2007, שאז חדל ממעשיו.

יא. במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה בסביבות חודש מאי 2006, הלכה המתלוננת אל בית אחותו של נאשם 1, כשנאשם 1 מתלווה אליה. נאשם 1 קרא לנאשם 3 שיצטרף אליהם וכשהיו בחדר המדרגות, אמר נאשם 1 לנאשם 3 כי הוא יכול לעשות במתלוננת כרצונו. נאשם 3 דחף את המתלוננת לקיר, הכניס את ידיו מתחת לחולצתה, נגע בחזה שלה, הכניס את ידיו מתחת למכנסיה ולתחתוניה והחדיר אצבעותיו לתוך איבר מינה. כל זאת עשה נאשם 3 לשם גירוי וסיפוק מיני, ללא הסכמת המתלוננת וכשהיא קטינה בת פחות מ-14 שנה. כל אותו זמן שמר נאשם 1 בכניסה למדרגות שאיש לא יבוא.

יב. מספר ימים לאחר האמור בסעיף יא' לעיל, הגיעו נאשם 1 יחד עם נאשם 3 לביתה של המתלוננת. נאשם 3 נכנס לחדרה של המתלוננת בעוד נאשם 1 שומר בסלון. נאשם 3 איים על המתלוננת שהוא יודע שיש סרטון, והוא בידיו, וכי יפיץ את הסרטון אם לא תעשה כרצונו. נאשם 3 דחף את המתלוננת על המיטה, הסיר את מכנסיה ותחתוניה, הוריד את מכנסיו ותחתוניו, נשכב על המתלוננת והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה תוך שהמתלוננת מבקשת ממנו להפסיק ואף לשכנע את נאשם 1 שיחדל ממעשיו. כל זאת עשו נאשמים 1 ו-3 בחוברים יחד לביצוע עבירות מין במתלוננת בניגוד להסכמתה ובהיותה קטינה מתחת לגיל 14.

יג. במעשיהם המתוארים לעיל ביצעו הנאשמים כל אחד לבדו ובצוותא חדא, עבירות כדלקמן -

1. נאשם 1 ביצע במתלוננת, כשהיא קטינה מתחת לגיל 14 וללא הסכמתה, מעשי

אינוס רבים ומעשים מגונים, וכן ביצע בה מעשי אינוס ומעשים מגונים בצוותא חדא עם הנאשמים האחרים. כן ביצע בה, בשני מקרים, מעשה סדום.

2. נאשם 2 ביצע במתלוננת כשהיא קטינה מתחת לגיל 14, וללא הסכמתה, מעשי אינוס רבים ומעשים מגונים וכן ביצע בה מעשי אינוס בצוותא חדא עם נאשם 1.
3. נאשם 3 ביצע במתלוננת מעשה מגונה וכן אנס אותה בשני מקרים שונים ובצוותא חדא עם נאשם 1, בניגוד להסכמתה ובהיותה קטינה מתחת לגיל 14.
4. כמו כן, איימו הנאשמים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בשמה הטוב, בכוונה להפחידה.

יד. לנוכח האמור לעיל, יוחסו לנאשמים העבירות הבאות:

מעשים מגונים - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות המפורטות בסעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") **[נאשמים 1 ו-2 ריבוי מקרים, נאשם 3, מקרה אחד]**.

אינוס - עבירה לפי סעיפים 345(ב)(1)+345(א)(1) וכן בחלק מהמקרים עבירות גם לפי סעיפים 345(ב)(5)+29 לחוק העונשין **[נאשמים 1 ו-2 ריבוי מקרים, נאשם 3 שני מקרים]**.

מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב)+345(ב)(1) לחוק העונשין **[נאשם 1 בלבד, שני מקרים]**.

איומים - עבירה לפי סעיף 192 + 29 לחוק העונשין **[כל הנאשמים]**.

3. תשובת הנאשמים לכתב האישום

בתשובת הנאשמים לכתב האישום ביקש הסנגור להפנות תחילה לכך ששלושת הנאשמים היו קטינים במועדים המפורטים בכתב האישום.

נאשם 1 (יליד 12.88) אשר מיוחסים לו מעשים מיניים מיוני-יולי 2005 (סע' 2 לכתב האישום) ועד לשלהי שנת 2006 (סע' 6 לכתב האישום), היה בטווח גילאים שבין 16.5 ועד קרוב לגיל 18 שנים.

נאשם 2 (יליד 5.93) אשר מיוחסים לו מעשים מיניים החל מאוגוסט 2005 ועד לשלהי שנת 2007 (סע' 8-10 לכתב האישום), היה בטווח גילאים שבין 12 ו-3 חודשים לבין 14.5 לערך.

נאשם 3 (יליד 1.89) אשר מיוחסים לו שני מעשים מיניים, בסביבות מאי 2006 (סע' 11-12 לכתב האישום) היה כבן 17 ו-4 חודשים.

הנאשמים הכחישו את כל עובדות כתב האישום, למעט העובדה שהמתלוננת היא בת דודתם וכי אחיה של המתלונן חלה בעבר במחלת הסרטן.

לא נטענו טענות מקדמיות, ובכללן טענות כנגד קבילות אימרות הנאשמים ("זוטא") או טענות "במקום אחר הייתי" ("אליבי").

פרשת התביעה

עדות המתלוננת .4

4.א ביום 2.7.12 הגישה המתלוננת תלונה בתחנת המשטרה נגד שלושת הנאשמים. בהמשך נחקרה בחמש הזדמנויות שונות, במהלכן תיארה את המעשים אשר ביצעו בה, לטענתה, שלושת הנאשמים. (אמרה מיום 2.7.12 - נ/10; אמרה מיום 8.7.12 - נ/10א; אמרה מיום 9.7.12 - נ/10ב; אמרה מיום 16.7.12 - נ/10ג; אמרה מיום 17.7.12 - נ/10ד). המתלוננת השתתפה בעימותים עם נאשמים 1 ו-2 (ת/7 - ת/7ב, ת/10 - ת/10ב). לא נערך עימות עם נאשם 3.

4.ב. בעדותה בבית המשפט חזרה המתלוננת על עיקרי הדברים וסיפרה כי כיום היא כבת 18, סיימה כיתה י"ב, מתגוררת בעיר עם אמה ואחיה, ובאופן זמני אינה עובדת (עמ' 5-6, 18 לפרוט'). לפי תיאורה, אביה נרצח כשהיתה כבת 5, ובעקבות זאת נישאה אמה, בשנית, עם דודה י', אחי אביה, שהוא גם דודם של הנאשמים (אביה ז"ל, אבותיהם של הנאשמים וי', הם אחים). כן סיפרה המתלוננת, כי בעת שהייתה בכיתה ה', חלה אחיה יז' במחלת הסרטן (עמ' 6 לפרוט').

המתלוננת תיארה כי בזמן שנתגלתה המחלה אצל אחיה, התגוררה עם בני משפחתה בקומה השלישית, מעל דירות הנאשמים 1 ו-2, ונאשם 3 התגורר מטרים ספורים מהם. דודם, פ., התגורר בבית שכור המצוי בין הבניין בו התגוררו המתלוננת והנאשמים 1 ו-2, לבין ביתו של הנאשם 3.

עדות המתלוננת באשר לנאשם 1 .ג.4

המתלוננת תיארה, כי "הסיפור" עם נאשם 1 החל סמוך לתחילת קיץ 2005, כשהיתה כבת 11 (עמ' 6-7 לפרוט'; באמרתה טענה, כי היה זה בחודש יוני או יולי של כיתה ה' - עמ' 2, נ/10).

לדבריה, המקרה הראשון אירע בבית סבתם, כאשר בזמן שהיו במרפסת בית הסבתא, הציע לה נאשם 1 שהיה אז תלמיד תיכון, לשחק ב"אמא ואבא", לקח אותה לשירותים, החל לגעת בה בצורה מינית בכל האזורים בגוף, ביקש ממנה "לרדת לו" והיא "ירדה לו" (עמ' 6-7 לפרוט'; בהמשך הבהירה כי באומרה "לרדת לו" התכוונה "למצוץ את איבר המין" - עמ' 17 לפרוט').

כשהוטח בה בחקירה נגדית, כי לראשונה העלתה את הטענה כי באותו אירוע ראשון שהתרחש בשרותי בית הסבתא, ביקש ממנה הנאשם "לרדת לו" רק בבית המשפט, ובהזדמנויות קודמות שהיו לה (בחקירות ובראיון עם הפרקליטה) טענה כי נאשם 1 ביקש ממנה לגעת באיבר מינו, השיבה המתלוננת, כי אמנם נזכרה בכך מאוחר יותר (עמ' 40,41 לפרוט'), ואולם האמת היא שהיא גם נגעה באיבר מינו וגם "ירדה לו" (עמ' 49 לפרוט').

כן טענה המתלוננת, כי באותה תקופה הם נהגו לשחק בגינת ביתו השכור של דודם, פ. (עמ' 7 לפרוט').

מספר ימים לאחר האירוע בבית הסבתא, בזמן ששיחקו בגינת ביתו של פ. (עמ' 8,18 לפרוט'), שלח נאשם 1 את אחיה לקנות גלידה ואז החל "לעלות עליה" ולהוריד ממנה את מכנסיה. בהמשך, הורה לה "לרדת לו" ומשסירבה, אמר לה כי באותו מקרה שאירע בבית סבתם, הוא צילם אותם בסרטון, ואם לא תעשה כרצונו, ישלח את הסרטון לאמה ויפרסם אותו באינטרנט (עמ' 8 לפרוט'). לדבריה, בשל איום זה, נהגה להיענות לו ולעשות כרצונו.

כשנשאלה בחקירה נגדית, האם נאשם 1 כה טיפש שיפיץ סרטון שהוא עצמו מצולם בו, השיבה: "אולי כן" (עמ' 49 לפרוט').

המתלוננת הוסיפה, כי באותו מקרה שכבו על מדרגות הכניסה לבית הדוד, היינו סמוך לגינה, ונאשם 1 היה מעליה, אולם לפתע קם והתלבש בטענה שהרופא מהקומה השנייה ראה אותו. נאשם 1 החל לרוץ אך הרופא תפס אותו בכניסה.

כן תיארה, כי בהמשך פנה אליה הרופא, הציג עצמו כרופא וטען כי הוא יכול לעזור לה, אך היא נמלטה מהמקום בריצה (עמ' 14 לפרוט').

המתלוננת טענה כי אינה זוכרת במדויק מה עשה לה נאשם 1 על המדרגות, אולם היא זוכרת כי לפני שנשכב מעליה, היא "ירדה לו" (עמ' 14 לפרוט'). כן טענה כי אינה זוכרת מה עשתה עם הבגדים שלה, אך מכנסיו היו מופשלים מטה (עמ' 15 לפרוט'; באמרתה מסרה, כי נאשם 1 פתח את הכפתורים של מכנסיו והפשיל את התחתון, דבר התואם את עדות הרופא בבית המשפט, לפיה ראה את איבר המין של נאשם 1 - עמ' 3, נ/10).

יצוין, כי באמרתה במשטרה סיפרה המתלוננת על אירוע נוסף בגינת הדוד, אשר קדם לאירוע על המדרגות שליד הגינה. לפי תיאורה, באותו מקרה - שאירע כשבועיים לאחר המקרה בבית הסבתא - בזמן משחק מחבואים שבו השתתפו גם אחיה יז' ונאשם 2, ובזמן שהאחרים הלכו להתחבא, דחף אותה נאשם 1 לאדמה, שכב מעליה ואחז בה בישבן. כשהתנגדה, אמר לה שצילם סרטון שבו היא נראית נוגעת באיבר מינו וכי הוא יראה את הסרטון לאמה. המתלוננת לא זכרה מה אירע לאחר מכן (עמ' 2-3, נ/10).

בעדותה טענה המתלוננת, כי אינה זוכרת אם היו מקרים נוספים פרט למקרה בבית הסבתא ובחצר הדוד, בהם ביקש ממנה הנאשם לבצע בו מין אוראלי (עמ' 41 לפרוט').

כן טענה, כי המעשים התרחשו בגינת הדוד פ. לא רק בתקופה בה התגורר שם בשכירות (עמ' 48 לפרוט'), אלא גם לאחר שעזב.

המתלוננת תיארה, כי זמן מה לאחר אותו מקרה על המדרגות ליד בית הדוד, התגלתה אצל אחיה מחלת הסרטן ואמה נהגה להיעדר הרבה מן הבית ולשהות עם אחיה בבית החולים.

באותה תקופה היה נאשם 1 מגיע לעיתים קרובות לביתה ומאיים עליה שאם לא תעשה כרצונו, יראה לאמה את הסרטון ויעלה אותו לאינטרנט (עמ' 8 לפרוט'). נאשם 1 נהג לומר לה לפשוט את בגדיה ואז היה עולה מעליה ומחדיר את איבר מינו לאיבר מינה (עמ' 8 לפרוט'). לפי תיאורה, אירועים אלה התרחשו לרוב בשעות הבוקר, אך לעיתים גם בשעה מאוחרת יותר, בחדר של אמה, כשאמה לא היתה בבית (עמ' 8, 9 לפרוט').

יצוין כי באמרתה מיום 8.7.12 סיפרה המתלוננת בהרחבה על האופן בו היה נאשם 1 נוהג להתקרב אליה, נוגע בחזה ומכניס את אצבעותיו לאיבר מינה, ולאחר מכן היה מפשיט אותה, מתפשט בעצמו (לעיתים באופן מלא ולעיתים היה מוריד רק תחתונים ומכנסיים), דוחף אותה למיטה, מנסה לנשק אותה ולאחר מכן מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, עד שבסוף, היתה מרגישה כאב ורטיבות. נאשם 1 היה מנגב את איבר מינו בנייר או בשמיכה (עמ' 5-6, נ/10א).

המתלוננת העידה, כי תדירות מעשי נאשם 1 היתה כ- 4-5 פעמים בשבוע במשך כשנה, דהיינו עד הגיעה לגיל 12 וקצת יותר (עמ' 9 לפרוט'); באמרתה מיום 2.7.12, אמרה כי מעשי נאשם 1 נמשכו תקופה של כחצי שנה (עמ' 5, נ/10), כשלעיתים המעשים היו מתרחשים מידי יום או יומיים ולעיתים נאשם 1 לא הגיע במשך שבוע שלם. (עמ' 5, נ/10); באמרתה מיום 16.7.12 אמרה כי הנאשם 1 היה מגיע יום יום ברצף, במשך תקופה של כשנה וחצי, עד סוף שנת 2006 ואולם בהמשך אמרה כי היה זה עד יוני-יולי 2006 - עמ' 4,5, נ/10ג).

כשנשאלה המתלוננת, אם דיממה בפעם הראשונה שנאשם 1 קיים עמה יחסי מין, השיבה כי אינה זוכרת (עמ' 51 לפרוט'), והוסיפה בכעס: "לא, אני לא זוכרת. לא ראיתי דם. תשאלו אותו" (עמ' 52 לפרוט'); גם באמרתה טענה כי אינה זוכרת אם דיממה או לא, ואולם היא זוכרת כי היה "קצת רטוב וזה כאב הרבה" - עמ' 4, נ/10). כשנשאלה היכן היתה הפעם הראשונה בה קיים עמה נאשם 1 יחסי מין מלאים, השיבה כי היה זה בבית או בגינה וכי אינה זוכרת במדויק (עמ' 52 לפרוט').

בהמשך, כשנשאלה על-ידי הסנגור: "[...] את הפעם הראשונה את לא זוכרת איפה, בבית או בגינה, אם יש דם או אין...?", השיבה: "לא זוכרת" (עמ' 52 לפרוט').

המתלוננת העידה כי לא סיפרה לאמה דבר באותו זמן, משום שחששה מתגובתה: "פחדתי ממה שהיא תעשה, כלומר, הוא (הכוונה לנאשם 1) היה מאיים שהוא יגיד לה, פחדתי שאם היא תדע היא תצא נגדי" (עמ' 10 לפרוט').

המתלוננת העידה כי האירועים בהם היה מעורב נאשם 1, חזרו על עצמם באופן דומה פחות או יותר, למעט מקרה בו הביא נאשם 1 מקל מטאטא מהמקלחת ו"הכניס את המטאטא לתחת.... והוא הכניס את זה ואמר שזה יעזור לו להרחיב את החור" (עמ' 9 לפרוט').

לדבריה, כשהחדיר את המטאטא, לא ירד לה דם והיא אינה זוכרת איך הגיבה באותו זמן, אלא שכאב לה והיא בכתה (עמ' 9 לפרוט'); באמרתה מיום 8.7.12 מסרה המתלוננת כי היא זוכרת שחשה "כאב עצום", היא התכווצה והחלה לבכות- עמ' 9, נ/10א). כן העידה, כי באותו מקרה בו השתמש נאשם 1 במקל, הוא קיים איתה גם יחסי מין "רגילים" (עמ' 9 לפרוט'), אך לא זכור לה שניסה לבצע בה מין אנאלי (עמ' 41 לפרוט').

המתלוננת השיבה לשאלת בית המשפט, כי אינה זוכרת אם נפצעה כתוצאה מהחדרת המקל או אם היה לה דימום, ובהמשך לכך כשנשאלה: "אם היה דימום סביר להניח שהיית זוכרת?", השיבה: "אני לא יודעת. יש מצב" (עמ' 42 לפרוט').

כשהוטח בה בחקירה נגדית, כי גרסתה שנאשם 1 אמר לה כי הוא מביא את המטאטא "כדי להרחיב את החור" נטענה על ידה לראשונה בבית המשפט, השיבה כי נזכרה בכך בשלב מאוחר יותר (עמ' 42 לפרוט'). כן העידה כי אינה יודעת מה עשה נאשם 1 עם מקל המטאטא לאחר אותו אירוע, אך הם המשיכו להשתמש בו בבית (עמ' 43 לפרוט'; באמרתה מסרה כי נאשם 1 החזיר את מקל המטאטא למקלחת, התלבש והלך- עמ' 9, נ/10א).

ד.4. עדות המתלוננת באשר לנאשם 2

המתלוננת סיפרה, כי לעיתים היה נאשם 1 מביא עימו גם את הנאשם 2 (עמ' 9-10 לפרוט'). באותן פעמים, בזמן שנאשם 1 היה אונס אותה, היה נאשם 2 ממתין בסלון כדי לוודא שאיש לא מגיע, ואחרי שנאשם 1 היה מסיים את מעשיו, היה נאשם 2 נכנס לחדר, מנשק אותה, נוגע בה ו"מכניס אצבעות" לאיבר המין שלה (עמ' 10 לפרוט'). בזמן שנאשם 2 היה איתה, נאשם 1 היה יוצא מן החדר (עמ' 10 לפרוט').

המתלוננת תיארה, כי נאשם 2 החל במעשיו מספר שבועות לאחר נאשם 1, בזמן שהיתה בחופשת הקיץ בין כיתה ה' ל-ו', ומעשיו נמשכו עד לשנת 2007, כשהיתה בכיתה ח'. כן הוסיפה, כי נאשם 2 מבוגר ממנה בשנה

אחת בלבד (עמ' 10 לפרוט').

ה.4 עדות המתלוננת בקשר לנאשם 3

באשר לנאשם 3 סיפרה המתלוננת כי כשאמה נעדרה מהבית, היתה שולחת אותה פעמים רבות לבית אחותו של נאשם 1, ששמה א'. באחת הפעמים (היא אינה זוכרת מועד מדויק) באמרתה מסרה שהיה זה כשהיתה בתחילת כיתה ז' - עמ' 5, נ/10), הביא עימו נאשם 1 את נאשם 3 ובמדרגות המובילות לביתה של א', אמר נאשם 1 לנאשם 3 כי הוא יכול לעשות בה כרצונו (עמ' 10 לפרוט').

בהמשך, החל נאשם 3 לגעת בה בחזה והחדיר ידיים לאיבר מינה (עמ' 11-10 לפרוט'). לאחר מספר ימים (באמרתה מסרה כי היה זה לאחר יומיים - עמ' 5, נ/10) שוב הביא נאשם 1 את נאשם 3 - הפעם לביתה של המתלוננת - ואיים עליה כי אם לא תעשה את ה"דברים" שהיא עושה עימו, גם עם נאשם 3, הוא יראה את הסרטון לאמה (באמרתה מסרה כי נאשם 3 הוא שאיים עליה כי הוא יודע על הסרטון ואם לא תעשה כרצונו, הוא יפיץ את הסרטון - עמ' 5, נ/10; עמ' 8, נ/10א). כשהוטח בה, בחקירה נגדית, כי קיימת סתירה בין גרסאותיה בעניין זה, השיבה כי אינה זוכרת (עמ' 43 לפרוט'). לדבריה, בהמשך לכך נכנס עימה נאשם 3 לחדר ושם אנס אותה על ידי כך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה (עמ' 11 לפרוט').

לגירסתה, היתה זו הפעם הראשונה והיחידה שנאשם 3 קיים עמה יחסי מין מלאים (עמ' 47 לפרוט'), והיא אינה זוכרת אם הוא "גמר" או "לא גמר" (עמ' 50 לפרוט'), אך היא כמעט בטוחה שלא "גמר" משום שלא הרגישה רטיבות (עמ' 51 לפרוט'); באמרתה מסרה כי נאשם 3 "לא גמר" - עמ' 6, נ/10; עמ' 8, נ/10א).

כן סיפרה, כי לאחר אותה פעם בה אנס אותה נאשם 3 בבית, כשירדו נאשם 3 ונאשם 1 במדרגות הבית, הבחינה בהם מר', אחותו של נאשם 2 ובאה אל המתלוננת להתעניין מה היא עושה עימם. אולם לדבריה, בשל חששה מתגובתה של מר', השיבה כי הם "שיחקו" (עמ' 11 לפרוט').

4. לפי עדות המתלוננת, מעשי נאשם 1 נמשכו פרק זמן ארוך והצטמצמו לבסוף עד שפסקו, הן משום שאמה היתה כבר יותר בבית והן משום שהיא החלה לבקר לעיתים קרובות בבית הסבים בעיר.

מעשי נאשם 3 הסתכמו ל-2 אירועים בלבד, האחד במדרגות הכניסה לביתה של א' והאירוע השני, בביתה (עמ' 11 לפרוט'), ואילו מעשיו של נאשם 2, נמשכו פרק זמן ארוך ועד שהיתה כבת 14, בכיתה ח'. כשנשאלה בחקירתה כיצד ייתכן שנאשם 2 המשיך במעשיו, אם ההזדמנויות "הלכו ונתמעטו", השיבה כי נאשם 2 היה כמעט בן גילה (נאשם 2 גדול ממנה בשנה), ומכאן שהיה מגיע לעיתים קרובות לשחק עמה ועם אחיה (עמ' 7, נ/10).

לדבריה, בסופו של דבר הפסיק נאשם 2 את מעשיו, לאחר שבאחת הפעמים כשאיים עליה שוב כי יפיץ את הסרטון, היא השיבה לו בעצבים "שיפיץ ודי" (עמ' 7, נ/10; באמרתה מיום 16.7.12 טענה, כי פשוט אמרה לו שהיא לא רוצה שיתקרב אליה יותר והוא הפסיק את מעשיו - עמ' 5, נ/10ג).

כשנשאלה בחקירתה במשטרה אם ניסתה במהלך כל התקופה הזו להפסיק את המעשים, השיבה כי בכל פעם שביקשה מנאשמים 1 ו-2 להפסיק את מעשיהם, הם נהגו להבטיח כי זו הפעם האחרונה והם יחזירו לה את כרטיס "הסים" שעליו הסרטון, אך הם לא עשו זאת והמשיכו במעשיהם (עמ' 9, נ/10).

החשיפה

4.ז. לדברי המתלוננת, לראשונה שיתפה בקורותיה אדם כלשהו בכיתה ט', כאשר סיפרה לחברה בשם מו' אשר למדה עמה בכיתה, כי נאשמים 1 ו-3 אנסו אותה בתקופה בה היה אחיה מאושפז בבית החולים (עמ' 12 לפרוט'; באמרתה מיום 2.7.12 - נ/10, עמ' 7 - מסרה כי סיפרה למו' בהיותה בכיתה י').

לדבריה, סיפרה למו' על נאשמים 1 ו-3 בלבד, משום שמו' היא בת דודתו של הנאשם 2 (עמ' 12 לפרוט'). כן טענה המתלוננת, כי אותה מו' סיפרה את הדברים למר', אחותו של נאשם 2, וזו קראה לה בשעות הלילה לשאול אותה מה אירע והיא סיפרה למר' בדיוק את שסיפרה למו', לגבי נאשמים 1 ו-3 (לא לגבי נאשם 2), אך מר' התעלמה מכל העניין (עמ' 12 לפרוט').

באמרתה הראשונה (נ/10) אמרה המתלוננת כי מו' סיפרה את הדברים לבנות בבית הספר והן הפיצו את הסיפור בבית הספר (עמ' 7, נ/10), ובאמרתה השניה, לאחר שישה ימים, מסרה המתלוננת כי מו' סיפרה לבת דודתה מצד אמה, מר', אחותו של נאשם 2, כי **שלושת הנאשמים אנסו אותה, בדיוק כפי שסיפרה למו'.** **למרבה הפליאה באימרתה זו מסרה המתלוננת כי סיפרה למו' ששלושת הנאשמים אנסו אותה!!** **למרות שבאימרתה הראשונה אמרה כי סיפרה למו' כי רק שני הנאשמים, 1 ו-3 אנסו אותה ואף נתנה הסבר "הגיוני" לכך, כיוון שמו' היא בת דודה של נאשם 2.**

למרבה הצער, לא המאשימה ולא ההגנה הזמינו את מו' להעיד, על אף שעל פי דברי המתלוננת זהו האדם הראשון בפניו חשפה מה שנעשה לה ועל משמעות אי הזמנתה ארחיב בהמשך.

לדבריה, ביום 10.3.10 אושפזה בבית החולים בעקבות ניסיון התאבדות, לאחר שבלעה כדורי "אקמול", בעקבות מריבה עם מספר נערות בבית הספר אשר הטיחו בה כי שמעו דברים על האונס וכי היא משקרת (עמ' 12 לפרוט'; סיכום אשפוז ת/1).

המתלוננת סיפרה בעדותה, כי בזמן שלקחה אותה אמה לחדר מיון בבית החולים בעקבות אותו ניסיון התאבדות, עמוד 10

סיפרה לה לראשונה, ש"הם" אנסו אותה. בתגובה ביקשה ממנה אמה "לדלג על זה" ולא לשוחח על כך עם איש, אף לא עם הפסיכיאטר או המשטרה (עמ' 13 לפרוט'). לטענת המתלוננת, לא רק שאמה ביקשה ממנה לשתוק, האם עצמה לא עשתה דבר בנוגע לכך (עמ' 14 לפרוט').

כשהוטח בה, כי בחקירתה במשטרה מסרה שסיפרה לאמה רק על נאשם 1, הכחישה את הדברים ואמרה **שסיפרה לאמה שכל השלושה אנסו אותה** אך לא מסרה לה פרטים על האונס (עמ' 43 לפרוט'); באמרתה הראשונה, מסרה המתלוננת כי בזמן שהיתה מאושפזת בבית החולים, לאחר ניסיון ההתאבדות, סיפרה לראשונה לאמה שנאשם 1 אנס אותה (עמ' 8, נ/10, שורה 243-244), כך גם עולה מאימרתה נ/10ג', שורות 195-194).

עוד העידה המתלוננת, כי בכיתה י"א, לאחר ניסיון ההתאבדות, שיתפה את יועצת בית הספר, אני, בסיפור כולו (עמ' 13-14 לפרוט'), אם כי לדבריה "לא נכנסה עמה לפרטים", אלא סיפרה שהשלושה אנסו אותה (עמ' 47-48 לפרוט'). כשהוטח בה, כי בחקירתה אמרה כי סיפרה ליועצת רק על נאשם 1, הכחישה את הדברים וטענה כי סיפרה לה על כל השלושה (עמ' 48 לפרוט'); כבר באמרתה הראשונה, (נ/10), טענה כי סיפרה ליועצת על כל ה-3: "[...] בכיתה י"א פניתי ליועצת בית הספר תיכון "ב" בכפר, אמרתי לה ש-3 בני הדודים שלי אנסו אותי והיא פשוט ישבה ושמעה אותי ואמרה לי שיהיה בסדר ונראה לי שהיא לא טיפלה בזה" (עמ' 8, נ/10); באמרתה השניה, טענה שסיפרה ליועצת בית הספר כי רק בן דוד אחד - נאשם 1 - אנס אותה, אך לא מסרה לה את שמו (עמ' 3-4, נ/10א) וזאת "כי נפגעתי ממנו הכי הרבה" (עמ' 4, נ/10א).

לדבריה, השיחה עם היועצת התקיימה זמן רב לפני אירוסיו של נאשם 1 (עמ' 4, נ/10א). כן טענה באותה חקירה, כי יחסיה עם אמה באותו זמן לא היו טובים והן נהגו לריב על כל עניין (עמ' 4, נ/10א).

המתלוננת העידה, כי בין השנים 2006-2007 ועד 2009-2010 ניהלה יומן ונהגה לכתוב בו פעם עד פעמיים ביום. אולם, בתקופה של ניסיון ההתאבדות, לאחר שרבה עם החברות, שרפה את היומן כדי לא להותיר זכר לכתוב בו (עמ' 52,54 לפרוט'; נ/10א). כשהוטח בה כי בחקירתה מסרה שכתבה את היומן בשפה הערבית, התעקשה כי מסרה שכתבה את היומן בעברית (עמ' 53 לפרוט', שורה 11) "... כי אין לי שפה טובה בערבית". כמו כן, העידה כי אינה זוכרת שסיפרה לחברתה מו' שבכוונתה לשרוף את היומן, כפי שמסרה באמרתה במשטרה (עמ' 54 לפרוט'; עמ' 2, נ/10א). אכן אמה ואחיה מסרו בחקירתם שהמתלוננת כתבה את היומן בעברית כיוון שהיא כותבת יפה בעברית אולם, בחקירתה השלישית (נ/10א), שורות 36-38, המתלוננת עמדה על כך שהיומן נרשם בשפה הערבית!

המתלוננת השיבה, כי בזמן שאירעו המעשים לא שיתפה איש מבני המשפחה או כל גורם אחר "[...] כי הם (הנאשמים) תמיד איימו עליי, וגם הייתי מטומטמת באותה תקופה" (עמ' 45 לפרוט'). כשנשאלה אם איש בסביבתה לא הבחין באותו זמן כי משהו אינו כשורה אצלה, השיבה: "בני אדם מעדיפים להתעלם לפעמים" (עמ' 45 לפרוט').

כשנשאלה אם היו "סימנים" שיכולים היו להעיד שמהו "לא בסדר", השיבה כי היתה בודדה, ללא חברים (עמ' 45 לפרוט'). יצוין, כי בחקירתה מיום 2.7.12, סיפרה כי החלה להתדרדר בציונים וכן כי רוב הזמן היתה

מסתובבת לבד, בלי חברים - עמ' 7, נ/10).

לדבריה, המקרה היחיד שמישהו הבחין בדבר מה, היה כאשר לאחר המקרה בו נאשם 3 עלה אליה הביתה עם נאשם 1 (האירוע בו קיים עמה נאשם 3 יחסי מין מלאים), הבחינה בהם אחותו של נאשם 2, מר', בזמן שירדו מדירתה ושאלה אותה מה הם עשו אצלה בבית ומשהשיבה כי שיחקו ביחד, אמרה לה שלא תשחק עם גדולים ממנה. לדבריה, נמנעה מלשתף אותה במתרחש, משום שאם היתה מספרת לה על מעשי נאשמים 1 ו-3, "סביר להניח שגם הייתי מספרת על אחיה" והיא לא היתה מאמינה לה (עמ' 46-47 לפרוט'). מיד בהמשך טענה המתלוננת כי לא זו הסיבה שלא סיפרה למר' על מה שנעשה בגופה, אלא, "כי נזכרתי שיש להם את הוידאו" (עמ' 47, ש' 8 לפרוט'). באותה תקופה היתה כבת 11-12 (עמ' 47 לפרוט').

בהמשך, כשהטיח בה הסניגור כי היא נבחרה לקורס "מנהיגות צעירה", כלומר שהיו בה תכונות מנהיגות, השיבה: "אתה מנסה לומר שעם כל הטראומות, אני לא יכולה להיות בן אדם חזק?" (עמ' 46, שורה 7 לפרוט').

באמרתה מיום 8.7.12 מסרה כי המחנך שלה (בשם סע'), קרא לה לשיחה בשל היעדרויותיה הרבות מבית הספר והוא שהציע לה לגשת לשוחח עם יועצת בית הספר. כן טענה, כי ייתכן וגם מנהל בית הספר הבחין שמהשו אינו כשורה משום שכשראה שהיא מסתובבת לבד קרא לה לשיחה והתעניין בשלומה, אך היא לא סיפרה לו דבר (עמ' 3, נ/10א).

המתלוננת העידה כי הנאשמים לא הותירו סימנים על גופה וכי מעולם לא פנתה לקופת החולים להתלונן על פגיעה כלשהי (עמ' 12 לפרוט').

n.4 ההתכתבות בפייסבוק

המתלוננת סיפרה כי ביום 26.12.12 התכתבה ב"פייסבוק" עם נאשם 1 (תכתובת השיחה בשפה הערבית באותיות לועזיות - תכתובת CHAT - ת/2; תמלול ההתכתבות שנערך על ידי המתלוננת - ת/2א; תרגום ההתכתבות שנערך ע"י שוטר בכתב יד - ת/2ב; תרגום שנערך ע"י העדה מר' והוקלד ע"י הסניגור עו"ד י. גימפל - ת/2ג; בהשלמת טיעוניה התייחסה ב"כ המאשימה אל התרגום ת/2ג כתרגום מטעם ההגנה, ואולם על פי הודעת הסנגור עם הגשת התרגום הרי שמדובר בתרגום מוסכם.

לדברי המתלוננת, באותה תכתובת כתבה לנאשם 1 כי היא "יודעת טוב טוב" מה הוא עשה, ובתגובה ענה הנאשם 1 שלא תשחק כי גם נאשם 3 ונאשם 2 היו ויש לו הוכחה על כך, אך לאחר מכן, טען: "מה אני עשיתי", "את שקרנית" וכו'.

מעיון בהתכתבות (ת/2ג) עולה, כי המתלוננת הטיחה בו: "אני רוצה שתדע שאני יודעת טוב **כמה זה טעות מה שעשית**". ואני רוצה שתדע שאתה תשלם על זה ביוקר ושאתה לא אשתוק על זה. מעניין מה תהיה התגובה של הדודים שלי כשישמעו על המשחק שעשית. מ', אני יהפוך לך את החיים שלך שתדע כמה שהמצב שלך חרא. אז

מה אתה אומר, כמה שנים בכלא טובים בשבילך, לא?" (יצוין, כי היו פערים בין התרגומים השונים, למשל, באשר למילה "עשית", דהיינו האם התרגום המדויק הוא "שעשית", או "שעשיתם").

בתרגום "המוסכם" (ת/2ג) נרשם "עשית". מאחר שנקודה זו נותרה במחלוקת בין הצדדים, הרי שמחמת הזהירות נקבל את הטענה הנוחה להגנה והיא כי תרגום המילה היו "עשית" וכך גם תרגמה המתלוננת בעצמה ב- ת/2א. יחד עם זאת נאמר כבר עתה כי הפערים אינם משמעותיים ואינם משנים את העיקר.

בתגובה לדבריה הנ"ל השיב נאשם 1: "אל תשכחי שגם נאשם 3 ונאשם 2 גם היו, ויש לי הוכחה על זה. חוץ מזה, מה אני עשיתי, את שקרנית. אני שמעתי מפה ושם דיבורים, את שקרנית, אני לא יודע מה קורה אתך ואת רוצה לסבך אותי...." (עוד אתיחס בהרחבה לתכתובת זו בפרק שעניינו "חיזוקים למהימנות גרסת המתלוננת").

המתלוננת העידה, כי באותה תכתובת כתבה לנאשם 1, אחרי שטען כי היא משקרת, "תזכור את הסיים", משום שנהג תמיד להציג בפניה את כרטיס ה"סיים" אשר עליו, לפי טענתו, היה הסרטון שצילם בבית סבתה, ונהג להטיח בה כי אם תעשה כרצונו, הוא ייתן לה את ה"סיים" כדי שתשמידו (עמ' 15 לפרוט'). המתלוננת העידה, כי מעולם לא ביקשה לראות את הסרטון (עמ' 16 לפרוט'); גם בהמשך טענה כי ראתה רק את כרטיס ה"סיים" ולא את הסרטון - (עמ' 49 לפרוט'). (מדברי בת דודתה של המתלוננת, עו"ד גב' ר', אשר העידה מטעם התביעה, עולה כי המתלוננת מסרה לה שראתה את הסרטון ואף סיפרה שראתה "מה שהם עשו בבית של סבתא, למטה איפה שהם שיחקו נגיעות מיניות ליד השירותים" (ת/24, שורות 104-99; עמ' 120, שורות 8-5 לפרוט').

יודגש כבר עתה כי נאשם 1 לא התייחס כלל בתכתובת זו לנושא "הסיים" שהוזכר על ידי המתלוננת ובעדותו טען ש"ריפרף" על הדברים ו"לא העמיק" או "לא התייחס". בנושא זה ארחיב בפרק "החיזוקים".

התכתובת הממוענת לדוד א' בעניין דרישות המתלוננת מהנאשם 1

ט.4

לדברי המתלוננת, לאחר אותה התכתובת ב"פייסבוק" בינה לבין נאשם 1 "התגלגל" הסיפור הלאה במשפחה, ונתגלע ריב משפחתי סביב הנושא. כן סיפרה, כי מספר שבועות לפני הגשת התלונה פנה אליה הדוד א', שהוא גם דודם של הנאשמים, וביקש ממנה למצוא פתרון לכל העניין (עמ' 16 לפרוט').

כן סיפרה המתלוננת, כי הדוד י' (אחי אביה ובעל אמה, אמ'), היה גם הוא מעורב בעניין ופנה אליה שתכתוב בקשה ובה תפרט את דרישותיה מהנאשמים ותשלח את המסמך לאחיה, יז', כדי שהאחרון יעביר את תוכן הדברים לדוד א' (התכתובת ליז' ובה הבקשה לדוד א' - ת/3, ת/5, נ/6).

באותה תכתובת ב"פייסבוק" הממוענת ליז', אולם מופנית לא', התייחסה המתלוננת ל"נאשם" וביקשה, בין היתר, "לשמור על פרופיל נמוך - משמע, כל התגרות שהיא, נחשבת בעיניי להפרת ההסכם ולכן תהיה לי הזכות והתמיכה המלאה לפנות לדרך אחרת, למשטרה או לבית המשפט. דבר ראשון, הוא יעמוד מול כולם - המשפחה - יודה, יצטער, יבטיח שהוא מקיים את כל ההסכמים" (ת/3; גם לתכתובת זו נתייחס בהרחבה בהמשך הדברים).

בעדותה העידה, כי כשכתבה "הנאשם" התכוונה לנאשם 1 וזאת משום שהוא היוזם של כל העניין והוא שהזיק לה יותר מכולם (עמ' 16-17 לפרוט').

משהטיח הסנגור במתלוננת כי המסמך שמסרה לפרקליטה (ת/3, נ/5) מהווה רק חלק מ"תכתובת המייל" המלאה שנשלחה דרך המחשב של יז', ודווקא אותן 4 שורות בסוף ההתכתובת "המזכות" לכאורה את הנאשמים 2 ו-3 הושמטו מן המסמך, ולצורך כך הפנה אותה לתכתובת המלאה - נ/6 - השיבה המתלוננת כי היא עשתה "העתקה" של המסמך המקורי ב"פייסבוק" (ת/3) לדף "וורד" נקי (נ/5), ומכאן שאינה יודעת כיצד הושמטו השורות האחרונות, וזו לא היתה פעולה מכוונת (עמ' 38,39,40 לפרוט').

המתלוננת נשאלה כיצד זה שבאותו מסמך שלם - נ/6 - רשמה "על נאשם 3 ונאשם 2 להודות שנכחו באירוע, הם יודו ששיתפו פעולה בצורה כזו או אחרת", אם לטענתה, היה נאשם 2 "מחדיר לה אצבעות בכל הזדמנות" ונאשם 3 ממש בעל אותה (עמ' 38 לפרוט'), השיבה: "הם שיתפו פעולה ונכחו כי בעצם כל מה שקרה פחות או יותר לרוב היה עם נאשם 1, הוא שפגע בי הכי הרבה וכל הסיפור מההתחלה היה סביבו" (עמ' 38 לפרוט'), כשהוטח בה כי "חתכה" במכוון את הקטע האמור, משום שמלכתחילה האשמותיה היו נגד נאשם 1 והכנסת נאשמים 2 ו-3 לעלילת האונס באה רק משום שלא תמכו בטענותיה נגד נאשם 1, הכחישה את הדברים וטענה: "כי זה נכון. הם היו שם והם עשו וגם כל מה שמסופר" (עמ' 39 לפרוט'). יחד עם זאת אישרה המתלוננת, כי אם בשלב המוקדם (כשעוד רצתה לסגור את הסיפור בתוך המשפחה), היה "נפתר" הסיפור עם נאשם 1, היא היתה מניחה לסיפור כולו (עמ' 39 לפרוט').

גם בהמשך, כשהטיח בה הסנגור כי העלילה על נאשמים 2 ו-3 את סיפור האונס רק כנקמה על כך שהם תמכו בנאשם 1 וטענו כי היא משקרת, השיבה: "אתה זוכר את השיחה בפייסבוק עם נאשם 1 (נאשם 1), הוא עצמו הכניס אותם מלכתחילה, זה לא שאני באתי לדבר איתם, לא ניסיתי לדבר איתם מלכתחילה, אלא ניסיתי לדבר עם נאשם 1" (עמ' 44 לפרוט').

כשנשאלה מדוע אמה טוענת שהיא סיפרה לה רק על נאשם 1, בעוד היא טוענת שסיפרה לאמה כי שלושת הנאשמים אנסו אותה, השיבה: "אין לי מושג. אני סיפרתי לה בבית החולים, גם על הנאשם 1 וגם על הנאשמים 2 ו-3", ובהמשך: "אין לי מושג, יש לה סרטים במוח" (עמ' 44 לפרוט'). (כפי שיובהר בהמשך, חיזוק לכך שהמתלוננת סיפרה לאמה שרק נאשם 1 פגע בה נמצא בעדות יז', בעלה של אמה, אשר מסר כי עד לשלבים מאוחרים ידע שרק נאשם 1 פגע בה, בעדות ח' אחותו של יז', אשר מסרה כי אמה של המתלוננת סיפרה לה שהמתלוננת טענה שנאשם 1 פגע בה ובעדות היועצת, אני', שגם היא מסרה (בניגוד לדברי המתלוננת בעדותה), כי המתלוננת סיפרה לה רק על אחד מבני דודיה שהציק לה).

לדברי המתלוננת, ב- 16.6.12 התכתבה עם בת דודתה, ר', שהיתה סטודנטית למשפטים באותו זמן משום שחשבה שתוכל לתת לה מידע באשר לאופן הגשת תלונה במשטרה (ההתכתובת עם ר' - ת/4; נתייחס לתוכן התכתובת בסקירת עדותה של ר').

המתלוננת טענה, כי במשך כל השנים לא הגישה תלונה במשטרה משום שאמה לא רצתה שתחשוף את הדברים. אולם, בתקופה שלפני הגשת התלונה זיכרונות האירועים החלו להציף אותה ולהעיק עליה והיא

החליטה לעשות "סוף לעניין" (עמ' 17 לפרוט'). כן טענה, כי חיכתה עם הגשת התלונה עד לאחר חתונתו של נאשם 1, משום ש', בעלה של אמה ואחי אביה, אמר לה שכן מבקשים הדודים, והיא ראתה בכך ביטוי להיות אותם דודים "... בני אדם לשם שינוי" (עמ' 45 לפרוט').

4.י. בחקירה נגדית העידה המתלוננת, כי היא חוששת רק מנאשמים 1 ו-3, משום שהם מתעסקים עם נשק (עמ' 20 לפרוט'). לדבריה, בשל אותו חשש מהנאשמים, רצתה להסתיר את כתובת מגוריה, ולכן התנגדה שתועבר לרשות הסניגור קלטת בה התראיינה לטלוויזיה בקשר למקרה (מכתב ההתנגדות להעברת הקלטת לידי הסניגור - נ/1). כשהטיח בה הסניגור כי היא פירסמה פרטים אישיים לרבות כתובת מגוריה, בפייסבוק (נ/2), השיבה כי סברה שבזמן 'מעצר בית' קיים איסור לגלוש באינטרנט (עמ' 20 לפרוט'), והוסיפה כי לא שמה לב עד היום לכך שהפרטים האישיים שלה מפורסמים בפייסבוק. כשהוטח בה כי לנאשמים אין כל עבר פלילי בעבירות נשק, השיבה כי היא עדיין חוששת מהחברים שלהם - "הכנופיות" - ולכן תמיד מסתובבת עם גז מדמיע (עמ' 21 לפרוט').

כן הסבירה, כי כשהנאשמים שוחררו ממעצר, חששה לגורלה ולכן חשבה שאם תתראיין לטלוויזיה ייווצר לחץ והם יוחזרו למעצר (עמ' 22 לפרוט') ומכאן הראיין שנתנה.

לדבריה, סיפרה לכתב ערוץ 10, אלי לוי, בראיין שקיימה עימו (תקליטור נ/17, תמליל נ/17א), כי ס', אחיו של נאשם 2, פנה בעבר לאמה והורה לה שלא לפנות למשטרה, משום שהם מתעסקים בנשק (עמ' 24 לפרוט'). כן אישרה כי הדברים שמסרה לאלי לוי, לפיהם ס' אמר לה ש"ישלח אנשים" אליה, לאמה או למישהו מבני משפחתה, הם נכונים וגם אמה היתה נוכחת בזמן שס' אמר את הדברים (האם לא נחקרה על כך בעדותה).

4.יא. רק לאחר שהטיח הסניגור במתלוננת כי באותה כתבה טענה כי היו גם אירועים שהתרחשו בבית הנאשמים, סיפרה המתלוננת לראשונה! כי בזמן "מלחמת לבנון השנייה" ישנה עם בני משפחתה בבית נאשם 2, ובלילה ישן לידה הנאשם 2 ונגע בה, אך לא היה אונס מלא, אלא "עם האצבעות" (עמ' 25 לפרוט'). בהמשך טענה כי אינה זוכרת אם היו מספר פעמים כאלה, אך זכור לה בוודאות מקרה אחד (עמ' 28 לפרוט').

המתלוננת טענה כי אינה זוכרת כמה לילות התארכה בבית נאשם 2, באותה מלחמה, או מי ישן עמם בחדר של אחותו, אך נאשם 2 נגע בה כשהאחרים היו עדיין בסלון ודלת החדר היתה סגורה ולא נעולה (עמ' 26-27 לפרוט').

כשהוטח במתלוננת כי היו לה שפע הזדמנויות לספר על כך לחוקרים, השיבה כי אינה יודעת מדוע לא סיפרה זאת, וכן הוסיפה: "סליחה שאני לא זוכרת הכל" (עמ' 26 לפרוט'). המתלוננת אישרה כי לא סיפרה על כך גם לפרקליטה המטפלת בתיק (עמ' 26 לפרוט').

4.יב. באשר לרגשותיה כלפי נאשם 2, טענה המתלוננת, כי בתקופות בהן נגע בה חשה שנאה כלפיו ואילו בתקופות אחרות לא הרגישה כלפיו דבר (עמ' 28 לפרוט'). בהמשך טענה, כי לא כעסה על נאשם 2

עד ש"הסיפור נפתח במשפחה", משום שעד אז חשבה כי נאשם 2 היה בעצמו צעיר וכי הוא בטח מתחרט על מעשיו (עמ' 31 לפרוט').

המתלוננת אישרה כי נאשם 2 היה מגיע לביתם לעיתים קרובות - גם אחרי שהסיפור נגמר - משום שהיה בקשר טוב עם אחיה, יז' (עמ' 29 לפרוט'). בהמשך אישרה, כי התכתבה עם נאשם 2 ב"פייסבוק" וטענה כי אין לכך "סיבה הגיונית" (עמ' 29 לפרוט'). כן אישרה, כי הזמינה את נאשם 2 לרוץ עימה "ריצת בוקר" (עמ' 29 לפרוט'), והזמינה אותו באחת ההזדמנויות לעלות לביתה (עמ' 30 לפרוט'). באופן כללי טענה: "באותה תקופה שדיברתי איתו, היינו יושבים במרפסת אצלנו בבית, אני הוא ואח שלי, ואח שלו - נאשם 3" (עמ' 30 לפרוט'), הכוונה לבן דודו - נאשם 3 ולא אחיו). כשנשאלה על ידי בית המשפט, כיצד זה מסתדר עם המעשים הקשים שהיא מייחסת לו, שתקה תחילה ולאחר מכן, השיבה: "א.ו.ק.". תשמע, הוא היה פחות או יותר רוב הזמן כמו את, גדלנו ביחד, שיחקנו ביחד מאז שאני זוכרת את עצמי, עד לשנה שעברה היינו בקשר של שלום שלום ולפעמים הוא היה בא לאח שלי ובשיחה הזאת היינו אמורים ללכת לריצה, עם אח שלי ואיתו" (עמ' 29-30 לפרוט').

בהמשך, נשאלה פעם נוספת, כיצד היחסים החבריים שהיא מתארת עם נאשם 2 מתיישרים עם הדברים שהיא טוענת כי עשה לה, והשיבה: "לא יודעת". עם זאת, העידה: "לא יודעת. תקשיב, זה כן קרה, הוא עשה את זה, ואני לא יודעת למה המשכתי לדבר איתו, אני לא מוצאת בעצמי הסבר לזה אפילו" (עמ' 30 לפרוט').

כשהוצגה בפניה תמונה בה היא נראית עם נאשם 2 ובת דודתה התינוקת, בביתה, כשהיא מחייכת - כשנה לפני התלונה - אמרה שאין לה הסבר לכך (עמ' 31 לפרוט').

כשנשאלה אם ייתכן כי כינתה את נאשם 2 לפני כשנתיים, "עזיזי ל...", היינו "יקירי ל...", השיבה כי ייתכן ופנתה אליו בביטוי "עזיזי", אך היא אינה זוכרת שכינויו של הנאשם 2 הוא "ל..." והמשיכה והסבירה כי בדיוק כשם שהמשיכה להתראות עימו כך גם ייתכן שכינתה אותו "ע..." (עמ' 36, 39 לפרוט'). כשנשאלה על ידי בית המשפט כיצד זה מסתדר עם טענתה שאנס אותה, אמרה: "אין לי תשובה" (עמ' 36 לפרוט').

כשהוטח בה על ידי הסגור כי התגובה בה כינתה את הנאשם 2 "יקירי" נמחקה על ידה בצורה יזומה, הכחישה כי מחקה תכנים כלשהם מהפייסבוק (עמ' 36 לפרוט').

המתלוננת הכחישה שאי פעם הסכימה למעשי נאשם 2 וכשנשאלה ע"י אב בית הדין, כב' ס. הנשיא (כתוארו אז) השופט אלרון, האם הוא לא ניסה לעשות לה דבר כשהיו יחד, לבד, השיבה בשלילה (עמ' 30 לפרוט').

4.יג. גם כשהוצגה למתלוננת תגובתה בפייסבוק - באשר לתמונה של בני דודה, וביניהם הנאשמים 2 ו-3 - "זה לא מוצא חן בעיני שאני לא אתכם" (נ/3, נ/3א, נ/3ב), השיבה כי זה היה בטרם "נפתח הסיפור במשפחה" ובשלב הזה עדיין לא נטרה להם את אותה טינה שהיא נוטרת להם כיום, ועדיין לא כעסה כפי שהיא כועסת עליהם עכשיו (עמ' 31 לפרוט'). עם זאת אישרה, כי היה זה כבר לאחר ניסיון ההתאבדות שלה ואחרי שניהלה שיחה עם מר', אחותו של נאשם 2 (עמ' 32 לפרוט').

לנוכח האמור נשאלה איך זה שבעיתו כזה לאחר שניסתה להתאבד על רקע מעשיהם, עדיין יש לה רצון להיות

איתם, השיבה "אין תשובה" (עמ' 32 לפרוט').

יחד עם זאת, ראוי לציין כי באותה תכתובת פייסבוק (נ/3ב), אחרי שמר' השיבה לה "... ראית מי שמתרחק מאתנו טיפה כמה הוא מפסיד", השיבה המתלוננת "מי שמתרחק מהם לא מפסיד אלא מרוויח, תשאירי את זה לאלוהים (ואני לא מתכוונת על כולכם בטוח)".

גם כשהוצגה בפניה תגובתה (נ/4א) לתמונה נוספת בה נראים, בין היתר, נאשמים 1 ו-3 בה כתבה: "אתם הולכים ומשאירים אותי ישנה", טענה כי כלל לא זיהתה את נאשם 1 בתמונה, ומכל מקום זו עדיין המשפחה שלה והיא אינה יכולה לנתק עמם קשר. כן הוסיפה, כי גם אמה היתה נוכחת במקום והיא נראית בתמונה (עמ' 34 לפרוט').

כשנשאלה, בהמשך, כיצד ייתכן כי אמה המשיכה לבלות עם הנאשמים ביום 30.7.11 כשכבר ביום 10.3.10, לאחר נסיון ההתאבדות, היא שיתפה אותה, לטענתה, במה שעשו לה הנאשמים (או לפחות נאשם 1), השיבה: "את זה תשאל את אמא...זה לא עניין שלי" (עמ' 34 לפרוט').

4.י.ד. המתלוננת אישרה כי במסגרת חקירתה במשטרה סירבה להיבדק אצל ד"ר לנג (בנושא קרום הבתולים), משום שלטענתה מדובר בבדיקה "חטטנית" (עמ' 52 לפרוט'); המזכר שערכה אורית ארז בעניין סירובה של המתלוננת להיבדק, מיום 16.7.12 - נ/7; עם זאת יצוין, כי המתלוננת הסכימה לבדיקה אם הדבר יהיה הכרחי: "אם זה חותך ואין מה לעשות, אז כן, אבל לא עכשיו" - עמ' 1, נ/10ג). כשהטיח בה הסניגור כי ההליך המשפטי חטטני אף הוא, השיבה המתלוננת: "יש הבדל בין לפתוח את הפה, ללפתוח את הרגליים" (עמ' 53 לפרוט').

4.ט.ו. בחקירותיה הכחישה המתלוננת כי סיפרה אי פעם לחברתה מו' כי אביה או י' תקפו אותה בדרך כלשהי (עמ' 2, נ/10ג).

נושא זה הוטח בה בחקירתה במשטרה כיוון שהנאשמים ניסו בחקירותיהם להתגונן בטענה שהמתלוננת "משוגעת" ומתלוננת סתם כך על אנשים הקרובים אליה כי פגעו בה מינית, ומכאן שגם עליהם העלילה עלילה.

4.ט.ז. לגבי מסיבת האירוסין של נאשם 1 מסרה המתלוננת כי היתה באותה מסיבת אירוסין זמן קצר בלבד, מספר דקות שאחריהן חזרה לביתה (עמ' 2, נ/10ג) וזאת רק משום שמר' הטיחה בה כי זה "ייראה לא טוב" אם לא תרד (עמ' 1-2, נ/10א) וגם אמה הפצירה בה לרדת. זאת בניגוד לדברי מר', ח', נאשם 1 ונאשם 2, שהייתה במסיבת האירוסין זמן רב, אכלה וגם רקדה.

5.א בין המתלוננת לבין נאשם 1 ונאשם 2 נערכו עימותים, ביום 10.7.12. תחילה נערך העימות עם נאשם 2, ביום 10.7.12 בשעה 14.44.

מצפייה בתקליטור העימות בין המתלוננת לבין נאשם 2 (ת/10א), ניתן להתרשם כי כאשר תיארה תחילה את הדברים אשר עשה, לטענתה נאשם 2, התרגשה מאוד והתקשתה להתבטא. על אף הדיבור השקט ניתן להתרשם שהמתלוננת חוותה קושי לתאר את הדברים, ואילו נאשם 2 שתק בשלב זה. רק כאשר נשאל לגבי תגובתו לטענות המתלוננת, טען נאשם 2 כי היא משקרת, ומשום שהיא רוצה "לחפות על עצמה", היא הפילה סיפור על בני הדודים שלה. יצוין, כי נאשם 2 נראה רגוע ושליט בעימות זה.

בהמשך, ביקש נאשם 2 לשאול את המתלוננת מדוע "הכניסה" אותו לסיפור הזה דווקא לאחר אותו מקרה בו חברים ראו אותה עם מישהו בעיר והוא אמר לה כי יספר על כך לאמה, ובתגובה השיבה כי נאשם 1 הוא ש"הכניס" אותו לסיפור הזה ולא מעניין אותה אם הוא, או כל אחד אחר, ראו אותה בחברת בחור. בהמשך, פנתה המתלוננת לנאשם 2 ושאלה אותו מדוע הוא משקר, ובתגובה טען כי לא עשה כלום, לא נגע בה מעולם והוא לא יודע מה קרה לה בראש (דו"ח ביצוע עימות - ת/10, תקליטור העימות - ת/10א, תמליל העימות - ת/10ב).

5.ב שיחה מוקלטת ומצולמת בין נאשמים 1 ו-2 בתא המעצר

לאחר העימות בין נאשם 2 לבין המתלוננת הוכנס נאשם 2 לתא המעצר עם נאשם 1 (תמליל המפגש בתא המעצר - ת/13; תקליטור בו מצולם המפגש - ת/13א). במהלך המפגש סיפר נאשם 2 לנאשם 1 כי הופגש עם המתלוננת, וטען: "היא (חשבה) שכאילו אני אתרגש מזה, היא שחקנית, שחקנית...". בהמשך שאל נאשם 1 את נאשם 2 אם הוא סיפר לחוקרים שהמתלוננת האשימה בעבר גם את אבא שלה, וטען כי הוא מתכוון להטיח בפניה כי בעבר האשימה את אביה ואת דודה, י'. נאשם 2 ביקש מנאשם 1 ש"יהיה חזק" כשיוכנס לעימות עם המתלוננת, ונאשם 1 השיב: "אני אהיה חזק, אני אעשה ממנה סמרטוט".

בשלב מסוים פנה נאשם 1 לנאשם 2 ואמר לו: "[...] אם נמשיך לומר כמו שכבר אמרנו שהיא שקרנית נצא ...". (המשך המשפט נאמר בקול שקט ולכן לא תומלל). נאשם 2 סיפר לנאשם 1, כי בתחילה ניסו החוקרים להפיל את הכל עליו (על נאשם 1), אך הוא אמר להם כי אין סיכוי שנאשם 1 היה עושה את המעשים שמייחסת לו המתלוננת.

בהמשך, לאחר שנאשם 2 אמר כי בטח קיימת הקלטה בתא המעצר, אמר נאשם 1 כי המתלוננת שקרנית והיא רוצה להרוס את המשפחה כולה. כן טען נאשם 1, כי המתלוננת פירשה את ההתכתבות שלהם בפייסבוק, בעניין התצפית, כאילו הוא מודה במעשים שייחסה לו. (כוונת נאשם 1, כפי שהסביר בעדותו, שכאשר כתב למתלוננת "אל תשכחי שגם נאשם 2 ונאשם 3 היו גם, ויש לי הוכחה לזה" (ת/2א), הוא דיבר על תצפית, שהוא נאשם 2 וכן' ערכו מגג ביתה של המתלוננת - נושא זה יורחב בהמשך).

באותה שיחה סיפר נאשם 2 גם על התכתבות בינו לבין אחי המתלוננת יז' בפייסבוק, כשלטענתו באותה

התכתבות יז' אמר לו שהוא יודע שאין לו כל חלק בעניין ושיספר שנאשם 1 עשה את הדברים. כן אמר נאשם 1 לנאשם 2, כי שוטר בשם מאיר אמר שהוא "יוציא" את שניהם מהסיפור הזה והוא הבטיח לאותו מאיר שאם יוציא אותם ביום למחרת יקבל "את זה" (מאחר שההקלטה לא היתה ברורה לא ניתן היה לשמוע מה הוא התחייב לתת בתמורה לשחרורו, ואולם בהמשך, בעדותו של נאשם 2 הוברר כי מדובר על נשק ונאשם 2 הציע לנאשם 1 לרכוש נשק ולמסור אותו למשטרה, כדי שיצאו מן המעצר).

(כזכור, נאשמים 1 ו-2 חשדו כי הם מוקלטים, כעולה במפורש מדברי נאשם 2, והרושם הוא שבמידה רבה הם "מדברים למיקרופון").

ג.5 באותו יום, 10.7.12, בשעה 15.45, נערך עימות בין המתלוננת לבין נאשם 1 (ת/7-ת/77). מצפייה בתקליטור העימות ניתן להתרשם כי העימות בין השניים היה סוער וטעון מאוד, ורובו התנהל בצעקות הדדיות. במהלך העימות הטיחה המתלוננת בנאשם 1 את כל טענותיה וכינתה אותו בכינויים שונים, בין היתר: שקרן, "חולה בראש", "חסר לב", "מעפן", "מסריח" ו"חרא" ואילו נאשם 1 טען כי היא שקרנית ו"שחקנית גדולה", וכי בעבר כבר האשימה את אביה ודודה. כשנשאלה המתלוננת, על ידי נאשם 1, מדוע השתתפה במסיבת האירוסין שלו אם היא שונאת אותו כל-כך השיבה כי "החיה", מר', חייבה אותה להגיע, ובתגובה הטיח בה נאשם 1 כי הוא זה שקרא לה למסיבה. כן הטיח בה כי עשר שנים לא ראה אותה וכי הוא כבר שש שנים בקשר עם אשתו ולא מסתכל על אף אחת.

מנגד, המתלוננת הטיחה בו כי הוא היה מאיים עליה שיפיץ את הסרטון והוא בתגובה טען "נראה לך שאני אסבך את עצמי?". העימות הסתיים בסטייה שסטרה המתלוננת בפניו של נאשם 1!! (מן הראוי כי המשטרה תימנע בעתיד אפשרות כזאת).

על אף שבאימרתו הראשונה (ת/11, שורות 77-78), השיב נאשם 3 בחיוב לשאלת החוקרת אם הוא מוכן לעימות עם המתלוננת, ובאימרתו הנוספת (ת/12, שורה 89) ביקש מיוזמתו לערוך עימות עמה, בסופו של דבר לא נערך עימות ביניהם ואף לא קיבלנו הסבר מדוע לא נערך עימות כזה (ארחיב בעניין זה בהמשך).

עדות לעניין האירוע על המדרגות בסמוך לגינת הדוד פ.

ד"ר ד'

6. ד"ר ד', רופא שיניים בכפר, העיד באשר למקרה שאירע על המדרגות סמוך לגינת ביתו של פ., דודם של המעורבים בתיק זה.

העד תיאר, כי באותה עת הקליניקה שלו היתה מצויה במרכז הכפר, בביתו של כמ', בסמוך לה היה גן ילדים ומולה גן משחקים (עמ' 56 לפרוט'). העד אישר כי למשך תקופה מסוימת התגורר פ. בצמוד לקליניקה (עמ' 58 לפרוט').

לפי תיאורו, כ- 7 או 8 שנים קודם (עמ' 57 לפרוט'), בעת שהיה בקליניקה והביט מחלון הקומה השנייה, הבחין בנאשם 1 ובמתלוננת, שהינה בתו של הנרצח, מח', ו: "אני ראיתי את הילדה מתחת לחלון, ראיתי רק את הרגליים שלה, והבחור הזה (קודם לכן הצביע על נאשם 1 - מ.ג.), הוא רצה להוציא את איבר מינו, וזהו, אני צעקתי עליו...הוא פתח את המכנסים שלו והוציא את איבר המין שלו...אני צעקתי עליו והם ברחו" (עמ' 57 לפרוט'). בהמשך הסביר: "ראיתי את הרגליים של הבת למטה, היה שם אולי מדרגות והבחור...הוציא את איבר המין שלו" (עמ' 60 לפרוט'). לדבריו, הצליח לראות רק את פלג גופה התחתון של הילדה, עד הברכיים, וכל יתר חלקי גופה היו מוסתרים משום ששכבה על המדרגות (עמ' 60 לפרוט'). עם זאת, הוא ידע באיזו ילדה מדובר, כי: "כאשר הם ברחו, אני ראיתי את הבחור, אני מכיר אותם כל הזמן, הם הסתובבו כל הזמן ביחד" (עמ' 63 לפרוט').

כשנשאל על איבר מינו של הנאשם 1 באותו זמן, השיב: "מה אני אגיד לך? זקוף, לא זקוף, לא יודע...אני בקומה שניה למעלה, זה מרחק" (עמ' 60 לפרוט').

ד"ר ד' חזר וטען במהלך כל עדותו, כי הבחין שנאשם 1 הוציא את איבר מינו (עמ' 60,61,63 לפרוט'). ואולם יצוין כבר עתה, כי באמרתו מיום 3.7.12 (נ/8) סתר דבריו אלה ומסר כי ראה את נאשם 1 **מנסה לפתוח את הרוכסן של מכנסיו** ואז צעק עליו והוא ברח (שורות 29,44,48, עמ' 2, נ/8), וכשנשאל אם ראה את איבר מינו של נאשם 1 בחוץ, השיב: "לא ראיתי" (שורה 50, עמ' 2, נ/8).

כשנשאל בבית המשפט על הסתירה בין גרסאותיו בנקודה זו, השיב תחילה כי ייתכן שלא נשאל על כך בחקירתו במשטרה (עמ' 62 לפרוט'). אולם, כשהוסבר לו כי הוא טען במשטרה שלא ראה את איבר המין, השיב: "לא יודע. אני אומר לך את האמת, מה אני משקר?" (עמ' 62 לפרוט'). בהמשך טען כי נחקר בעברית אך "באמצע" החוקר דיבר בערבית ואולם אישר שבבית המשפט הבין את כל השאלות שנשאל בעברית ואף אישר כי אם לא היה מבין דבר מה בחקירתו, היה שואל את החוקר (עמ' 62-63 לפרוט').

כשנשאל מה עשה בעקבות אותו אירוע, השיב: "אז אני שאלתי על הילדה ועל הבחור הזה, כל הזמן היו מסתובבים במקום. אני הגעתי לאבא של הבחור הזה, קוראים לו מס', דיברתי איתו, אמרתי לו הבן שלך עשה ככה וככה, אז בהתחלה לא האמין, נבהל קצת ולא האמין, ואמרתי לו "תשמור על הבת של אח שלך [...] אמרתי לו הוא רצה לעשות ככה וככה עם הילדה" (עמ' 57 לפרוט'; עמ' 64 לפרוט'). לדבריו, הוא ראה את נאשם 1 מספר פעמים והוא מכיר אותו "די טוב", וגם בזמן המקרה הכיר את פניו וידע כי הוא ממשפחת כ', ואולם נודע לו כי הוא בנו של מס' רק לאחר המקרה, כשביר פרטים אודותיו (עמ' 59 לפרוט').

ד"ר ד' העיד, כי צעק לעבר נאשם 1 והמתלוננת, אך לא תפס אף אחד מהם (עמ' 64 לפרוט'). כשהוטח בו כי

המתלוננת טענה כי הוא קרא לה אליו ואמר שיוכל לעזור לה, השיב כי אינו זוכר (עמ' 64 לפרוט'; באמרתו מסר כי לא שוחח עם המתלוננת לאחר האירוע, עמ' 2-3, נ/8).

באמרתו הנוספת, מיום 17.7.12 (נ/8א) כשהוטח בו כי אביו של הנאשם הכחיש שהוא שוחח עימו על העניין, טען: "אני בזמנו דיברתי איתו בשכונה וסיפרתי לו על הבן שלו ועל מה שראיתי והוא ענה לי שלא יכול להיות שהבן שלו יעשה דבר כזה. עכשיו שאתה אומר לי שהוא טוען שאף אחד לא פנה אליו ולא דיבר איתו אז אני אומר לך שאני לא יודע למה הוא מכחיש את זה, אולי הוא לא רוצה להאשים את הבן שלו" (עמ' 1, נ/8א).

כבר עתה אציין כי מס', אביו של נאשם 1, העיד מטעם ההגנה בבית המשפט והכחיש כי ד"ר ד' פנה אליו אי פעם בנושא זה.

ד"ר ד' עמד על כך שאיש מבני משפחת המתלוננת, לא אָמַה ולא י', ניסו לדבר איתו או להשפיע באופן כלשהו על עדותו (עמ' 60,63 לפרוט').

7. עדויות בני משפחת המתלוננת

7.א. י' - אביה החורג של המתלוננת

י' סיפר כי לאחר רצח אחיו, אביה של המתלוננת, בשנת 2000, נישא לאמה של המתלוננת ונולדו להם שני ילדים משותפים.

לפי תיאורו, כשהייתה המתלוננת בכיתה י', הוזמן לבית הספר שלה בעקבות מריבה קולנית בינה לבין חברותיה. לאחר מכן יצאה המתלוננת מחדרה במצב בריאותי רעוע וטענה שנטלה כדורים. על כן לקח אותה לרופא, אשר הפנה אותה לבית חולים. אמה של המתלוננת לקחה אותה לבית חולים וכשחזרו, סיפרה לו האם, כי המתלוננת הסבירה את מעשיה בכך ש**נאשם 1** תקף אותה מינית (הריב עם החברות היה כי הן הפיצו סיפור זה), ולא פרטה בדיוק את מעשי נאשם 1. מכיוון שכך לא סבר שמדובר ב"סיפור גדול". במשך כשנה וחצי התדרדרה התנהגותה של המתלוננת למצב גרוע ביותר, והצעקות והמריבות בינה לבינו ובינה לבין אמה היו עניין של יום יום, עד אשר האם שאלה מדוע היא שונאת אותם כל כך והאם הוא, י', עשה לה משהו? רק כעבור כשנה וחצי של מריבות וצעקות מסרה לו האם, שמדובר באונס, שכלל חדירה ובעקבותיו איבדה המתלוננת את בתוליה. הואיל ואז הבין כי מדובר ב"סיפור גדול" הלך לאחיו, האימאם שיח' ט', ושם כבר פגש את אביו של נאשם 1 מס', ושני אחים נוספים וכולם אמרו שהם "יודעים" שהמתלוננת משקרת והמציאה את הסיפור, ולא כדאי לפנות למשטרה כי זה "פאדיחה" גדולה. בשלב זה נכנסו לחדר אמה של המתלוננת ואחריה אמו של נאשם 1, שצעקה, איימה, קיללה את אם המתלוננת ושאלה "איך אתם מעיזים להגיש תלונה במשטרה?" (עמ' 65-66 לפרוט').

בהמשך, קבעו ביניהם שיבדקו את העניין ויחזרו לפגישה נוספת לאחר שבוע. אולם, כל המפגשים שהתקיימו לאחר מכן,

התפתחו לצעקות, במיוחד מצד אמו ואחותו של נאשם 1 אשר נהגו לתקוף בצעקות וקללות את המתלוננת ואמה. י' תיאר, כי מידי שבוע הסלימו המריבות והגיעו לכדי איומים (עמ' 67 לפרוט').

כשלא יכול היה עוד לשאת את התנהלות הדברים החליט לקרוא לנאשם 1 לשיחה אישית ובשיחה זו הסביר לו כי לא ייתכן שהמתלוננת תמציא סיפור כזה ולכן כדאי שיודה במעשים, העניין ייסגר, ואפשר יהיה להתחיל לטפל במתלוננת טיפול פסיכולוגי ו"להוציא" אותה מהמצב הזה, מבלי לערב משטרה (עמ' 67-68 לפרוט'). בהמשך עדותו אמר י', כי חשוב היה לו שנאשם 1 יודה במה שקרה, משום שלאחר שהמתלוננת חשפה את הסיפור, החלו להפיץ עליה שמועות שאינה בתולה (עמ' 81,82 לפרוט'). לדברי י' באותה שיחה "אישית", טען נאשם 1 כי הוא מוכן להודות ששיחקו ב"משפחה", אך אינו מוכן להודות במה שהמתלוננת מבקשת שיודה, משום שהוא רוצה להתחתן וזה יקלקל לו את החיים.

בהמשך הבהיר י', כי נאשם 1 הכחיש כי שכב עם המתלוננת (עמ' 73 לפרוט'), אך אמר כי אם היא תגיש תלונה במשטרה הוא יודה וישב בבית הסוהר. י' טען, כי לא סיפר זאת במשטרה משום שלא רצה שהדברים ייוודעו למתלוננת וליז' והם יפגעו מכך, ואולם בסופו של דבר הדברים נודעו לכולם (עמ' 73-74 לפרוט').

לדברי י', כשהטיח בנאשם 1 כי הוא עושה טעות, השיב נאשם 1 כי אם המתלוננת רוצה להתלונן במשטרה, שתתלונן, ובמקרה הגרוע ביותר הוא יישב מספר שנים בכלא וכשישתחרר יהיה חבר של "ב", רוצח אבית. בתום אותה שיחה, יצא נאשם 1 מהבית והלך לדודו - אח של שיח' ט' - ובהמשך י' שמע מביתם צעקות, ובין היתר שמע את נאשם 1 טוען כי מעלילים עליו. בעקבות זאת הלך אל נאשם 1 והטיח בו כי אם המתלוננת משקרת היא תיענש על כך, אך אם הוא משקר אז זה כבר "לא ייסגר כך סתם".

י' העיד, כי סמוך לאחר מכן שוחח עם המתלוננת והבין ממנה כי שלושת הנאשמים פגעו בה מינית ואף אמרה לו שישאל את נאשם 1 "... מה עשה במקל... איפה הכניס אותו" (עמ' 68 לפרוט'; וכן עמ' 74-75 לפרוט'). למעשה זאת הפעם הראשונה, בחלוף כשנה וחצי מנסיון ההתאבדות, בה שמע י' שהמתלוננת טוענת כי גם נאשמים 2 ו-3 פגעו בה מינית.

לדברי י', שבוע מאוחר יותר כבר פרצה מריבה גדולה ובעקבותיה התערבו מכובדים נוספים, מחוץ למשפחה, אשר טענו אף הם כי לא ייתכן שהמתלוננת משקרת והמליצו להתחיל לטפל בה. לאחר שחלף שבוע נוסף ואיש מבני המשפחה לא התעניין במתלוננת, התערבה אחותו פא' והתקשרה להורי אשתו (סבה וסבתה של המתלוננת), שיתפה אותם במתרחש ובעקבות האמור, הם ובני משפחה נוספים ממשפחת האם התערבו ולקחו את המתלוננת לטיפול פסיכולוגי (עמ' 68-69 לפרוט'). בשלב הזה המתלוננת ואמה גרו בעיר, המתלוננת החלה לקבל טיפול פסיכולוגי וליווי ממחלקת הרווחה, ולאחר מכן הגישה את התלונה במשטרה.

י' העיד גם הוא, כי בזמן שיז' חלה ונזקק לטיפולים (משנת 2005 ועד 2007) הרבתה המתלוננת להישאר לבדה בבית (עמ' 69 לפרוט'). לדבריו, מכיוון שהמתלוננת לא היתה בגילם של נאשמים 1 ו-3, הוא מעולם לא שם לב ליחסים ביניהם ואם היו משחקים ביחד או לא. לעומת זאת, עם נאשם 2 נהגה המתלוננת לשחק הרבה משום שהיה קרוב בגילו לגילה (עמ' 69 לפרוט').

י' הדגיש, כי כשחזרו האם והמתלוננת מבית החולים לאחר "הניסיון האובדני", סיפרה לו האם כי המתלוננת אמרה לה שנאשם 1 "התעדה עליה", מושג שמשמעותו כי תקף את המתלוננת תקיפה מינית. לדבריו, לא עשה עניין מכך באותו זמן, משום שהיא סיפרה לו על האירוע של התקיפה בגינה בו השכיב נאשם 1 את המתלוננת ושכב מעליה ו"זה לא בהכרח להוריד בגדים" (עמ' 77 לפרוט').

ככלל העיד, כי בתחילה דיברה המתלוננת על נאשם 1, שהוא המרכזי, ורק כשהחלה להיכנס עמם לפרטי המקרה, סיפרה גם על נאשמים 2 ו-3 (עמ' 78 לפרוט'). עם זאת, העיד כי עד היום הוא אינו מכיר את כל הפרטים.

י' סיפר כי ח' אחותו, היתה בקשרי חברות קרובים עם אם המתלוננת. על כן, שיתפה האם את ח' בהתנהגות הבעייתית של המתלוננת בעקבות המקרה וסיפרה לה כי המתלוננת מעוניינת להגיש תלונה למשטרה והיא אינה יודעת מה לעשות. לטענתו, ח' הציעה לה להגיש תלונה למשטרה.

בשלב כלשהו, על רקע בעיות ההתנהגות של המתלוננת, הציעה ח' לאם לבדוק גם עם י' אם הוא עשה משהו לילדה (עמ' 70 לפרוט'). י' הבהיר, כי אמ', אמה של המתלוננת, לא חשדה בו כי הוא פגע במתלוננת אולם, לנוכח ההתנהגות הבעייתית של בתה, ניסתה להעלות השערות שונות להתנהגותה ומכאן שאלתה אליו, מדוע המתלוננת מתנהגת כאילו היא שונאת אותו, ואולי הוא עשה לה משהו שגרם לה לשנוא אותה ואותו (עמ' 80 לפרוט').

בחקירה נגדית, השיב י' לסניגור כי המתלוננת סיפרה לאמה כי היא נאנסה ולכן אינה בתולה (עמ' 71 לפרוט').

באשר למסיבת האירוסין של נאשם 1 סיפר י', כי כשראה שהמתלוננת **לא מגיעה למסיבת האירוסין צעק עליה שתרד**, משום שמדובר במשפחה. לבסוף, מישהי מאחייניותיו עלתה למעלה לקרוא למתלוננת, **והיא ירדה למספר דקות ועלתה חזרה** (עמ' 70 לפרוט').

כשנשאל י' אם ראה את הנאשמים 2 ו-3 מגיעים לבקר בבית המתלוננת בתקופה שלאחר האירועים שתיאר, השיב כי הוא מתגורר בבית אחר, עם אשתו וילדיו, וכיום כלל אינו בן זוג של אם המתלוננת. אמנם ב-5-6 שנים האחרונות, הוא מבקר מדי יום את ילדיו שנולדו לאם המתלוננת, אך רוב הזמן הוא לא נמצא בביתה (עמ' 73 לפרוט').

י' סיפר, כי רק לאחר שהמתלוננת שיתפה אותו במה שקרה לה, הם התקרבו זה לזה ולפני כן הקשר ביניהם היה קשר רעוע משום שהמתלוננת סברה שהוא זה שמונע מאמה להגיש תלונה במשטרה. כל זאת לדבריו, **עד שהדברים החלו להיפתח בבית, באופן גלוי, בשנת 2012** (עמ' 75-76 לפרוט').

באשר לתפקודה של המתלוננת כילדה סיפר י', כי לאחר רצח אביה, היתה המתלוננת ילדה "סגורה" ומופנמת, אך מגיל 11 לערך, התקופה בה התאשפז אחיה של המתלוננת בבית החולים, הוא היה פחות מעורב במה שקורה עמה, ורק בשנת 2007, לאחר שחזרו לחיות "חיים רגילים" החלו אצלה בעיות התנהגותיות והיא החלה להתמרד (עמ' 79 לפרוט').

י' אישר כי בזמן שהחל "להתגלגל" הסיפור של המתלוננת במשפחה, הוא עבד יחד עם נאשם 3 ועם השיח' ט' (עמ' 82 לפרוט').

7.ב יז' - אחיה של המתלוננת

יז', כיום כבן 16, תלמיד כיתה י"א, סיפר כי כשהיה כבן 9-8 התגלתה אצלו מחלת הסרטן. יז' תיאר, כי כשהיו הוא והמתלוננת קטנים יותר, נהגו לשחק עם בני דודיהם, הנאשמים 1 ו-2, מתחת לבית סבתם או בגינת ביתו של הדוד פ.: "לפעמים תופסת, מחבואים, לפעמים משפחה" (עמ' 83 לפרוט'). יז' העיד, כי כשהיו משחקים ב"משפחה" נאשם 1 היה משחק באופן קבוע את תפקיד האב, המתלוננת היתה האם והוא ונאשם 2 היו בתפקיד הילדים (עמ' 83 לפרוט'). יז' טען, כי אינו זוכר באיזו תדירות הם היו משחקים ובאילו שעות של היום זה היה קורה בדרך כלל (עמ' 84 לפרוט').

יז' תיאר, כי במשך 3 שנים (2005-2007) היה רוב הזמן בבית החולים, ואף בתקופות בהן חזר לישון בבית, היה מעביר את רוב זמנו בבית החולים (עמ' 84 לפרוט').

כשנשאל על היחס של המתלוננת כלפי הנאשמים כשהיתה רואה אותם, השיב: "כל הזמן כשהיא שמעה את השם שלהם או רואה אותם, היא סוג של נגעלת והפנים שלה סוג של משתנות, הבעות הפנים שלה משתנות" (עמ' 83 לפרוט'; עמ' 85 לפרוט'). כן העיד יז', כי כשנאשם 1 היה עולה לביתם, היתה המתלוננת מסתגרת בחדרה (עמ' 84 לפרוט').

יז' העיד, כי לאחר שנודע לו כי אחותו נפגעה מינית, היתה בינו לבין הנאשם 2 תכתובת בפייסבוק, שבה כתב לנאשם 2 שעברה לו מחשבה לירות בהוריו של נאשם 1 ובאחותו, משום שהם "מתגרים" באמו ובאחותו (עמ' 84 לפרוט'). לדבריו, מטרת ההתכתבות היתה להוציא מנאשם 2 הודאה, כי גם הוא מעורב באונס אחותו (עמ' 86 לפרוט').

בהקשר זה הסביר, כי שמע "דיבורים" מהדוד ט' ומאביו של נאשם 2 כי גם לנאשם 2 יש "קשר" לעניין, אך לא ידע פרטים וגם לא שאל את המתלוננת על כך (עמ' 86 לפרוט').

7.ג הגב' אמ' כ' - אמה של המתלוננת

אמרותיה של העדה הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית (חקירה מיום 8.7.12 - ת/23; חקירה מיום 9.7.12 שעה 07:41 - ת/23א; חקירה מיום 9.7.12 שעה 08:08 - ת/23ב; חקירה מיום 16.7.12 - ת/23ג).

לפי גרסת האם, הסיפור כולו החל להתגלות כאשר בעקבות מריבה בין בתה לבין מספר בנות מבית הספר, בעת שהיתה המתלוננת בכיתה י', הבחינה כי משהו אצל המתלוננת אינו כשורה וביקשה מי', שייקח את המתלוננת לבדיקה אצל הרופא. כשחזר י' מהביקור אצל הרופא, ד"ר ע' כ', הבינה ממנו כי בתה נטלה כדורים משום שרצתה למות, לכן נסעה איתה מייד לבית החולים. האם תיארה, כי המתלוננת היתה מטושטשת והרבתה לבכות, ובתוך כך, סיפרה לה כי נאשם 1 התעלל בה (עמ' 2-1, ת/23). לדבריה, המתלוננת לא נכנסה לפרטי ההתעללות, אך נראתה מפוחדת.

בעדותה טענה האם, כי המתלוננת סיפרה לה שנאשם 1 התעלל בה מינית והשתמשה בביטוי: "אתחשאר פיהה" ו"אתעדה עליי", וברור היה מדבריה כי הקונטציה היא פגיעה מינית ולא פגיעה אחרת (עמ' 97-98 לפרוט'). כמו כן, כששאלה את המתלוננת בערבית: "ארב עלייק על ג'סמאק" ("התקרב לגוף שלך"), השיבה המתלוננת בחיוב (עמ' 98 לפרוט'). בהמשך סיפרה לי' בעלה כי המתלוננת סיפרה על התעללות מינית, אבל מאחר שהמתלוננת עדיין מטושטשת, לא קלטה בדיוק מה קרה לה (עמ' 95 לפרוט'). אמ' הסבירה כי באותו שלב, זה כל מה ששמעה מהמתלוננת ורק מאוחר יותר התוודעה לפרטים נוספים (עמ' 98 לפרוט').

לדבריה, **מספר חודשים לאחר מכן** פנתה לאחות בעלה, ח', ושיתפה אותה במה שסיפרה לה המתלוננת (עמ' 95-96 לפרוט'; עמ' 3, ת/23). ח' שאלה אותה אם **נאשם 1** אנס את המתלוננת והיא השיבה כי אינה יודעת מה בדיוק הוא עשה לה, וביקשה ממנה לשמור את כל העניין בסוד (עמ' 3, ת/23). לטענתה, דווקא ח' היא שהפיצה מאוחר יותר שמועות נגד המתלוננת (עמ' 3, ת/23).

האם הסבירה, כי במשך כשלוש שנים היתה עסוקה כל כולה בטיפול בבנה יז' שחלה בסרטן ריאות ועבר טיפולים אינטנסיביים, ולכן "הזניחה" את הבית והילדים, וכל בני משפחת בעלה ז"ל נרתמו לטיפול בילדיה (בהקשר זה סיפרה כי פרט למתלוננת וליז' יש לה עוד שני ילדים קטנים מי' עמ' 97 לפרוט'). לדבריה, נאשמים 1 ו-2, אחותו של נאשם 1, א', ואחותו של הנאשם 2, מר', היו כולם בני-בית אצלה (עמ' 2, ת/23; עמ' 105-106 לפרוט').

לדבריה, באותה תקופה הבחינה כי חל שינוי אצל המתלוננת, אבל ייחסה את התנהגותה למות אביה, משום שידעה עד כמה היתה קשורה אליו, ועד לרגע בו שיתפה אותה המתלוננת בבית החולים במעשים המיניים, כלל לא חשדה בדבר (עמ' 101 לפרוט').

האם הסבירה, כי גם לאחר שהטיפולים ביז' הפכו פחות אינטנסיביים, המשיכה לתפקד כאם וכאב, ולכן היתה בלחץ מתמיד (עמ' 102 לפרוט'). כן העידה: "אם משהו עבר מה שאני עברתי, לא שם לב. הייתי כל הזמן בלחץ, מתי שאני באה מטיפולים מכינה אוכל ליום אחר, הכל תמיד בלחץ. אני תמיד האמנתי שהילדים שלי תמיד עם המשפחה. מבחינת אמא מה אני יכולה לחשוב? מה שעברנו טראומות מההתחלה הרבה דברים שלא חשבתי בראש מה עוברת הילדה" (עמ' 102 לפרוט').

האם עמדה על גירסתה שזה כל מה שידעה עד כחצי שנה לפני הגשת התלונה במשטרה, כאשר נאשם 1 עמד לפני חתונה והמתלוננת פנתה אליו בפייסבוק בטענה שהוא הרס לה את החיים, ובעקבות אותם דברים, החלה מריבה משפחתית והחלו להפיץ שמועות על המתלוננת כי יצאה עם בחורים ועכשיו היא רוצה "להפיל" את הסיפור על נאשם 1 (עמ' 2, ת/23).

לאחר שהופצו השמועות על המתלוננת, החלה המתלוננת לשתף אותה בפרטים, וסיפרה לה כי נאשם 1 אנס אותה בביתה, בבית הסבתא, בגינת הדוד, כי איים עליה שיפיץ סרטון ואף השתמש פעם אחת במקל. מעבר לכך התביישה המתלוננת ולא שיתפה בפרטים נוספים (עמ' 3, ת/23; עמ' 105 לפרוט'). בהמשך הבהירה, כי חלק משמעותי

מהדברים שנאשם 1 עשה למתלוננת ידעה עוד קודם לתכתובת בפייסבוק, והוסיפה: "בהתחלה לא ידעתי מדויק, אח"כ קצת קצת ידעתי מה עברה...אנחנו חיים יחד, מהמריבות בינינו לפעמים היא התחילה לבכות ולצעוק, היא מדברת מילים" (עמ' 110 לפרוט').

לטענתה, רק בתקופה שלפני חתונת נאשם 1, נודע לה לראשונה כי שני בני הדודים הנוספים שותפים גם הם למעשים (עמ' 2, ת23/ג; עמ' 107 לפרוט'). עם זאת, עוד קודם ששמעה מהמתלוננת על מעורבותם, **חשדה שהם יודעים** על העניין, שכן המתלוננת נהגה להטיח בה: "תשאלי את נאשם 3 ואת נאשם 2 ותדעי" (עמ' 109 לפרוט'), אולם לא חשבה כי הם שותפים לכך. כששאלה את המתלוננת מדוע לא סיפרה לה על כך קודם, הטיחה בה המתלוננת כי היא זו שהשתיקה אותה כל הזמן. בהקשר זה הוסיפה האם, כי נהגה להתחנן בפני המתלוננת שלא תדבר על העניין משום שחששה שיתחילו לדבר על כך בכפר. בהקשר זה הוסיפה האם וטענה, כי היא עצמה היתה צריכה עזרה באשר לאופן בו עליה לנהוג, אך לא היה לה עם מי להתייעץ (עמ' 2, ת23/ג).

יוצא איפוא כי, רק סמוך לפני חתונת נאשם 1, דהיינו רק כחודש לפני הגשת התלונה למשטרה, סיפרה המתלוננת לאמה שנאשמים 2 ו-3 "שותפים למעשה", וגם כאשר זמן מה לפני החתונה נפוצו שמועות על המתלוננת, לאחר ההתכתבות שלה בפייסבוק עם נאשם 1 - ואז סיפרה לאמה כי נאשם 1 אנס אותה וגם ביצע בה מעשה סדום עם מקל של מטאטא - עדיין, לא סיפרה לאמה דבר על מעשי נאשמים 2 ו-3, אלא רק הפנתה את האם לשאול אותם מה קרה ואז תדע. מכאן שהאם חשדה כי הנאשמים 2 ו-3 רק "יודעים" על מעשיו של נאשם 1.

בעדותה העידה האם, כי כשסיפרה לה המתלוננת לראשונה בבית החולים, על הנאשם 1, לא עשתה דבר בנושא, משום שנכנסה ללחץ והיתה "בהלם" ומלאת "פחדים בראש" (עמ' 95 לפרוט').

כן סיפרה, כי מאז שיתפה אותה המתלוננת, היו ביניהן מריבות חוזרות משום שהמתלוננת רצתה שהיא תגיש תלונה והיא בחרה לשתוק (עמ' 109 לפרוט').

כן טענה כי מספר חודשים קודם, איים נאשם 2 על המתלוננת כי אם תספר לה (לאמה), הוא יפיץ שמועות שהיא היתה עם מישהו (עמ' 3, ת23).

באמרתה מיום 9.7.12 שעה 08.08 (ת23/ב) נשאלה האם על "סיפור גדול" שכתבה המתלוננת בעת שהיתה קטנה (כפי הנראה, הכוונה ליומן), והשיבה כי המתלוננת כתבה סיפור בשפה העברית, באשר לאונס שעברה במשפחה.

כפי שנתבאר, סמוך לאחר חשיפת הפגיעה שפגע נאשם 1 במתלוננת לאם בבית החולים, שרפה המתלוננת את היומן בו רשמה לטענתה על הפגיעה המינית שפגעו בה והסבירה זאת בכך שלא רצתה להיזכר באירועים אלה. ניתן רק להצטער על כך, שכן סיפור שכתבה קורבן לעבירת מין ביומן אישי, על הפגיעה עצמה, שנמצא אותנטי ושנכתב ב"זמן אמת", יכול היה לחזק את גירסת המתלוננת. מצד שני, לו היה מסתבר, למשל, כי שם כתבה שרק נאשם 1 או רק בן דוד אחד פגע בה, היה זה יכול לחזק גירסת נאשמים 2 ו-3.

באמרתה מיום 16.7.12 (ת/23ג) השיבה האם, כי אמנם ידעה על ההתעללות של נאשם 1 במתלוננת מאז "ניסיון ההתאבדות" אולם, לדבריה: "העדפתי לשתוק, כי פחדתי, אני לא יודעת ממה, אולי בגלל המצב שאני נמצאת ביניהם" (עמ' 1, ת/23ג).

האם תיארה, כי לאחר שפרצה המריבה במשפחה, ס', אחי בעלה, נהג לספר לה מה אומרים יתר הדודים (אחיו) ולפי טענתו היו קיימות מספר גרסאות בקשר למתלוננת, ובין היתר "הסתובבה" גרסה לפיה המתלוננת טענה ש' עשה לה "משהו" (עמ' 1, ת/23ג). לטענת האם, המתלוננת מעולם לא טענה דבר נגד אביה - שנפטר כשהיתה כבת 4 בלבד ולא נגד י', אך בתחילה התקשתה לקבל את י' כאב, והיה בה כעס על כך שאמה נישאה לו.

האם הוסיפה, כי בשלב מאוחר יותר צברה המתלוננת הרבה כעס כלפי י', מאחר שסברה שהוא יודע על הסיפור עם הנאשם 1 ולא עושה דבר (עמ' 109-110 לפרוט') אולם, בשנה האחרונה הפך הקשר בין י' לבין המתלוננת לקשר קרוב (עמ' 2, ת/23ג).

בעדותה תיארה האם, כי בשנים האחרונות נהגה המתלוננת לשמור מרחק מנאשם 1 ומנאשם 3. באשר לנאשם 2 תיארה, כי הקשר של המתלוננת עימו היה תמיד קשר קרוב יותר, משום שהיו קרובים בגילם ומשום שהוא היה חבר קרוב של י', וגדל אצלם בבית (עמ' 106 לפרוט'). עם זאת טענה, כי לא הקדישה תשומת לב לטיב היחסים בינו לבין המתלוננת בשנים האחרונות, משום שרק בחודשים האחרונים נודע לה כי גם נאשם 2 מעורב בעניין (עמ' 107-108 לפרוט').

כשהוטח בה, כי היא עצמה בילתה עם הנאשמים גם לאחר שהמתלוננת שיתפה אותה בקורותיה עמם, השיבה: "אנחנו משפחה, אני כל שבת לוקחת את הילדים לבריכה וזה, פעם אחת הם באו ישבו אצלי, יש תמונות. אבל אנחנו משפחה, שותפות, בחתונות וארועים אחרים, כל הזמן אני נוכחת" (עמ' 106 לפרוט').

באשר למסיבת האירוסין של נאשם 1, טענה האם כי לפני שנסעה לירדן לחצה על המתלוננת להשתתף במסיבת האירוסין "כדי שהכל יראה כרגיל", אך המתלוננת סירבה, וביום המסיבה, התקשרה אליה המתלוננת בכעס וטענה כי כל בני המשפחה לוחצים עליה לרדת למסיבה. לדברי האם ביקשה מהדוד שלא ילחצו עליה (עמ' 108-109 לפרוט').

האם אישרה, כי כשהיתה המתלוננת כבת 17 לקחה אותה לבדיקה אצל רופאת נשים בעקבות דימום שנמשך כחודש ימים (עמ' 3, ת/23; האם מסרה לידי המשטרה את "סיכום הביקור" מיום 16.7.12 בנוגע ל-2 בדיקות רפואיות שנערכו למתלוננת אצל ד"ר קלרה שוסטרמן, גניקולוגית, מיום 14.3.10 ו-22.3.10 - ת/23ג, נ/9). בעדותה סיפרה האם, כי עוד קודם לביקורים אלה סבלה המתלוננת מבעיות גניקולוגיות שונות, בין היתר דימומים וכאבים, אך היא סברה שמדובר בתופעות טבעיות ולכן לא לקחה אותה לבדיקה אצל רופא נשים (עמ' 101 לפרוט').

האם הסבירה, כי עוד קודם לבדיקת המתלוננת על ידי ד"ר שוסטרמן, היא הנחתה אותה שלא לומר דבר באשר למה שעברה (עמ' 112 לפרוט'), ובמהלך הבדיקה האם ישבה בעצמה בחדר הרופאה, כשהמתלוננת שוכבת (על מיטת הבדיקה) מאחורי וילון. האם טענה כי אמנם לא ראתה את פלג גופה התחתון של המתלוננת בזמן הבדיקה, אולם היא

יודעת איזו בדיקה בוצעה במתלוננת משום ששמעה ממנה על כך (עמ' 104 לפרוט').

לדבריה, הרופאה לא בדקה את בתוליה של המתלוננת, שכן הבדיקה התבצעה באמצעות מכשיר אולטרה-סאונד מעל הבטן, ואם הרופאה רשמה על-גבי הטופס שהמתלוננת בתולה, היה זה רק על סמך המידע שהיא עצמה מסרה לרופאה (עמ' 103 לפרוט'); בהמשך טענה כי היא לא זוכרת שאמרה לרופאה שהמתלוננת "בתולה" - עמ' 112 לפרוט'). כן הוסיפה: "אבל היא לא בדקה אותה בדיקה כי היא יודעת שאסור לה לבדוק ילדה קטנה במכשיר אחר" (עמ' 104 לפרוט'). כשנשאלה מדוע נרשם בטופס כי המתלוננת נבדקה על ידי טכנאית בדיקת TAS השיבה כי היא זוכרת שהמתלוננת נבדקה רק על ידי ד"ר שוסטרמן, ובהמשך טענה: "אתה מבלבל אותי ואני כבר לא זוכרת" (עמ' 105 לפרוט').

לאחר תום פרשת התביעה וסיום עדותו של נאשם 1, פנתה אמה של המתלוננת אל הפרקליטה וטענה כי בדיון מיום 1.7.13 בבית משפט השלום בעיר, בתביעה שהגישה לצו מניעה נגד הנאשמים ודודם ט', (ת"א 1140-06-13, כתב התביעה- נ/11), הטיח בה נאשם 2 כי המתלוננת "ביקשה את זה" והדברים נעשו בביתה "בהסכמה" (אמרת האם במשטרה בעקבות אותו אירוע - נ/12; תקליטור מצלמות האבטחה מבית משפט השלום בעכו - נ/14). בשל התפתחות זו, ובהסכמת ההגנה זומנה אמ' פעם נוספת להעיד בבית המשפט, וכן זומנה לעדות אחותה של אמ', גב' מס', שנכחה במקום.

בעדותה הסבירה אמ', כי הגישה את התביעה לבית המשפט בעיר נגד הנאשמים ונגד הדוד ט', משום שלטענתה הם נכנסו לביתה ללא רשות, דרך החלונות, כשהרקע לכניסתם, הוא התלונה שהגישה נגדם המתלוננת (עמ' 195,198 לפרוט'). אמ' הדגישה כי אינה טוענת שהם נכנסו במטרה להעלים ראיות, משום שאינה יודעת מה הם חיפשו בבית וזאת למרות שבתצהירה שהוגש לתמיכה בתביעה ציינה כי הם נכנסו לבית בניסיון להעלים ראיות (196-198, 200-201 לפרוט').

לדבריה, באותו דיון שהתקיים בבית משפט השלום בעיר, לאחר שהשופטת הוציאה אותה ואת נאשם 2 מהאולם, פרץ ביניהם ריב מילולי ונאשם 2 הטיח בה, "בעצבים", "עשינו לבת שלך בהסכמתה מה שעשינו, וטראי אנחנו חופשיים, אנחנו יוצאים מתי שאנחנו רוצים, אנחנו לא במעצר, לא כלום." (עמ' 193 לפרוט'). לטענתה, נאשם 2 היה רגוע כשאמר את הדברים, ודיבר בקול רם, אך לא צרח (עמ' 215-216 לפרוט').

כן טענה האם, כי אחותה, מס', ששמעה את הצעקות מן האולם יצאה החוצה (עמ' 193,210 לפרוט') אולם, היה זה לאחר שכבר פרצה המריבה בינה לבין נאשם 2 ומכאן שאינה יודעת אם מס' שמעה את הדברים שאמר הנאשם 2 (עמ' 211 לפרוט'). אמ' אישרה כי במסגרת הריב מחוץ לאולם בית המשפט, ומאחר שהיתה עצבנית היא טענה כי הם משקרים, קיללה את נאשם 2 והטיחה בו כי הם אנסו את בתה (עמ' 208-209 לפרוט').

כן טענה כי אמנם היתה מאוד נסערת, אך לא הפגינה את זה כלפי חוץ ולא בכחה (עמ' 212-213 לפרוט'). אמ' השיבה, כי היו אנשים נוספים במקום, אולם היא אינה זוכרת את זהותם (עמ' 193 לפרוט').

אמ' השיבה, כי היא שוחחה לאחר מכן בטלפון עם אחייניתה, ר' (הכוונה לעו"ד גב' ר'), אך היא אינה זוכרת מתי במדויק (עמ' 212 לפרוט').

ד.7. מס' - אחותה של אמ' כ'

מס' העידה אף היא לגבי "האירוע" בבית המשפט בעכו, ביום 1.7.13.

לפי תיאורה, לאחר שנאשם 2 הוצא מאולם בית המשפט, שמעה צעקות מחוץ לאולם, ונאשם 2 הטיח באמ': "מה שעשינו לבת שלך זה היה בהסכמתה, עובדה שאנחנו כאן והמשטרה שחררה אותנו" (עמ' 228 לפרוט'). לאחר הדברים האלה התמוטטה אמה של המתלוננת (ישבה על כיסא והחלה לרעוד - עמ' 230 לפרוט') ולכן היא ניגשה למאבטח וביקשה שירחיק ממנה את נאשם 2. לטענתה, נאשם 2 המשיך לדבר, הניף את ידו, וסירב להתנצל בפני אמ'. בסופו של דבר, המאבטח לקח אותו משם בכוח (עמ' 228, 231 לפרוט').

לדברי מס', אף אם בסרט מצלמות האבטחה זה לא נראה כי אמ' התמוטטה, היא, כאחותה, יודעת לזהות מה עובר עליה (עמ' 231 לפרוט').

מס' טענה, כי החוקרת רשמה באמרתה מפיה בטעות כי היא היתה מחוץ לאולם בית המשפט ולמעשה כששמעה את הדברים ישבה על ספסל בתוך אולם הדיונים, מול הדלת (עמ' 228 לפרוט'). כשנשאלה מדוע חתמה על האמרה (נ/13), אם החוקרת רשמה דברים בלתי מדויקים, השיבה: "את האמת, כשאתה אומר את הדברים והם אמרו לחתום על מה שאמרת אז הם גם זריזים ואת רוצה ללכת. אני הייתי בפנים והמאבטחים הוציאו אותי אחר כך" (עמ' 230 לפרוט'). כן טענה מס', כי נאשם 2 צעק את הדברים ולכן שמעו את הדברים גם בתוך האולם (בהמשך טענה כי נאשם 2 לא היה נסער והוא דיבר בשקט כאילו לא קרה כלום - עמ' 231 לפרוט'). לדבריה, גם י' שהיה עמה שמע את הדברים, אך הוא נמצא במצב רגיש, משום שמדובר במשפחה שלו (עמ' 230 לפרוט').

מס' אישרה, כי אמ' סיפרה לה שהקרינו בפניה את סרט מצלמות האבטחה וכי בסרט ניתן לראות את שאירע, ללא קול (עמ' 231 לפרוט').

ה.7. עו"ד גב' ר'

ר' היא בת דודתה של המתלוננת מצד אמה. אמרתה מיום 3.7.12 הוגשה בהסכמה, חלף חקירה ראשית (ת/24).

כן הוגשה תכתובת בפייסבוק בינה לבין המתלוננת (ת/4).

לפי תיאורה של ר' באמרתה, המתלוננת פנתה אליה לראשונה ביום שבת, 15.6.12 (כשבועיים בלבד לפני הגשת התלונה במשטרה ביום 2.7.12 [נ/10]), באמצעות מסרון לטלפון הסלולארי שלה, ושאלה אותה מתי היא מתכננת להגיע לצפון הארץ, משום שהיא רוצה להגיש תלונה במשטרה בגין אונס והיא אינה יודעת איך לעשות זאת (באותה עת היתה ר' סטודנטית למשפטים וכיום הינה עורכת דין). לדבריה, המתלוננת טענה, כי אינה יכולה לשוחח בטלפון משום שאינה רוצה שאמה תשמע את השיחה, אך כתבה לה בהודעה, כי מדובר בשלושת בני דודיה מצד אביה, הנאשמים, וכי האירועים קרו בתקופה בה היה אחיה מטופל בבית החולים בשל מחלת הסרטן. לפי תיאורה, בשלב מסוים הן עברו להתכתב בפייסבוק והמתלוננת סיפרה כי מעשי האונס אירעו בעיקר בביתה ובגינה שליד דירתו השכורה של הדוד, כאשר היתה מגיעה לשחק שם.

לפי מה שסיפרה המתלוננת לבת דודתה, המקרה הראשון אירע בבית סבתה, בזמן ששיחקה שם עם אחיה ונאשמים 1 ו-2, ונאשם 1 הציע לשחק ב"אבא, אמא וילדים". ככלל, תיארה בפניה המתלוננת, כי נאשם 1 היה מכניס אותה לשירותים ועושה בה כל מיני דברים מיניים, למשל מבקש ממנה שתיגע לו באיבר המין או "תרד לו" וכיוצא באלה דברים דומים. כן העידה ר', כי המתלוננת כתבה לה שהיא נהגה להתנגד, אך נאשם 1 נהג להמשיך חרף התנגדותה, בטענה שזה רק "משחק", והיא עשתה את שביקש ממנה. המתלוננת תיארה בפניה, כי המעשים נמשכו, משום שנאשם 1 נהג לאיים עליה בטענה שהוא צילם את שאירע בבית הסבתא והוא יפיץ את הסרטון "ברשת". לדברי ר', המתלוננת תיארה גם, כי מאז שהסיפור החל - כשהיתה בכיתה ה' - בכל פעם שנאשם 1 היה מגיע לביתם, היה מתרחש אירוע כזה. עוד תיארה המתלוננת, כי נאשם 1 היה מקיים עמה יחסי מין מלאים, לרבות החדרת איבר מינו לאיבר מינה. בעדותה אמרה ר', כי היא התרשמה שהמתלוננת מבינה מהו אונס ומהי חדירה (עמ' 118 לפרוט').

לדברי ר', המתלוננת סיפרה לה כי המשפחה כבר מעורבת בעניין, לרבות הדודים, משום שכארבעה חודשים קודם היא רשמה לנאשם 1 בפייסבוק שהיא יודעת שמה שהוא עשה לה "דפוק", ושהיא לא תשתוק. לאחר שכתבה את הדברים, סיפרה על כך לאמה, ואמה שוחחה עם הדודים ט', אד' (אביו של נאשם 2) וט', והם הבטיחו לה שינסו למצוא פתרון כדי לסיים את העניין מבלי לערב את המשטרה, אולם בסופו של דבר הם רק "משכו" את הזמן כדי לתכנן את החתונה של נאשם 1.

לדברי ר', המתלוננת שלחה לה את התכתובת עם נאשם 1 בפייסבוק.

בהמשך ביקשה ממנה המתלוננת כי תיפגש עמה בהקדם, משום שהיא לא רוצה שחתונת נאשם 1 תצא אל הפועל.

יצוין, כי גם מעיון בתכתובת הפייסבוק (ת/4) עולה, כי המתלוננת סיפרה לר' שהמקרה הראשון שאירע עם נאשם 1 היה בבית הסבתא, ולאחר מכן אירעו עוד מקרים רבים בביתה ובגינה הצמודה לדירה ששכר דודה. המתלוננת סיפרה כי העניין החל "כמעין משחק" ונאשם 1 היה מבקש ממנה ש"תיגע לו למטה" או "תרד לו". כן סיפרה המתלוננת, כי נאשם 1 טען שצילם את הדברים וכי אם לא תשמור על שתיקה, יפיץ את זה. לדבריה, כל הסיפור אירע בתקופה שאחיה, יז', היה מטופל בבית החולים. כן סיפרה כי היו מקרים של אונס, על-ידי חדירה של נאשם 1 לגופה. לדבריה, נמאס לה מכך

שאמה ו' לא עושים דבר ונאשם 1 ממשיך בחייו ועומד להתחתן. לכן פנתה אל נאשם 1 ארבעה חודשים קודם, וכשסיפרה על כך לאמה החליטה אמה לפנות לדודים, ט', אד' וט', כדי לראות איך פותרים את העניין והם מבחינתם אמרו שיימצא פתרון מבלי לערב את המשטרה.

לדברי ר', ביום ראשון שלאחר ההתכתבות ביניהן, התקשרה אליה אמה של המתלוננת, אמרה לה כי היא יודעת שכבר נודע לה על העניין, וכדי לפרוק את שעל ליבה סיפרה לה כי היא סופגת גילוי אלימות מצד משפחת הנאשמים, במיוחד מא', אחותו של נאשם 1. כן ביקשה ממנה לא לספר למשפחה "המורחבת" דבר על כל העניין.

ר' סיפרה, כי לאחר זמן קבעה פגישה עם המתלוננת והן נפגשו במסעדה. במפגש ביניהן שוב חזרה המתלוננת על הסיפור כולו, בצורה זהה. אולם, סיפרה גם על מקרה נוסף שאירע בביתה ובו "הכניס לה" נאשם 1 מקל של מטאטא לישיבה. המתלוננת טענה, כי באותו מקרה היא התחננה אליו שיפסיק, אך הוא הורה לה לשתוק.

לטענתה, המתלוננת סיפרה לה כי ראתה את ה"סרטון" שבו מוסרט האירוע בבית הסבתא ואף פירטה מה ראתה בסרטון (עמ' 4, ת/24). (כזכור, בעדותה טענה המתלוננת כי לא ראתה מעולם סרטון כלשהו).

המתלוננת טענה, כי ברצונה להגיש תלונה במשטרה ועל כן, כבר ביום למחרת, שתיהן הגיעו לפגישה עם עו"ד מארגון "סיוור", שם הוחלט כי המתלוננת תעזוב את אזור מגוריה, אך משסירבה להתגורר במקלט, הוחלט שתעבור לבית סבה בעיר.

בעדותה סיפרה ר', כי ליוותה את המתלוננת בהגשת התלונה ואף לאחר מכן (עמ' 116 לפרוט').

באשר למסמך שנערך בעקבות הראיון עם הפרקליטה (ת/24א), השיבה ר' כי לא הבינה מהמתלוננת אם במקרים בהם היה מעורב הנאשם 2 היתה חדירה או לא, אלא כי הוא היה חלק מהשלישייה. לדבריה, באותה סיטואציה כשהמתלוננת חסרת כוחות לספר את הסיפור מחדש - והסיפור מרובה פרטים - החליטה שלא לשאול אותה על כך (עמ' 120,121 לפרוט'); יצוין, כי בראיון הבהירה ר', כי בתחילה הבינה שהיא אונס ממש עם שלושת הנאשמים, אך בהמשך לא הצליחה להבין האם גם עם הנאשם 2 היתה חדירה מלאה.

כן חזרה על כך, שהמתלוננת סיפרה שבתחילה היה זה רק עם הנאשם 1 ובשלב מסוים הוא החל להביא עימו את נאשמים 2 ו-3, וכי האירועים נמשכו על פני שנתיים (ת/24א).

ר' העידה, כי כל המידע שיש לה בנוגע לנאשמים הגיע אליה מהמתלוננת בלבד וגם כשמסרה בחקירתה כי ס', אחיו של נאשם 2, ידע מהסיפור (ת/24א), היה זה על סמך מידע שקיבלה מהמתלוננת (עמ' 121 לפרוט').

מצבה הנפשי של המתלוננת

8.א סע'

מר סע' היה מחנכה של המתלוננת למשך שנה אחת, בכיתה י"א. מאמרתו שהוגשה חלף חקירה ראשית (ת/21) עולה כי כבר בעת שהכיר את המתלוננת התרשם מתלמידה עצובה ומסוגרת בעצמה, הנוהגת לאחר ולהיעדר יותר מהרגיל. אולם, לאחר היעדרות ממושכת של המתלוננת במהלך שנת הלימודים, היא חזרה אף יותר עצובה, ומיעטה עוד יותר את השתתפותה בשיעורים (עמ' 89-90 לפרוט'). מאחר שהמתלוננת לא שיתפה אותו במתרחש הפנה אותה ליועצת בית הספר (ת/21, עמ' 90 לפרוט'). מר סע' העיד, כי ניסה ליזום מספר שיחות עם המתלוננת, בנוכחות אמה, אך המתלוננת היתה מופנמת ולא שיתפה פעולה עם אמה והוא התרשם כי היחסים ביניהן אינם טובים (ת/21, עמ' 90 לפרוט').

8.ב היועצת, גב' אנ'

הגב' אנ' עובדת כמנהלת בית ספר-יסודי, אך בעבר שימשה, בין היתר, כיועצת חינוכית בתיכון ע"ש "ב" וכך התוודעה למתלוננת (עמ' 91 לפרוט').

אנ' מסרה באמרתה (שהוגשה חלף חקירה ראשית - ת/22), כי באמצע שנת הלימודים, בעת שהיתה המתלוננת בכיתה י"א, פנה אליה מחנך הכיתה, סע', בטענה שהמתלוננת נמצאת במצוקה, נוהגת לבכות הרבה, נעדרת לעיתים קרובות ומעדיפה לבלות את רוב זמנה מחוץ לכיתה (עמ' 1, ת/22; עמ' 91 לפרוט'; לדבריה, עד לאותה פניה מצד המחנך לא היתה לה כל היכרות עם המתלוננת פרט לשלב המיונים לבית הספר - עמ' 94 לפרוט'). בסמוך לאחר ששוחח עימה המחנך סע', הבחינה במתלוננת עומדת מחוץ לכיתה כשדמעות על פניה, ולכן ניגשה אליה וביקשה ממנה להתלוות אליה לשיחה בחדרה. לפי תיאורה, המתלוננת לא שיתפה עמה פעולה בתחילה ואף לא הביטה לעברה. כששאלה אותה אם ליצור קשר עם אמה, התנגדה בחריפות ואמרה שיחסייה עם אמה רעועים, משום שאמה אינה מקשיבה לה ואינה מבינה אותה (ת/22; עמ' 91 לפרוט'). כן טענה, כי לאחרונה היא נמצאת בריב עם אמה משום שהאם כופה עליה להשתתף באירוסין של בן-דודה והיא אינה רוצה להשתתף, משום שהיא שונאת את אותו בן דוד ואף אינה רוצה שאמה תשתתף באירוסין. אנ' מסרה גם, כי כששאלה את המתלוננת מדוע היא שונאת את אותו בן דוד השיבה המתלוננת כי הוא "לא היה טוב" כלפיה (אנ' תיארה כי היא עדיין זוכרת את הבעות הפנים של המתלוננת כשתיארה את אותו בן דוד ואת הנשימה הכבדה שלה - עמ' 1-2, ת/22), וכשאחיה חלה בסרטן ואמה שהתה בבית החולים לצורך הטיפולים בו, היתה האם מבקשת מאותו בן-דוד, שהוא גם שכן, להשגיח עליה ואותו בן דוד היה "מציק" לה. לדברי אנ', המתלוננת לא פירטה באיזה מובן בן הדוד היה "מציק" לה: "לא היה קל להוציא מפיה את הדברים ואת הנימוקים לזה, אבל מה שאמרה שהוא היה מציק לי כשהייתי נערה. המילה מציק, לא הצלחתי להוציא ממנה באיזה מובן" (עמ' 92 לפרוט'; עמ' 2, ת/22; בעדותה בבית המשפט טענה אנ' כי המתלוננת אמרה בערבית: "מושמיח מעה" - (לא טוב איתי) עמ' 91-92 לפרוט'). המתלוננת לא נקבה בשמו של בן הדוד (עמ' 92 לפרוט'). לאחר שאמרה המתלוננת דברים אלה, היא הפסיקה לשתף עמה פעולה ושמרה על שתיקה. - ודוק! לפי עדות היועצת אנ' - גם בפניה הזכירה המתלוננת רק בן

דוד אחד!

אנ' הוסיפה, כי לאחר אותה שיחה, דיווחה למנהל כי שוחחה עם המתלוננת וכי **קיימת חובת דיווח לפקידת הסעד, ואכן היא דיווחה לפקידת הסעד** (עמ' 2, ת/22). כן הוסיפה, כי המתלוננת התנגדה לכך שתשתף את המנהל.

אנ' העידה, כי לא שאלה את המתלוננת אם היא שיתפה את אמה בקשר להתנהגותו של בן הדוד, אך היא קיבלה את הרושם שהקשר של המתלוננת עם אמה אינו קשר טוב (עמ' 2, ת/22).

אנ' הוסיפה כי ניסתה ליזום מפגשים נוספים עם המתלוננת במהלך השנה, אך הדבר לא יצא אל הפועל משום שהמתלוננת נעדרה לעיתים קרובות (עמ' 3-2, ת/22).

בעדותה סיפרה אנ', כי באותה שיחה שקיימה עם המתלוננת באשר לבן הדוד, שמעה ממנה כי היא משתתפת במסגרת של קבוצת נוער, בחילופי משלחות בחו"ל (עמ' 93 לפרוט').

ג.8 קא' - מנהל בית הספר.

קא' הוא מנהל בית הספר התיכון ע"ש "ב" בכפר. באמרתו, אשר הוגשה חלף חקירה ראשית (ת/20), תיאר כי בזמן לימודיה של המתלוננת בבית הספר (הוא אינו זוכר את המועד), פנתה אליו יועצת בית הספר בטענה כי המתלוננת מצויה במצוקה, מבלי לפרט את הטעם לכך. לדבריו, קרא למתלוננת לשיחה "ואני הרגשתי שהיא נמצאת במצוקה, כל הזמן עיניה היו דומעות..." (ת/20). מר קא' הסביר, כי סבר שמצוקת המתלוננת קשורה לרצח אביה, אך לא שאל אותה על כך, אלא התמקד בשיחה על קורס "מנהיגות צעירה" בו השתתפה באותו זמן המתלוננת, וניסה להסביר לה ש"תראה גם את הצדדים היפים".

בעדותו בבית המשפט השיב כי המתלוננת לא נבחרה ל"קורס המנהיגות", אלא שזהו קורס המוצע לכל התלמידים ומי שמעוניין לקחת בו חלק, נרשם מיוזמתו (עמ' 89 לפרוט').

ד.8 הגב' ח'

ח' היא, כאמור, האחות של י' ושל אבות הנאשמים.

בעדותה אישרה ח', כי הדברים שמסרה בחקירתה הם אמת. מאמרתה (ת/26) עולה, כי זמן קצר לפני אירוסיו של נאשם 1 (בעדותה אמרה כי היה זה יומיים לפני אירוסיו של הנאשם 1 בשנת 2010 או 2011 - עמ' 128 לפרוט'), סיפרה לה אמ', אמה של המתלוננת, כי המתלוננת סיפרה לה שנאשם 1 שכב איתה ועשה בה "מעשים לא טובים", בתקופה בה היתה האם בבית החולים עם יז'.

לדברי ח', היא לא האמינה לדברים, משום שהמתלוננת נהגה לעשות הרבה צרות באותו זמן ונעדרה לעיתים קרובות מבית הספר והתדרדרה בלימודים. לכן הטיחה באמה של המתלוננת, כי זה לא ייתכן, וכי מדובר במשפחה דתית ודברים כאלה אינם קורים אצלם. לדבריה, היא אף הטיחה באמ' כי במידה שיש לה הוכחות לטענת המתלוננת תיגש לדודים ותשטח בפניהם את טענותיה, אך אמ' לא התעמתה עם הדודים ורק בתקופה האחרונה פנתה אליהם.

לטענתה, גם לאחר שאמ' שיתפה אותה בסיפור, המשיכה אמ' להיות בקשר טוב עם כל המשפחה ולכן הניחה שהסיפור נגמר, ולא דיברה על זה יותר.

ח' תיא' באמרתה, כי המתלוננת השתתפה במסיבת האירוסים של נאשם 1, והיא אף אכלה ורקדה.

לדברי ח', הקשר בין אם המתלוננת לבין משפחת נאשם 3 לא היה קשר טוב, משום שאביה של המתלוננת נרצח בבית משפחת נאשם 3 אולם, עם משפחת הנאשם 2 היה קשר קרוב למדי. כן הוסיפה, כי בחקירתה סיפרה על אירוע אחד בו ראתה את נאשם 1 בבית המתלוננת והמתלוננת צחקה עימו כאילו לא אירע דבר (עמ' 127 לפרוט').

ח' העידה בעדותה, כי היא משוכנעת שהמתלוננת ואמה משקרות (עמ' 128,129 לפרוט').

אדגיש כבר עתה כי עדות ח' על הדברים ששמעה מאמ', ששמעה מהמתלוננת, הינה עדות שמיעה, דהיינו, מכלי שלישי ולא ניתן לקבלה לאמיתות תוכנה, אלא רק ל"עצם האמ' של הדברים על ידי אמ' ואפילו לא לעצם אמירתם ע"י המתלוננת, אשר לא דיברה עם ח' בנושא זה. הוא הדין לגבי "הערכותיה" של ח' בקשר למהימנותה של המתלוננת שאין בהם דבר ואני אתעלם מהם.

יחד עם זאת, דברי ח' כי שמעה מאמ' כי המתלוננת סיפרה לה שרק בן דוד אחד פגע בה, מחזקים את דברי אמ', שאמנם כך סיפרה לה המתלוננת, בניגוד לטענת המתלוננת כי סיפרה לאמה, אמ', כבר מההתחלה, כי 3 בני דודים פגעו בה מינית.

9. קרום הבתולין

9.א ד"ר קלרה שוסטרמן

ד"ר שוסטרמן, רופאה גניקולוגית, העידה בקשר ל"סיכום הביקור" שערכה ביום 16.7.12 (נ/9), בו תועדו שני ביקורים קודמים של המתלוננת (מיום 14.3.10 ומיום 22.03.10), ובו נרשם המונח "P.V - VIRGO" שמשמעותו, כי המתלוננת בתולה.

ד"ר שוסטרמן העידה, כי המתלוננת הגיעה אליה עקב כאבים בשדיים וווסת ממושכת, ומאחר שהיתה בתולה הפנתה אותה לבדיקת אולטרה-סאונד דרך הבטן ובדיקת דם להורמונים (עמ' 178 לפרוט').

באשר לבתוליה של המתלוננת הסבירה: "אנחנו לא עושים בדיקות לבתולים של ממש, כי היא לא פנתה אליי עם תלונות של אונס או משהו כזה. היא אמרה שהיא בתולה [...]" (עמ' 178 לפרוט'). בהמשך עדותה סיפרה, כי אינה זוכרת כיום את הבדיקה עצמה או מי היה נוכח עם המתלוננת, אבל למיטב זיכרונה המתלוננת לוותה על-ידי אמה והיא שמעה מהן כי המתלוננת בתולה.

כן טענה: "[...] בגלל זה אני פתחתי שפתיים ולא האמנתי לה למילה, למרות שהיא אמרה שהיא בתולה" (עמ' 185 לפרוט'). גם בהמשך הסבירה, כי פתחה את השפתיים של איבר המין, ראתה כי אין שם פצעים וכי יש הפרשה דמית קלה מאוד מהנרתיק (עמ' 186 לפרוט').

ד"ר שוסטרמן השיבה, כי קיים שוני בין פתיחת שפתיים של בתולה לבין מישהי שאינה בתולה, משום שאצל בתולה זה "יותר צמוד" (עמ' 186 לפרוט').

לדבריה, בנוסף לבדיקה זו עברה המתלוננת בדיקת אולטרה-סאונד מעל הבטן, אצל טכנאית אולטרה סאונד (עמ' 186-187 לפרוט'). ד"ר שוסטרמן השיבה, כי אינה זוכרת אם בבדיקה השנייה, מיום 22.3.10, בדקה פיזית את המתלוננת וראתה כי הדימום נפסק, וייתכן כי המתלוננת עצמה אמרה לה שהדימום נפסק, מבלי שנדרשה בדיקה שלה (עמ' 187 לפרוט').

כן טענה, כי אינה זוכרת אם המתלוננת הגיעה אליה בעקבות הפניית רופא משפחה, או באופן עצמאי (עמ' 187-188 לפרוט').

ד"ר שוסטרמן טענה כי אינה זוכרת היום אם ראתה את קרום הבתולים של המתלוננת (עמ' 184 לפרוט').

ב.9 ד"ר ריקרדו נחמן

בעקבות עדות ד"ר שוסטרמן ובהסכמת ההגנה פנתה ב"כ המאשימה אל המכון לרפואה משפטית, וביקשה חוות דעת של המכון בשאלות שהתעוררו (ת/29א). מחוות הדעת של ד"ר נחמן (ת/29) עולה, בין היתר, כי לאבחנת שלמות קרום הבתולין נדרשים ניסיון ומיומנות מצד הבודק, והבדיקה צריכה להיות מכוונת, ספציפית ומתבצעת בטכניקה מיוחדת. הבדיקה הנאשם 2 פת מתבצעת באמצעות מכשיר דמוי מיקרוסקופ הקרוי "קולפוסקופ", אשר מגדיל את יכולת הראייה של הבודק במידה רבה. כן עולה מחוות הדעת, כי תזמון הבדיקה הוא משמעותי מאוד לצורך איתור, זיהוי ותיעוד

הממצאים בקרום הבתולין במקרי אינוס, אשר מושפעים - בין יתר הגורמים - מגיל הנבדקת, רמת הנזק ושלבי הריפוי. כן נטען, כי נזקים בקרום הבתולין הם פונקציה של מספר מדדים רב: גיל המעורבים (קורבן וחשוד), הבדלים אנטומיים של איברי מינם, התפתחותם המינית, אופי האירוע (פרטי התקיפה), הרגלים מיניים.

עוד עולה מחוות הדעת, כי היעדר סימנים חבלתיים בקרום הבתולין, אינו שולל בהכרח תקיפה מינית.

בעדותו הסביר ד"ר נחמן, כי קיימים סוגים שונים של קרום בתולין, כאשר לרוב יש בו פתח, דרכו יוצא הדימום בזמן הווסת של האישה. לעיתים קרום הבתולין סגור לחלוטין, אם כי מדובר במום שהוא נדיר.

כן העיד ד"ר נחמן, כי קיימת גמישות בקרום הבתולין, וכי בשלב ההתבגרות, עם ההשפעה ההורמונאלית נעשה קרום הבתולין גמיש יותר (עמ' 235 לפרוט'). ההשפעה ההורמונאלית מתחילה בסביבות גיל 9, אך מדובר בהשפעה אינדיווידואלית, ושיאה של אותה השפעה ההורמונאלית מתבטא עם קבלת המחזור החודשי (עמ' 243 לפרוט').

ד"ר נחמן השיב כי ייתכן ויהיה "איחוי" של קרום הבתולין לאחר קריעה, אך האיחוי יותיר בליטות ו"שנצים", וניתן יהיה להבחין כי מדובר באיחוי (עמ' 237 לפרוט'). את השנצים והבליטות רואים בשוליים החופשיים של קרום הבתולין, בהיקף הפנימי כלפי הנקב או הפתח המצוי בו. (עמ' 243 לפרוט'). עם זאת, בבדיקה "רגילה" לא יראו זאת (עמ' 242 לפרוט').

כשנשאל האם מדובר בסימנים קטנים שניתן לראות דרך הקולפוסקופ, השיב:

"זה לא פשוט לענות על שאלה זו, כיוון שאתה אמור לראות את אותם ממצאים אבל אתה ככל שמגדיל יותר, יש הרבה יותר אפשרות לראות דרך הקולפוסקופ, אך בשל השפעה ההורמונאלית, החלק הפנימי שפונה אל הנקב של קרום הבתולין יכול להיות מוסתר לחלוטין על ידי אותו מבנה של קרום הבתולין. כלומר, אני אוכל לראות את נקב קרום הבתולין וכל ההיקף של קרום הבתולין, רק אם אני חושף אותו בטכניקה מסוימת - מיוחדת, כמו, לנפח בלון כשהוא בתוך הלדן, מוצא החוצה, ובכך, אני יכול לחשוף את כל שולי קרום הבתולין, ורק כך, אוכל לראות את כל הנזקים.

ש: אתה מחדיר צינורית דרך הנקב הקיים ממילא, ואתה מנפח את הבלון בלדן, שהוא מעבר לקרום, ובהרחבה שלו, הוא מבליט את הקרום?
ת: בטכניקה זו, הוא מרחיב את שולי קרום הבתולין.

ש: אבל אם קרום הבתולין נקרע, אתה לא רואה נקב, אלא, חור, ואז לא תחפש את השנצים והבליטות?

ת: אתה יכול לראות את השנצים בליטות והקרע בקרום הבתולין. הקרע בקרום הבתולין כאשר מדובר בהחדרת איבר מין, יש מיקום אופייני להופיע, ואתה יכול לראות את השנצים והבליטות, וגם את הקרע. (עמ' 243 לפרוט').

לדבריו, אם קיימת חדירה של איבר מין זכרי רחב לאיבר מין נשי צר, בגיל שלפני השפעה ההורמונאלית, אזי חדירה כזו -

של איבר מין גדול - תגרום לקרע שלם והנזק יישאר (עמ' 237 לפרוט').

ד"ר נחמן העיד כי אף אם מתבצעת חדירה במשך שבוע שלם, מספר פעמים ביום, לא בהכרח ייקרע קרום הבתולין, משום שהדבר תל' במבנה האנטומי של שני איברי המין, סוג החדירה, גודל החור המצוי בקרום הבתולין, ואם היה מעבר להשפעה הורמונאלית (עמ' 237 לפרוט'). בהמשך טען, כי לאחר חדירה ייתכן כי הקרום שנמתח יישאר שלם ויחזור למקומו, ללא שום נזק ויזואלי (עמ' 239 לפרוט').

כן טען, כי אין קשר בין חומרי סיכה לקריעת קרום הבתולין וייתכן כי גם בהיעדר חומרי סיכה, לא ייקרע קרום הבתולין (עמ' 240 לפרוט').

לטענתו, המרחק של קרום הבתולין מהפתח הוא בין 1-4.5 ס"מ (עמ' 238 לפרוט').

ד"ר נחמן העיד, כי לא ידוע לו על מחקר שבדק מהו אחוז המקרים בהם חדירה של איבר מין או חפץ לא תקרע את קרום הבתולין אולם, קשה לקבוע דבר כזה בשל השינויים האנטומיים המאוד משמעותיים מאחד לשני, הן של "המחדיר" והן של האישה לגופה מבוצעת החדירה (עמ' 238 לפרוט').

בהמשך נשאל ד"ר נחמן על ידי הסנגור:

"אני אתן לך נתונים כעת, ואתה תאמר את דבריך - מדובר בילדה בת 11-12 שמקיימת יחסי מין עם נער בן 17 היא עושה זאת במשך שנה שלמה, עד גיל 12 לערך, היא עושה זאת 4-5 פעמים בשבוע, רצוף, בכל המקרים, החדרת איבר המין של הנער לאיבר מינה של הילדה. אם נעשה 52 שבועות בשנה, כפול 5 - 260 החדרות, ואמרה, רצוף. מה יש לך לומר על הסיכוי שקרום הבתולין יישאר שלם, בלי קרעים, והיתה לפני מחזור, אותו קיבלה בגיל 13?"

ת: חבל מאוד שלא בדקתי אותה בגיל 11-12 כדי לראות את המאפיינים של קרום הבתולין, גמישות, פתח קרום הבתולין, וגודלו של איבר המין של הנער, כדי לדעת אם יש אפשרות כזו. התשובה בבסיסית, תל', אפילו שזה 260 פעמים - נכון שכמות הפעמים יכולה להיות פונקציה, אך לא פחות חשוב, הרבה יותר חשוב, לראות האם הקרום הוא מאפשר חדירה של איבר מין בנתונים של הנער, מול נתוני מבנה איבר המין של אותה ילדה. לא אהיה מופתע, אם למרות החדירות חוזרות ונשנות לא אראה קרעים. כן בבדיקה עצמה יכולנו לדעת אם הגמישות/מתיחות של הקרום נשמרה או לא נשמרה. זה נתון מאוד מאוד חשוב.

ש: בהינתן קוטר 0.5 ס"מ אצל הילדה, ואצל הנער 1.5 ס"מ הסיכוי שתישאיר בתולה, אפסי?

ת: אתה ענית. זה משהו טבעי, פיזיקה. 0.5 קוטר קרום בתולין, היקף איבר מין גברי פי שלוש, בהנחה והיתה חדירה מלאה, זה משהו שידוע לילדה, חדירה מלאה, אני מצפה שיהיו קרעים.

ש: לתרחיש זה אני אוסיף שנתיים וחצי של החדרת אצבעות בתדירות שלא נופלת מהתדירות הזו. 300 פעמים של החדרת אצבעות, ובין לבין, אדם נוסף בא מחדיר אצבעות וגם איבר מין, האם קרום הבתולין יוותר שלם?

עמוד 37

ת: אני אומר לכם אצבע של בגיר הוא בקוטר פחות מאיבר מין, יש יותר שליטה על תנועות האצבע. אם הכל נעשה כנגד רצונה, ובסופו של דבר ההחדרות הן ממש בתוקפנות, היות ואין עניין של שליטה, בסופו של דבר, ככל שהתדירות גבוה יותר, אני מצפה שיהיו נזקים

ש: **וכמובן גם תל' במספר האצבעות שמחדירים?**

ת: ללא שום ספק. אתה מדבר על חדירה, דרך קרום הבתולין.

ש: **ברור, שעובר את הסנטימטר?**

ת: כן. " (עמ' 240-241 לפרוט').

10. השוטר אורית ארז

הנ"ל שימשה כחוקרת המרכזית בתיק. לדברי הגב' ארז, במסגרת פעולות החקירה בתיק נערך, בין היתר, ביקור בבית הסבתא, אך הוא לא תועד (עמ' 122 לפרוט'). כן העידה כי לא בדקה את "הסוגייה הרפואית" (עמ' 122 לפרוט') של בתולי המתלוננת לאור הכתוב בתעודה הרפואית שערכה ד"ר שוסטרמן (נ/9), משום שרצתה שתיערך חוות דעת מקיפה בעניינה, על ידי ד"ר לנג, שכזכור, המתלוננת התנגדה לבצעה, "כמעט" לחלוטין.

עוד העידה הגב' ארז, כי טענת נאשם 1 בדבר אירוע ירי על ביתו נבדקה והוצא פלט ובו אירועי ירי בתקופה שבין 10-12/2011 (עמ' 124,126 לפרוט'; ת/25). יחד עם זאת טענה, כי ייתכן שהיו אירועי ירי נוספים שלא דווחו (עמ' 126 לפרוט').

הגב' ארז סיפרה, כי המתלוננת לא עומתה עם העובדה שהדוד פ. טען שגר בשכירות במקום בשנת 2002 בעוד היא טוענת כי המעשים נעשו ב-2005; המתלוננת גם לא נשאלה מדוע סיפרה לר' כי ראתה את הסרטון בו צולמה לכאורה על ידי נאשם 1, כפי שטענה ר' ששמעה מהמתלוננת (עמ' 125 לפרוט'); עוד העידה הגב' ארז, כי לא חשבה לבדוק את הפייסבוק של המעורבים, משום שגם בפייסבוק ניתן לבצע מחיקות, ולא פנתה לחוקר מחשבים בעניין זה (עמ' 122 לפרוט'); כן אמרה, כי לא נערכה בדיקה שמטרתה לבחון האם היה ברשות מישהו ממשפחת הנאשמים, בשנת 2005, מכשיר סלולארי ובו מצלמה, בזמנים הרלבנטיים.

על המשמעות של אי ביצוע פעולות חקירה עוד יורחב בהמשך הדברים, בחלק שעניינו "מחדלי חקירה".

11. פרשת ההגנה

הנאשמים נעצרו ביום 8.7.12 (דו"ח עיכוב הנאשם 1 - ת/14, דו"ח מעצר - ת/15; דו"ח מעצר נאשם 2 - ת/16 ו- ת/17; דו"ח מעצר נאשם 3 - ת/18 ו-ת/19).

12. גרסת הנאשמים

12.1 א. נאשם 1

יצוין כבר בפתח הדברים, כי נאשם 1 חזר בעדותו על גרסתו באמרתיו (אמרה מיום 9.7.12 שעה 00:47 - ת/5; אמרה מיום 10.7.12 שעה 12:13 - ת/6), והכחיש את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

נאשם 1 סיפר כי כיום הוא בן 24, נשוי מזה כשנה, בוגר 12 שנות לימוד, ועובד בחנות __ (עמ' 132 לפרוט'). את אשתו הכיר לדבריו כבר בשנת 2005, כשהייתה כבת 12, ונהג להעביר לה מסרים דרך קרובת משפחתה אשר למדה עימו בכיתה (עמ' 147 לפרוט').

בעדותו תיאר נאשם 1, כי כשבועיים או שלושה לפני חתונתו, היינו בתחילת חודש יוני 2012 (תאריך החתונה היה ב- 29.6.12, עמ' 146 לפרוט'), נודע לו מאמו ומאחותו שהמתלוננת מאשימה אותו באונס, ודודו, השיח' ט', ביקש ממנו להישבע ב'קוראן' כי הוא לא עשה דבר (עמ' 147-145, 133 לפרוט').

הנאשם טען, כי מזה כעשר שנים לא ראה את המתלוננת, מלבד פעמיים: פעם אחת, בשנת 2011, בחתונת בן דוד מצד האבא כשאחד מחבריו ראה אותה ושאל עליה אך אפילו לא שוחח עמה באותו אירוע, ופעם שנייה, במסיבת האירוסין שלו (עמ' 133-134, 171 לפרוט'; עמ' 2, ת/5; עמ' 2, ת/6). בקשר לאותה מסיבת אירוסין סיפר, כי אמה של המתלוננת נסעה לירדן לפני אירוסיו וביקשה ממנו לוודא שיז' והמתלוננת יגיעו למסיבת האירוסין, וכך עשה (עמ' 133-134, 148 לפרוט'); באמרתו סיפר כי **מאחר ששמע** כי אמה של המתלוננת בירדן, הזמין את יז' ואת המתלוננת לאירוסין - עמ' 5, ת/5). כשנשאל מדוע היה צריך להביא את יז' והמתלוננת למסיבת האירוסין, אם הם יכולים לרדת למטה בכוחות עצמם, השיב: "כי אמא שלהם לא היתה, ואמא שלהם היא זו שאמרה לי, תעלה ותביא אותם" (עמ' 172 לפרוט').

נאשם 1 סיפר כי בשנת 2005 - התקופה בה טוענת המתלוננת כי החלו המעשים - היה תלמיד כיתה י"א, ואף כי לא היה תלמיד בעל ציונים גבוהים, הקפיד להגיע לבית הספר באופן קבוע. כן סיפר, כי נהג "להסתובב" באותו זמן עם בן דודו ס', שהיה מביא עימו את אחיו הקטן, נאשם 2, כדי שלא יישאר לבדו בבית, וכן עם בן דודו נאשם 3 ועם הבן של י', בעלה של אם המתלוננת (עמ' 134 לפרוט'). נאשם 1 הכחיש כי שיחק עם המתלוננת וטען כי מאחר שהיא בת, לא גילתה עניין במשחק שלהם (עמ' 134 לפרוט'), ואף טען כי לא היה לו כל קשר עמה באותו זמן (עמ' 137, 148, 165-166 לפרוט'). כן טען, כי יז' לא הרבה לצאת מהבית בשל מחלתו, ואף בטרם נתגלתה אצלו המחלה לא שיחק עמם, משום שהיה קטן מהם (עמ' 148-149 לפרוט').

כשנשאל על האירוע בבית הסבתא, טען הנאשם כי בית הסבתא קטן, חדר האמבטיה קטן במיוחד, וכדי להתקלח סבתו צריכה להתיישב על האסלה [בהקשר זה הפנה לקובץ מס' 244 שבתקליטור התמונות. (ראו גם תמונות 18, 20-22 ב- 15/), בו ניתן לראות את חדר המקלחת בבית הסבתא].

כן הוסיף, כי מאחר שבאותה תקופה נהגו לשחק בחוץ כדורגל, לא העזו להיכנס לבית הסבתא בנעליים מלוכלכות ואמו נהגה להזהירו שלא להיכנס לשם, משום שהסבתא חולנית ונוטלת תרופות (עמ' 135 לפרוט'; באמרתו מסר כי תמיד חשש להיכנס לביתה של הסבתא כי היא "לא היתה נותנת לנו חופשיות" - עמ' 3, ת/5).

נאשם 1 הכחיש כי צילם סרטון כלשהו בבית הסבתא וטען כי לראשונה היה ברשותו טלפון סלולארי רק לקראת סוף שנת 2007 או 2008 (עמ' 136-135, 174 לפרוט'; עמ' 3, ת/5).

נאשם 1 הכחיש את האירועים שתיא' המתלוננת בגינת דירתו השכורה של הדוד פ. (עמ' 137-136 לפרוט'; עמ' 4, ת/5), וכשנשאל על האירוע בגינה אותו תיא' ד"ר ד', השיב: "הדבר הזה לא היה וזה שקר והדברים לא היו. אני מוכן גם להתעמת איתו פנים מול פנים שיגיד לי את הדברים האלה" (עמ' 137 לפרוט').

באשר להתכתבות עם המתלוננת בפייסבוק, טען נאשם 1 כי בזמן ההתכתבות עמה סבר כי היא כועסת עליו בשל תצפית שעשה ממרפסת ביתה (עמ' 149 לפרוט', עמ' 2, ת/5; עמ' 1-2, ת/6).

באשר לאותה תצפית סיפר, כי בעקבות אירוע ירי שהיה על רכבו של י' ועל ס', אחיו של נאשם 2, בסוף שנת 2011 (עמ' 149, 174 לפרוט') נעצר חשוד במעשה ממשפחת חת', הוא שוחרר, ולאחר זמן מה אירע ירי על אותו חשוד. בשל החשש שאותו חשוד ינסה להגיע אליהם, עלה יחד עם נאשם 2 ועם בן-דודה מצד האבא, בשם כנ', לגג הבית שלו המשמש כמרפסת ביתה של המתלוננת, לערוך תצפית (עמ' 138 לפרוט'; עמ' 2, ת/5; תמונה מס' 0252, נ/15). בהמשך הסביר, שבעקבות אותו חשש כי החשוד יגיע אליהם, נערכו מספר תצפיות, אך הוא עצמו לקח חלק רק בשתיים מהן, ורק אחת היתה ממרפסת ביתה של המתלוננת (עמ' 149 לפרוט'; המרפסת ממנה נערכה התצפית נראית בקובץ מס' 252, נ/15). התצפית נערכה, לדבריו, יומיים לפני ההתכתבות עם המתלוננת ועל כן סבר כי בהתכתבות הנ"ל המתלוננת מתייחסת לתצפית זאת (עמ' 150, 175 לפרוט'; יצוין, כי ההתכתבות היתה ב- 26.2.2012 - ת/2).

בחקירה נגדית הוסיף נאשם 1, כי בזמן שהיו בתצפית פתחה המתלוננת את הדלת, הבחינה בו יחד עם נאשם 2 וכנ', ומיד סגרה את הדלת חזרה (עמ' 150-151 לפרוט'). לדבריו, המתלוננת לא היתה יכולה להבחין כי מי שהיה עימו בתצפית הוא כנ' ולא הנאשם 3, משום שהם לבשו קפוצ'ונים (עמ' 151 לפרוט'). כן העיד נאשם 1, כי אחותו של נאשם 2 היתה למטה בזמן התצפית והביאה להם בגדים, אך לא עלתה לגג (עמ' 138, 151 לפרוט').

לדבריו, באותה תכתובת עם המתלוננת הוא ציין את שמו של נאשם 3 כמי שנכח בתצפית עימו ועם נאשם 2, במקום את שמו של כנ', שכן באותה תקופה אמו של כנ' אסרה עליו להגיע אליהם, וכדי שלא לסבך אותו עם אמו, כתב למתלוננת שנאשם 3 היה עימו. נאשם 1 הסביר, כי נאשם 3 היה חבר קרוב שלו והם נהגו להסתובב יחד הרבה, ולכן זה היה טבעי בעיניו לציין את שמו (עמ' 138 לפרוט').

נאשם 1 טען, כי סבר שהמתלוננת כועסת בשל אותה תצפית, משום שאביה נרצח בנסיבות דומות והיא לא רצתה שדבר כזה יקרה שוב, אצלם בבית (עמ' 139 לפרוט'), וכלל לא הבין שהיא כועסת עליו כיוון שפגע בה מינית.

נאשם 1 הכחיש גם את האירוע שאירע לכאורה במדרגות העולות לבית אחותו א', וטען כי במדרגות יש חלונות ודלתות וניתן לראות הכל (עמ' 139 לפרוט'; כן הפנה לתמונת חדר המדרגות בקובץ שמספרו 268 בתקליטור התמונות - נ/15).

כשנשאל איזה טעם יש למתלוננת להעליל עליו עלילה כזו, השיב נאשם 1 כי אינו יודע ואין לו תשובה על כך ואולם, בזמן מעצרו חשב והעלה מספר אפשרויות (עמ' 143-144, 170-171 לפרוט'), וביניהן, האפשרות שהמתלוננת "רצתה אותו" ואהבה אותו, שכן כל הסיפור התעורר בסמוך להודעה על חתונתו (ואולם, אישר כי לא היה סימן בכיוון זה מצידה במשך כל השנים - עמ' 143 לפרוט'). עוד העלה את האפשרות שביקשה לנקום בו משום שאמה הכניסה לה לראש כי הם האחראים העיקריים למות אביה, בשל העובדה שעשו "סולחה" עם משפחת הרוצח סמוך לאחר הרצח או משום שהם, הנאשמים, לא נתנו למתלוננת חופשיות להסתובב עם בחורים כרצונה, ואף היה מקרה שהוא ונאשם 3 היכו בחור על הרקע הזה (עמ' 143,144 לפרוט'); בחקירה נגדית שינה מעט מגרסתו בנקודה זו והעיד כי שנתיים קודם, ראה את נאשם 3 מכה בחור כלשהו וכששאל אותו על כך סיפר לו נאשם 3 כי אותו בחור טען שהוא מסתובב עם המתלוננת - עמ' 168,169 לפרוט').

כן השיב נאשם 1, כי גם הוא בעבר "תפס" את המתלוננת עם בחור בשם א.ס., ואחרי ש"התפוצץ" הסיפור עם המתלוננת סיפר לו גם נאשם 2 כי ראה את המתלוננת מסתובבת עם מישהו (עמ' 169-170 לפרוט'). לא ברור כיצד מתיישבת גירסה זו עם דברי נאשם 1, שבמשך 10 השנים האחרונות לא ראה את המתלוננת.

יצוין כבר עתה, כי אימרתו של א.ס. הוגשה בהסכמה (ת/27). לטענת א.ס. באימרתו, הוא היה חבר בית ספר של המתלוננת, לא היה ביניהם כל קשר רומנטי ואף לא קשר טלפוני "סתם קשר חברי כזה, שלום שלום" וגם קשר רופף זה הסתיים לפני כשנתיים וחצי.

לדבריו, נאשם 1 לא פנה אליו והוא לא מכיר אותו כלל. לדעת א.ס. הדיבורים על קשר רומנטי בינו לבין המתלוננת נבעו מכך שהם היו הולכים מבית הספר ביחד "... אצלנו הערבים שרואים אותך מדבר עם מישהי או שהולך איתה, ברחוב אז ישר מתחילים ריכולים כאילו שאתם בקשר כלשהו".

בסיום עדותו כשנשאל נאשם 1, פעם נוספת, על המניע של המתלוננת להעליל עליו עלילה כזאת, השיב: "[...] היא שקרנית והיא משוגעת ויש לה דברים בראש. אני לא עשיתי ולא התקרבותי אליה ולא יודע למה היא מדברת עליי ככה ואני אמרתי לך שאני חושב דברים, ואני חושב בראש שלי למה היא עשתה ככה ועד הרגע הזה אני שואל מדוע היא עשתה ככה, במיוחד אני שאף פעם לא היו בינינו דברים ואיך היא הוציאה דבר כזה מהראש שלה" (עמ' 174 לפרוט').

בהתייחסו לתכתובת בפייסבוק בינו לבין המתלוננת, אמר כי כתב בהן "שמעתי לכלוכים מכמה אנשים", משום ששמע שהיא מלכלכת על כל המשפחה כי אמה הכניסה לה לראש ש"הם לא גברים" משום שעשו סולחה עם המשפחה ממנה בא רוצח אבי המתלוננת (עמ' 151 לפרוט').

כן העיד הנאשם 1, כי כשכתבה המתלוננת את המילה "סים" במסגרת המשפט "... תזכור את הסיים חתיכת חיה כמוך, טוען שאני שקרנית" (ת/2). חשב שזו סתם מילה, ולא הבין שהכוונה ל"סים" של טל' סלולארי (עמ' 153 לפרוט'). כשהוטח בו כי אין כל קשר בין הדברים שכתבה המתלוננת לבין "התצפית", ובין היתר הטענה שהם הולכים "לאכול אותה על מה שעשו לה" והוא הולך לשבת בכלא כמה שנים טובות, השיב הנאשם 1 כי היא תמיד חשדה שהם מתעסקים ב"דברים לא טובים", כמו נשק, וייתכן שלכך התכוונה (עמ' 155 לפרוט').

כשהוטח בנאשם 1, כי בשלב הזה של התכתובת הוא בוודאי כבר הבין שהמתלוננת מדברת עימו על כך שהוא פגע בה מינית, ניצל אותה ואיים עליה, בניגוד לדבריו בתחילת עדותו כי לראשונה הבין זאת בסמוך למועד חתונתו, התעקש כי לא הבין שלכך היא מתכוונת. כן טען: " [...] אני לא מסתכל על כל המילים, ראיתי שורה, מפה אני הבנתי שהיא, היא לא אמרה שאני עשיתי לה משהו" (עמ' 159 לפרוט'), וכן: "אני לא הסתכלתי אפילו....אני עברתי על זה בזריזות, עברתי בזריזות" (עמ' 159 לפרוט'). לדבריו, גם העובדה שהמתלוננת דיברה על כך שהוא פגע בה בתקופה שאחיה "עמד למות", לא גרמה לו להבין כי לא מדובר על התצפית, משום ש: "עברתי על זה בזריזות ובמשפחה אף פעם לא אמרו שיז' הלך למות, אני עברתי על זה בזריזות ולכן אני בהמשך שאלתי אותה האם את פגועה ממני...לא הסתכלתי, עברתי על זה בזריזות" (עמ' 161 לפרוט').

אציין כבר עתה, כי ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם 1 דברים שכתבה לו המתלוננת בפייסבוק, בהסתמכה על התרגום שהיה בידה באותו זמן (ת/2א+ת/2ב), ואולם בטרם כתיבת הכרעת הדין הגישו הצדדים "תרגום מוסכם", ומכאן שתרגום זה, על השינויים שבו, הוא התרגום הסופי(ת/2ג). יחד עם זאת, לא מדובר בהבדלים של ממש בין התרגומים.

נאשם 1 הכחיש את הדברים שמסר ד"ר ד' והעיד כי מעולם לא היה אירוע כזה (עמ' 163 לפרוט') והוא אינו יודע מדוע ד"ר ד' יעליל עליו (עמ' 164 לפרוט'). כשהוטח בו, כי ד"ר ד' אפילו זיהה אותו באולם בית המשפט, השיב: "[...] כל הכפר שלנו תגיד לו מי זה מ' כ' והוא יצביע עלי, אפילו אם אני לא מכיר אותם, הם יכולים להצביע עלי שאני מ' כ' .." (עמ' 164 לפרוט'). גם בהמשך העיד כי לד"ר ד' אין שום דבר אישי נגדו אבל הוא בדה את הדברים או "שמישהו סיכם איתו" (עמ' 164 לפרוט').

נאשם 1 הכחיש, כי בשיחה שהיתה לו עם י', הוא אמר לי' כי הוא יהיה מוכן להודות (עמ' 167 לפרוט').

(נזכור, כי י' טען, לראשונה בעדותו, כי בשיחה עימו אמר לו נאשם 1 שהוא מוכן להודות כי שיחק עם המתלוננת במשחק "משפחה", אך לא מוכן להודות במה שהיא מבקשת להודות, משום שהוא עומד להתחתן והודאה כזו תהרוס את חייו. אולם, אם היא תתלונן במשטרה אז יודה וישב בבית הסוהר וכשייצא יתחבר ל"ב", רוצח אביה).

נאשם 2 כיום כבן 20, עובד בחנות לצורכי תינוקות, סיים כיתה י"ב עם תעודת בגרות ומתגורר עם הוריו ואחיו בכפר. לדבריו, סיים את לימודיו בכפר והיה תלמיד "רגיל", ללא בעיות משמעת או היעדרויות (עמ' 244 לפרוט').

נאשם 2 חזר בעדותו על גרסתו במשטרה והכחיש את המעשים המיוחסים לו (אמרה מיום 8.7.12, שעה 12.07 - ת/8; אמרה מיום 10.7.12, שעה 14.12 - ת/9).

בעדותו סיפר נאשם 2 שהתגורר עם משפחתו מתחת לדירת המתלוננת וכי בגיל הילדות היה חבר של המתלוננת ושל אחיה, והם נהגו לשחק יחד. לדבריו, נאשמים 1 ו-3 לא נהגו לשחק עימם באותה תקופה, ורק בגיל מאוחר יותר החל לשחק עמם ועם שני אחי נאשם 3, ס' ומ', וכן עם שני חברים נוספים בשם גר' ובל'. לרוב היו משחקים כדורגל, ב"מעין גינה" שהיתה ליד הבית (עמ' 246, 249-250 לפרוט').

כשהיה כבן 14, עבר לבית ספר אחר, הכיר חברים חדשים והיחסים עם המתלוננת התנתקו מעט, וכך עד שנת 2010, שאז התחדש הקשר החברי ביניהם (עמ' 244-245 לפרוט'; בהמשך העיד כי גם הקשר עם בני הדודים האחרים, נאשם 1 ו-3, התנתק באותו זמן, כיוון שהכיר חברים חדשים - עמ' 251 לפרוט').

בתקופה שיז' היה בבית החולים, הוא לא היה בקשר קרוב עם המתלוננת, אך היא נהגה לרדת לאכול לעיתים בביתם (עמ' 245, 246, 263 לפרוט'). נאשם 2 הכחיש כי בתקופה זו נהגה המתלוננת להישאר לבד בבית וטען כי י', דודה, ואחיה מח', היו עמה בבית (עמ' 247, 264 לפרוט'; עמ' 2, ת/8). בהמשך טען, כי אף אם לא ראה את י' בבית באותה תקופה, הוא מניח שהיה בבית (עמ' 264 לפרוט').

נאשם 2 הכחיש כי בזמן מלחמת לבנון השנייה, ישנו המתלוננת ומשפחתה בביתם וטען כי רק אחותו הנשואה רש' ישנה בביתם ובבקרים, אמה של המתלוננת נהגה לרדת לביתם עם ילדיה (עמ' 247 לפרוט').

נאשם 2 הכחיש את המעשים שייחסה לו המתלוננת וטען כי היא שקרנית (עמ' 245, 249 לפרוט'): "היא רוצה להפיל את הכל עלינו בגלל הטעויות שלה...." (עמ' 249 לפרוט'). כן העיד, כי המתלוננת כבר שיקרה בעבר כשטענה שאביה אנס אותה. נאשם 2 אמר, כי אינו יודע מדוע תעליל עליו המתלוננת עלילה כזו, אך הוא משער כי הדבר קשור לכך שכשהחל "להתגלגל הסיפור" במשפחה, הוא תמך בנאשם 1, וייתכן שהיא מעלילה עליו משום שאמר לה שהוא רוצה לספר לאמה "על הדברים שהיא עושה", כלומר על כך שהיא יוצאת עם בחורים (עמ' 245-246 לפרוט'; עמ' 5, ת/8). בהקשר זה סיפר, כי היה מקרה שראו אותה עם בחור "בחומות" העיר והוא רצה לספר לאמה, אך בסופו של דבר האם שמעה על כך מאחותו ולא ממנו (עמ' 246 לפרוט').

באשר למסיבת האירוסין של נאשם 1 סיפר, כי המתלוננת "ירדה באיחור של חצי שעה" אך נשארה במסיבה לפרק זמן של כשעה, והוא רקד עימה באותו ערב (עמ' 247, 263 לפרוט'; עמ' 4, ת/8).

נאשם 2 טען, כי כאשר הכניסו אותו לתא המעצר עם נאשם 1, סיפר לו נאשם 1 כי אדם בשם מאיר, כפי הנראה שוטר,

אמר לו כי אם ייתן לו "לתפוס" נשק הוא "יוציא אותם" מהסיפור הזה. בתגובה הוא הציע לנאשם 1 שיקנה נשק ויעבירו לאותו מאיר (עמ' 248 לפרוט').

נאשם 2 אישר כי ערך יחד עם נאשם 1 ואדם נוסף בשם כנ' תצפית מגג הבית של המתלוננת, בעקבות סכסוך עם בחור בשם חת' (עמ' 248 לפרוט').

באשר לאירוע שהתרחש בבית המשפט בעיר במהלך הדיון בעניין צו המניעה שביקשה נגדם אמה של המתלוננת, סיפר נאשם 2 כי לאחר שהוצא על ידי השופטת מאולם בית המשפט הטיחה בו אמה של המתלוננת כי הוא ובני דודיו אנסו את הבת שלה. בתגובה הטיח בה, כי אם אנס את הבת שלה, אז מה הוא עושה פה, משוחרר. בהמשך יצאה אחות אמה של המתלוננת מס' מהאולם, תוך שהיא מסמנת בתנועת אצבע מאיימת כלפי הפנים שלו עד שהגיעה סמוך אליו, והוא הסיט את האצבע שלה מהפנים שלו (עמ' 249 לפרוט'). נאשם 2 חזר והכחיש כי אמר לאמה של המתלוננת כי הם עשו את הדברים בהסכמת המתלוננת, וטען: "לא. היו אנשים בחוץ ואתה יכול לשאול אותם. היא רצתה לעשות פאדיחות ליד. היא התכוונה לעשות לנו בושות, ומה, אני עוד אעזור לה בזה? אני מעולם לא נגעת בבת שלה, איך אני יכול לומר דבר כזה?" (עמ' 257 לפרוט'; עמ' 258 לפרוט').

לדבריו, עוד טרם הדיון בבית המשפט הזהירו אותו אביו ודודו שהמתלוננת ומשפחתה ינסו "לנפח את התיק" הזה, ולכן הוא ידע שעליו להיזהר בלשונו ובמעשיו (עמ' 249 לפרוט').

כשהוטח בו, כי המתלוננת טוענת שחלקו במעשים קטן מזה של האחרים והוא "רק" החדיר לה אצבעות, דבר שאינו מתיישב לכאורה עם עלילה, שכן אם היתה רוצה להעליל עליו, היתה "מנפחת" את הסיפור, השיב: "אם אתה מכיר אותה, אתה יודע כמה היא שחקנית ויודעת לספר סיפורים" (עמ' 259 לפרוט'). כן אמר, כי אולי החליטה "לסבך" יותר את מי ששנא עליה יותר (עמ' 259 לפרוט'). בהמשך העיד, כי ייתכן שייחסה לו חלק קטן יותר, משום גילו הצעיר באותו זמן (עמ' 264 לפרוט').

נאשם 2 העיד, כי נודע לו לראשונה על האשמותיה של המתלוננת כלפי נאשם 1 כחודש או חודשיים לפני חתונת נאשם 1, כשהחלו לדבר על כך בתוך המשפחה המורחבת. מאותו רגע הוא תמך בנאשם 1, וכפי הנראה זו הסיבה שהמתלוננת החליטה להעליל גם עליו (עמ' 252, 262 לפרוט'). כשנשאל באלו הזדמנויות עמד לצידו של נאשם 1, השיב: "יכול להיות בשיחות של ס' שהיה אומר לי, והוא היה אומר ליא', הרי ס' והדוד שלי הם שפתחו את הסיפור. הדוד שלי ט'" (עמ' 262 לפרוט').

יצוין, כי בתחילה טען כי אינו זוכר ממי נודע לו על העניין, וייתכן כי נודע לו על כך מאחותו של נאשם 1 (עמ' 252 לפרוט'). ואולם בהמשך העיד כי נודע לו מאחיו ס', אשר סיפר לו כי המתלוננת מאשימה את נאשם 1 שאנס אותה ושהוא היה עוזר לנאשם 1 (עמ' 255 לפרוט'). כן העיד, כי בזמן שהסיפור נחשף, הקשר שלו עם המתלוננת היה קשר טוב (עמ' 265 לפרוט').

נאשם 2 סיפר על הודעה שכתב ליז' בפייסבוק, בה התעניין היכן המתלוננת, ובהמשך - עוד באותו יום - שוחח עם

המתלוננת ואמר לה שחברים סיפרו לו כי ראו אותה "מסתובבת" עם בחור בחומות העיר. בתגובה, הטיחה בו המתלוננת שהוא ונאשם 1 "חיות" ושלא ייתן לה לספר לאמא שלה מה שקרה מזמן (עמ' 253 לפרוט'; בהמשך, הבהיר כי שוחח עמה בפייסבוק ולא בעל-פה - עמ' 254 לפרוט'; עמ' 3, ת/8). יצוין, כי כשנשאל מדוע באמרתו נרשם כי קודם הטיחה בו המתלוננת כי הם "חיות" ורק לאחר מכן אמר לה שהיא נראתה מסתובבת עם בחור בחומות העיר, השיב כי אינו יודע מדוע זה נרשם כך, אך זה התרחש בסדר הפוך (עמ' 261 לפרוט').

(ההתכתבות בפייסבוק בין יז' לנאשם 2 - ת/30; תרגום ההתכתבות - ת/30א; יצוין כי ההתכתבות מתחילה ביום 29.2.12 כאשר פנה נאשם 2 ליז' בפייסבוק ושאל אותו היכן המתלוננת, והמשך ההתכתבות הוא רק ביום 24.5.12 כאשר יז' פנה אל נאשם 2). נראה לפי תוכן ההתכתבות מיום 24.5.12, כי היה זה כבר לאחר שנאשם 2 שוחח עם המתלוננת, ואכן לפי עדותו, עוד ביום שפנה ליז' (היינו, 29.2.12), "שוחח" עם המתלוננת).

לדברי נאשם 2, הוא מסר לחוקרים את כל השיחות הרלוונטיות שהיו בפייסבוק, והוא אינו יודע מדוע ההתכתבות עם המתלוננת לא נמצאת בחומר (עמ' 261 לפרוט').

נשאל נאשם 2 על ידי הפרקליטה:

"ש: תראה מה מעניין בעיניי: שהתכתובת שלך עם יז' בה אתה מחפש את יא' היא מיום 29.2.12 אמרת לנו שבאותו יום שחיפשת אותה, דיברת עם יא' והיא אמרה שאתה ונאשם 1 חזירים וכבר ידעת מה מדובר?
ת: כן
ש: אני אומרת לך שהשיחה של נאשם 1 עם יא' היתה 3 ימים קודם, שאז יא' דיברה עם נאשם 1 ובאה אליו בטענות על דברים שביצע בה, ו-3 ימים אחר כך אתה בא אליה ושומע ממנה שהיא אומרת גם עליך?
ת: אני לא זוכר בדיוק
ש: האם יכול להיות שבאת לדבר איתה כי שמעת על השיחה שלה עם נאשם 1?
ת: לא " (עמ' 255 לפרוט').

בהמשך העיד כי השיחה עם המתלוננת, בה אמר לה כי ראו אותה עם בחור בחומות העיר, היתה לפני ששמע על האשמות של המתלוננת כלפי נאשם 1, או בו בזמן שנודע לו על כך (עמ' 261 לפרוט').

נאשם 2 העיד, כי ידע על ההתכתבות בפייסבוק בין המתלוננת לבין נאשם 1 ממשפחתו, עוד לפני תחילת ההליך המשפטי, אך הוא אינו זוכר ממי נודע לו על כך (עמ' 255, 262 לפרוט').

לדבריו, שמע בעבר ממשפחתו כי המתלוננת טענה שאביה ז"ל אנס אותה (עמ' 263, 264 לפרוט'), וגם לגבי י' "היו שמועות" (עמ' 264 לפרוט').

כן טען, כי כשאמר לנאשם 1, בשיחה המוקלטת ביניהם בתא המעצר (עמ' 6 - ת/13 ותקליטור ת/13א) ש"מגיע לה,

חסר פעמים שעשינו בעיות בגללה, אתה היית איתה...הכל זה כי רצינו לשמור עליה..", התכוון לכך שהיתה יוצאת לעיתים עם בחורים ופעם נאשם 1 היכה מישהו על הרקע הזה (עמ' 266 לפרוט').

ג.12 נאשם 3

נאשם 3 חזר אף הוא על גרסתו מאמרותיו והכחיש את גרסת המתלוננת באשר למעשים שייחסה לו (אמרה מיום 8.7.12, שעה 23.42 - ת/11; אמרה מיום 11.7.12, שעה 11.15 - ת/12).

נאשם 3 סיפר כי הוא בן 24, מתגורר בכפר. לדבריו, בתחילת כיתה ז' עזב את בית הספר משום שעברו לכפר והוא החל לסייע בפרנסת המשפחה. לפי תיאורו, אף פעם לא היה לו קשר טוב עם המתלוננת ואחיה כשהיו קטנים משום שכעברו לכפר, משפחתה של המתלוננת האשימה אותם במות אביה של המתלוננת, בשל כך שהוא נורה למוות בבית שלהם על ידי שכן (עמ' 266-267 לפרוט'; עמ' 2, ת/11; עמ' 3, ת/12). עם הנאשמים האחרים יש לו קשר טוב מאוד, וכשהיו קטנים יותר היה נפגש עמם כמעט מידי יום ומשחק עימם (עמ' 266, 268 לפרוט'; עמ' 2, ת/11).

באשר לתלונות המתלוננת טען: "הכל שקר, אני אדם חף מפשע, לא היינו מדברים, לא היינו בקשר, לא אני אהבתי אותה ולא היא אותי" (עמ' 267 לפרוט'; עמ' 2, ת/11).

כשנשאל מדוע המתלוננת העלילה עליו עלילה כזו, השיב כי בעבר התקוטט עם בחורים שדיברו על המתלוננת ושהיתה נפגשת איתם אחרי שעות בית הספר. לדבריו, הוא היה מגונן עליה, אל מול אותם בנים, משום שהמתלוננת בת דודו ויש ביניהם קשר דם (עמ' 267 לפרוט'; בהמשך הסביר שבכך לא גונן רק על שמה הטוב של המתלוננת אלא על כלל המשפחה, אשר התנהגותה של המתלוננת פוגעת בה - עמ' 269 לפרוט'). כן טען, כי לאחר שהמתלוננת הפנתה את הטענות כלפי נאשם 1 הוא תמך בו, אך לא גילה עניין מיוחד בסיפור, משום שבעבר שמע כבר סיפור "שהסתובב" על י' וכן שאבא שלה ז"ל אנס אותה (עמ' 267, 269 לפרוט'; עמ' 2, ת/12). לטענתו, ידע שהיא משקרת ושהיא "מג'נונה" (משוגעת).

כן טען, כי אין לו הסבר מדוע סיפרה כי היה מעורב בשני מקרים "בלבד" (עמ' 270 לפרוט'), כשיכלה לסבכו במעשים נוספים.

לדבריו, לא שיתף את אמה של המתלוננת בכך שבתה "מסתובבת" עם בחורים, משום שהוא לא מאמין כי לאמה "אכפת מה יקרה לבת שלה" ומשום שאמה סבורה שמשפחתו אשמה במות בעלה ז"ל, אביה של המתלוננת (עמ' 268 לפרוט').

נאשם 3 טען כי היה אירוע ירי, אך הוא לא היה מעורב בעניין ולא השתתף בתצפית (עמ' 270-271 לפרוט').

מר' היא אחותו של נאשם 2, בת דוד של המתלוננת ושל נאשמים 1 ו-3, ומסרה אימרה בחקירתה במשטרה (ת/31). בעדותה חזרה מר' על הדברים שמסרה באימרתה ותיארה כי מאז שנולדה המתלוננת, היא סייעה לאמה לטפל בה והיתה "בת-בית" בביתם (עמ' 271 לפרוט'). כן העידה, כי בתקופה שיז' חלה, היא, י' וא', אחותו של נאשם 1, דאגו להיות עם המתלוננת כל הזמן ולא להשאירה לבד, משום שהיתה קטנה (עמ' 271,277 לפרוט').

מר' העידה, כי כשנאשם 2 והמתלוננת היו קטנים, הם נהגו לשחק כל הזמן יחד, גם עם ילדים אחרים מהשכונה, ופעמים רבות היו משחקים בגינת ביתו של הדוד פ. (עמ' 272 לפרוט').

מר' הכחישה כי היה אירוע בו ראתה את הנאשמים 1 ו-3 יורדים מבית המתלוננת או כי שוחחה עם המתלוננת על מקרה כזה (עמ' 272 לפרוט').

לדבריה, לא אחת שמעה דיבורים על כך שהמתלוננת מסתובבת עם בחורים שונים, וכשלקחה אותה לעבוד ב"משחקייה" שבה היא עובדת, תפסה את המתלוננת "מתמזמזת" עם בחור בשם אס' בשירותים. כששוחחה על כך עם המתלוננת, אמרה המתלוננת ש"לא אכפת לה" (עמ' 272,278 לפרוט'). לאחר מכן, כשסיפרה על כך לאמה של המתלוננת, החלה האם לבכות (עמ' 272 לפרוט'), וטענה כי בשל מה שאירע עם נאשם 1 בתה סובלת מבעיות נפשיות (עמ' 280 לפרוט'). מר' הסבירה כי סיפרה על הארוע הנ"ל לאמה, משום שקשה היה לה לראות את המתלוננת במצב כזה ורצתה שאמה תשמור עליה (עמ' 273 לפרוט'). (ודוק! גם לפי מר', היא שמעה מאמה של המתלוננת כי המתלוננת התלוננה רק נגד נאשם 1).

לדבריה, לפני כשנה שמעה שמועות על כך שנאשם 1 תפס את המתלוננת יוצאת מביתה עם בחור, והורה לאותו בחור לא להתקשר אליה יותר, ובעקבות זאת אותו בחור עזב אותה, והמתלוננת ביקשה מנאשם 1 להתנצל בפניו (עמ' 278 לפרוט'). בהמשך, ניסתה המתלוננת להתאבד (עמ' 278-279 לפרוט'; יצוין, כי באמרתו מיום 10.7.12 הכחיש נאשם 1 מקרה כזה (עמ' 3, ת/6) מובן שבית המשפט לא יעשה כל שימוש ב"שמועות").

כן סיפרה מר', כי בעבר, המתלוננת כתבה לה ולבת דודתה מו', ב"מסנג'ר", כי אביה אנס אותה ומאוחר יותר שינתה את גרסתה וטענה כי היה זה י' (עמ' 273-274,276 לפרוט'). אולם, התכתבות זו נמחקה והמחשב כולו נהרס (עמ' 274 לפרוט'). מר' הכחישה כי מו' סיפרה לה שהמתלוננת ייחסה את המעשים לנאשמים 1 ו-3 (עמ' 276 לפרוט'). למרבה הצער מו' לא הובאה להעיד ומכאן שלא נוכל לעשות שימוש בדברים שנטען כי אמרה או לא אמרה, בהיותם עדות מפי השמועה.

לדבריה, לא ביקשה מהמתלוננת לרדת למסיבת האירוסין של נאשם 1, משום שהיתה עסוקה אולם ראתה אותה במסיבה (עמ' 274 לפרוט', באימרתה ת/31, שורה 67, טענה שהמתלוננת אכלה ורקדה במסיבה זו). כן טענה בדומה

לדברי אחיה נאשם 2, כי בזמן מלחמת לבנון השניה רק אחותה ישנה בביתם, לילה אחד (עמ' 275 לפרוט'), ולא המתלוננת.

מר' העידה, כי היה אירוע בו הנאשמים 1 ו-2 וכן' עשו תצפית מגג הבית של המתלוננת, והיא דאגה להביא להם מעילים משום שהיה קר. לדבריה, הוריהם ידעו על התצפית רק בדיעבד (עמ' 274 לפרוט').

מר' סיפרה, כי יום לפני עדותה בבית המשפט, בזמן שנסעה ברכב, קפצה אמה של המתלוננת לכביש, וכשהיא וחברתה ירדו מן הרכב לראות מה קרה, הסתובבה אליה, חנקה אותה והטיחה בה: "בואי נראה מי יילך מחר לבית משפט" (עמ' 272 לפרוט').

בעמ' 4 לאימרתה (ת/31) נשאלה מר' מדוע המתלוננת סיפרה כי שלושת בני דודיה אנסו אותה, והשיבה כי אחיה נאשם 2 תמיד מפריע לה לצאת עם בחורים, נאשם 1 גרם לפירוד בינה לבין חבר שלה ואביה נרצח בבית נאשם 3 ואמה של המתלוננת רואה את בני משפחת נאשם 3 כאחראים למות בעלה ולהרס משפחתם.

14. פ.

אמרתו מיום 11.7.12 (נ/16; הסכם השכירות - נ/16א) הוגשה חלף חקירה ראשית. באימרתו סיפר כי בשנת 2002 שכר בית עם גינה לתקופה של כשנה וחצי וכל הילדים נהגו לבוא ולשחק שם, לרבות המתלוננת ונאשם 2.

את הנאשמים 1 ו-3 לא ראה במקום, עם זאת, בעדותו העיד, כי נאשם 1 היה מגיע בשעות הבוקר להאכיל את הכלב שלו (עמ' 282 לפרוט').

לדברי פ., באותה תקופה בה מייחסת המתלוננת לנאשמים את המעשים, היתה בתו כבת שנתיים והוא היה נוהג למלא לה מידי יום בריכה בגינה ולכן השגיח על כלל הילדים, על בסיס יומי.

בעדותו הוסיף, כי לאחר שעזב את הבית השכור, איש לא התגורר שם ולאחרונה, הבית נכפר (עמ' 283 לפרוט').

עוד העיד, כי נהג לתת למתלוננת ולאחיה יחס מועדף משום שהיו יתומים. הוא לא זיהה בעיות אצל המתלוננת באותו זמן, וגם כשכבר נודע לו על טענותיה כשלושה חודשים לפני חקירתו במשטרה, שוחח עמה על העניין, ובמהלך השיחה היא שתקה הרבה והוא התרשם כי היא אינה דוברת אמת. ככלל טען, כי לא התייחס לתלונת המתלוננת ברצינות, משום שהיא חוותה דברים קשים כילדה, עם מות אביה, לאחר מכן כניסתו של י' לביתה ובהמשך מחלתו של יז', והוא סבר שהתנהגותה - לרבות הסיפור על הנאשמים - היא תוצאה של הדברים שעברה.

15. מס'

מס' הוא אביו של נאשם 1, בן 61.

לפי תיאורו, שמע לראשונה שמועות במשפחה על טענותיה של המתלוננת כלפי בנו, בסביבות חודש יוני 2012, כ"שהחלו הבעיות בין הנשים" (עמ' 284,288 לפרוט').

לדבריו, טענות המתלוננת לא נתפסו בעיניו כסבירות והגיוניות, משום שנאשם 1 הוא בחור "מתורבת" וביישן, וכן משום שבמשפחתם התייחסו לאחיו שנרצח, אביה של המתלוננת, כמו אל "אלוהים" ונראה לו בלתי הגיוני שבנו ירצה לפגוע בביתו של המנוח (עמ' 284 לפרוט').

מס' העיד, כי הוא אינו מאמין שהיה קשר בין נאשם 1 לבין המתלוננת כשהיו ילדים (עמ' 284 לפרוט').

מס' הכחיש כי ד"ר ד' או מישהו אחר אי פעם העיר לו על התנהגות נאשם 1 ולטענתו, אילו היו אומרים לו משהו שיכול היה לרמוז על התנהגות כמו זו שמייחסת המתלוננת לבנו: "אני הייתי מרביץ לו. בוודאי. מה זה מרביץ לו. זה לא מספיק" (עמ' 284 לפרוט'). בהמשך העיד, כי אין בינו לבין ד"ר ד' כל סכסוך, על כן אינו יודע מדוע שימצא כי שוחח עימו על ההתנהגות של בנו, ואולם חזר ואמר, כי ד"ר ד' מעולם לא דיבר איתו מילה וחצי מילה בעניין של נאשם 1 (עמ' 286-287 לפרוט'). בין היתר אמר: "[...] אני יודע שהוא אף פעם לא פנה אליי. אני עוד פעם אומר לך, דבר כזה אם הוא היה אומר לי, חצי מילה מזה, לא הייתי עובר לסדר היום ולא הייתי שוכח את זה. לא כאילו אני ממצא דברים. אני בטוח בטוח באלף אחוז שהוא מעולם לא פנה אליי, לא בזה ולא בשום דבר אחר. אני לא זוכר שהוא פעם שהיה לנו דו שיח על משהו" (עמ' 287 לפרוט').

לדבריו, מעולם לא היה להם כסף לרכוש לנאשם 1 טלפון סלולארי, ולכן נאשם 1 קנה לעצמו לראשונה מכשיר טלפון סלולארי לאחר סיום כיתה י"ב, כאשר החל לעבוד ולהתפרנס (עמ' 285 לפרוט').

מס' העיד, כי הוא יודע על אירוע ירי שלאחריו נערכו במשך מספר ימים תצפיות ליד בתי המשפחה, בין היתר נערכה תצפית מבית נאשם 3, מבית אחיו ליד המסגד, ומגג הבית שלהם (למעשה זאת מרפסת דירתה של המתלוננת), אך אינו יודע דבר על הקשר של נאשם 1 לעניין, מפני שאחיו ידעו שיש לו דאגה מיוחדת לבנו, ולא רצו להדאיגו (עמ' 285,288 לפרוט').

16. כנ'

כנ', בן 25 מטמרה, הוא בן דודתם של הנאשמים (פא' אמו, היא אחות של אבות הנאשמים ואבי המתלוננת).

כנ' העיד כי זכור לו מקרה - בחורף לפני כשנה וחצי או שנתיים - שבו בחור ממשפחת חת' ירה על ס', אחיו של נאשם 2. באחד הימים בהם התארח בכפר, היו שמועות כי היו יריות לעבר מישהו מבני משפחת חת', ולכן עלה יחד עם הנאשמים

1 ו-2 לגג ביתה של המתלוננת לערוך תצפית ולראות אם מישהו ממשפחת חת' מגיע. לדבריו, היה גשום וקר ולכן מר' (בפרוט' נרשם מן', אך הכוונה למר' - עמ' 289 לפרוט'), הביאה להם מעילים וכובע והם ישבו שם מספר שעות (עמ' 289-290 לפרוט').

בהקשר זה הוסיף, כי מאחר שבאותה תקופה היה "בלגאן" בכפר ומקרי יריות, ובתוך זה המקרה בו היה ירי לעבר ס', אמו פחדה שיגיע לכפר, ולכן לא סיפר לה שהוא ביקר שם (עמ' 289 לפרוט').

17. דין

17.א מהימנות הגרסאות והכרעה עובדתית

המעשים אותם מייחסת המאשימה לנאשמים נעשו, מטבע הדברים, בחדרי חדרים, באין רואים (למעט המקרה עליו העיד ד"ר ד') ובנוכחות הנאשמים והמתלוננת בלבד. מכאן שמדובר בגרסה מול גרסה, כאשר העדויות האחרות יכולות אך להפריך או לחזק, ואין בהן כדי להעיד על האירועים הנטענים באופן ישיר (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, מיום 25.1.07 [לא פורסם]; ע"פ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 11.7.13 [לא פורסם]).

תיק זה יוכרע אפוא, כמו מרבית תיקי עבירות המין, על פי ממצאי מהימנות שייקבעו באשר לעדים שהעידו בפנינו, ובעיקר מהימנות המתלוננת והנאשמים.

17.ב הערכת עדויות - כללי

"הערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

בהקשר זה נאמר בעניין מרדכי:

"כידוע, עניין האמון בעד הוא בראש ובראשונה עניינם של השופטים השומעים את עדותו, רואים את התנהגותו, מתרשמים מתגובתו ומאופן דיבורו ומכל מיני אימפונדרבילים אשר בסופו של דבר מעצבים את דעתם אם אמת או שקר בפיו" (ע"פ 312/67 מרדכי נ' היוהמ"ש, פ"ד כב(2), 63 (1968).

ובעניין יומטוביאן, נפסק:

"עדיפות זאת (של הערכאה הדיונית) נובעת, בראש ובראשונה, מהכללים העומדים לרשות בית- המשפט לצורך קביעת המהימנות של עדים. כלים אלה כוללים, כאמור בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, 'התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט'. אכן, לא פעם, במיוחד במצבים של עדויות סותרות שאינן נתמכות בדבועי בראיות חיצוניות, האמון הניתן על-ידי בית-המשפט בעדות מסוימת מבוסס בעיקר על תחושה פנימית של בית-המשפט, הנובעת מ"אותות האמת המתגלים במשך המשפט" מתוך "התנהגותם של העדים". (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643-644).

בהתייחס לקורבנות עבירות מין, גובר הצורך בהתרשמות בלתי אמצעית. כך למשל נפסק בעניין בבקוב:

"[...]הדבר נכון במיוחד כאשר, על פי הנטען, מדובר בקרבן עבירת מין. במקרה כזה, מעצם טיבו, עוסקת העדות בנושא שהוא טראומטי ואינטימי כאחד, ולפיכך מתעורר, לעיתים, קושי במתן עדות ברורה ורהוטה. בנסיבות כאלה, הטון, אופן הדיבור, שפת הגוף, וכל אותם גורמים שאינם שייכים ישירות לעולם התוכן, מקבלים משקל חשוב עוד יותר" (ע"פ 6375/02 יורי בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 419).

18. הערכת העדויות - מן הכלל אל הפרט

א.18 גרסת המתלוננת

בגרסת המתלוננת - לב ליבו של תיק זה - נתגלו אי דיוקים, פירוט וסתירות. אולם, סתירות ואי דיוקים אינם דבר נדיר ככל שמדובר בעבירות מין, בוודאי כשמדובר במעשים דומים ורבים שבוצעו על פי הטענה לאורך זמן על ידי מספר נאשמים, בקטינה, מעת היותה כבת 11 ועד היותה כבת 13, המעידה עליהם כ- 5 שנים לאחר הפסקתם.

ככלל, בתי המשפט הכירו בכך שעדויות קורבנות עבירות מין הן לעיתים מבולבלות, נוטות לאי דיוקים ואי סדר בזמנים, מאוחר קודם למוקדם, ולהיפך.

לעיתים, הקושי של המתלוננים להתמודד עם האירועים ועם הטראומות שחוו, מוביל לאי דיוקים בולטים, לעיוותי מציאות, לתיאור מעשים שלא אירעו או לתיאורים מוגזמים ולא מדויקים. לכן, **בתי המשפט מסתפקים לעיתים "בגרעין של אמת" בלבד, והדברים נכונים במיוחד בעבירות מין שבוצעו במסגרת המשפחתית** (אמנם במקרה זה מדובר ב"בני דודים" - שאינם נכללים בהגדרת "בן משפחה" לפי סעיף 351 לחוק העונשין - ומכאן שגם לא מיוחסות להם עבירות מין ב"בן משפחה" אולם, עדיין מדובר בבני משפחה אחת, אשר במקרה זה אף התגוררו בסמיכות האחד לשני).

הבעייתיות והאפשרות למתן עדות בלתי מדויקת כאשר הקורבן והפוגע הינם בני משפחה, יכולים לנבוע מן הקשר המיוחד בין הקורבן לבין המשפחה המשותפת, הקושי המובנה להעיד נגד הפוגע, בין בשל אהבת המשפחה של הפוגע, בתוכה או סמוך אליה ממשיך לחיות הקורבן ורצון שלא לפגוע בה, ובין בשל רגשות בושה כלפי המשפחה, ובין בשל

חשש מפגיעה על ידי המשפחה בתוכה ממשיך לחיות הקורבן.

בית המשפט העליון נדרש לקושי של קורבן עבירות מין להעיד על האירועים הטראומטיים שחווה גם בע"פ 7833/05:

"...הליך שחזור האירועים האלימים על-ידי קורבן עבירת מין שחווה אותם מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איננה, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה תוקפנית (ראו ע"פ 147/79 קובו נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 721, 725). אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחזיונים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק." (ע"פ 7833/05 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(2), 2223).

(ודוק! התמונה הכוללת מתקבלת גם מן החזיונים לעדות!).

בע"פ 2847/11 נקבע:

"[...] על כן, במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלונן בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי" (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)) ומשכך, לעתים נתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי-דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול..." (עפ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני, 11.7.2013)

ובאשר לאירועים רבים ומתמשכים נאמר:

"אם זהו הכלל כאשר מדובר באירוע אחד או אירועים בודדים עליהם מעידה מתלוננת בבית משפט - כאשר מדובר במעשים שבוצעו לאורך שנים ארוכות, הדברים הם בבחינת על אחת כמה וכמה. כמעט בלתי אנושי לצפות שמתלוננת במצב מעין זה תדע לשייך אירוע מסוים לתאריך מסוים או אפילו לתקופה מסוימת מחייה..." (שם; ראו והשוו גם: ע"פ 993/00 אורי שלמה נ' מדינת ישראל, פד נ(6) 205, 233; ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 637; ע"פ 7874/04 רוני חסיד נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 1849, פסקה 5).

דברים אלה מתחזקים, על דרך קל וחומר, כאשר לא מדובר רק במעשים רבים שנעשו במשך תקופת שנים, אלא כאשר המעשים דומים וחוזרים על עצמם, הן מבחינת דרך עשייתם והן מבחינת מקום עשייתם.

כן נקבע, כי כל נפגעת היא עולם ומלואו, נפרדת ומובדלת באישיותה מן האחרות, ובית-המשפט אינו מתיימר לנתח את נבכי נפשו של אדם, "איש איש ויחודיותו, מתלוננת מתלוננת ומצרף תכונותיה" (ע"פ 9497/08 פלוני נ' מ"י, מיום 20/7/09).

על מאפיין נוסף, אשר בכוחו להשפיע על עדותם של קורבנות עבירות מין עמדה השופטת ארבל בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 3.7.2007):

"נפגעים אלו סובלים פעמים רבות מטרומות נפשיות מכבידות השולחות גרורותיהן גם על הודעותיהם במשטרה ועל עדויותיהם בבית המשפט. המלומדת גו'דית הרמן מצביעה בספרה "טראומה והחלמה" על "העימות בין הרצון להכחיש מעשים נוראיים ובין הרצון להכריז עליהם בקול רם" (עמ' 13 (1994)). כתוצאה מעימות זה קורה פעמים רבות שקורבנות עבירות מין מספרים את סיפורם באופן מקוטע וסותר".

יחד עם זאת, הרגישות המיוחדת בתיקי עבירות מין בכל הקשור לאי דיוקים, שכחה, סתירות ופירוכות, אינה מובילה בהכרח למסקנה כי ניתן להתעלם מהם ולא להתייחס אליהם. **נהפוך הוא**, הדבר מחייב את בית המשפט לבדיקה יסודית ודקדקנית יותר של מסכת הראיות כדי לבחון באם מסתתר מאחורי, ולמרות אותן תמיהות ואי דיוקים, גרעין של אמת המחייב את הרשעתו של הנאשם או הנאשמים, אם לאו.

בעפ 2847/11 לעיל, נאמר בהקשר זה:

"[...] ברם, אספקלריה שונה זו שבה נבחנת גרסתו של קורבן עבירות מין, אינה יכולה להפוך את ההליך הפלילי, אשר במרכזו הנאשם, לפלסטר. מכאן, על בית המשפט להמשיך ולבחון האם נתקיים אותו "ספק סביר" הנדרש על פי סעיף 34 כב לחוק העונשין. בעשותו כן, על השופט לבחון האם בעדותו של מתלונן בעבירות מין **עדיין ניצב גרעין של אמת**, או סיפור ברור ויציב שיש בו בכדי לתאר את הטראומה הקשה שהייתה מנת חלקו...".

זאת ועוד, במידה ואכן נמצאים סתירות ואי דיוקים, על בית המשפט לבחון באם הובאו חיזוקים לעדות המתלוננת, חיזוקים אשר אמנם אינם מחויבים על פי דין, אך מתחייבים במקרים המתאימים לצורך הרשעה אשר תיקבע רק אם האשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

ניתן לסכם נושא זה ולומר כי למרות ה"הקלות" הניתנות לעדות קורבן עבירות מין, ובדין כך, בשל האמור לעיל בדבר המיוחדות והקשיים הנלווים לעדויות אלה, יש לזכור כי מול הקורבן עומד נאשם הזועק לחפזותו.

לפיכך, ובזכרנו שגם לשופטים אין "כדור בדולח" באמצעותו יכולים הם לחקור כליות ולב, או לצפות בדיעבד בעבירות בעת התרחשותן, וכשיודע אני שכבר היו גם תלונות שיקריות שנתלוו אליהן הרשעות מוטעות, וכאשר מדובר בעבירות בהן בדרך כלל יש לו לשופט גירסה מול גירסה, ראוי לזכור ולהזכיר, פעם ועוד הפעם, את הכלל הידוע במשפט הפלילי מקדמת דנא, וכיום הינו חוק המדינה, לפיו "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר" (סעיף 34 כב.א) (לחוק העונשין).

לזאת יש להוסיף כי אף שהמחוקק שחרר את בית המשפט מדרישת "סיוע" או "חיזוק" לעדות קורבן עבירת מין, עדיין, ביודעו את המיוחדות של עבירות אלה שברובן גירסה מול גירסה, על בית המשפט לדרוש "הנמקה מיוחדת" להרשעה ולא די בהנמקה "רגילה" (סעיף 54א.ב) (לפקודת הראיות).

וכדברי כב' השופט ט. שטרסברג-כהן **בעניין נור**:

"מלשון הסעיף עולה כי בית-המשפט רש"י להסתמך על עדות יחידה של מתלוננת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זוהי דרישת "ההנמקה המיוחדת" שתפסה את מקומה של דרישת הסיוע שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירות מין (ראה, למשל דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן - עניין גנדור[1]), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת סיוע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על מימצאי המהימנות שקבע הית-המשפט ועליהם בלבד. אשר על כן מידת הזהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "ממשית". "... ככל שהעדות העיקרית 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר..." (י' קדמי על הראיות (להלן - קדמי [43]) (כרך א'), בעמ' 159). למידת הפירוט הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר ייקבע על פי הנסיבות (ראו ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל [2], בפסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשמותו של בית המשפט ממהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות - די בכך כדי לספק את דרישת ההנמקה (קדמי (כרך א) [43], בעמ' 162). כך, למשל, נקבע כי תלונתה המיידית של מתלוננת או העובדה שהגיעה נרגשת ופרועה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (עניין גנדור [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיוע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה" (ע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פד"י נו(6) 205, בעמ' 216).

נתייחס תחילה לסתירות שנתגלו בגרסת המתלוננת;

א. המתלוננת אמרה בעדותה, כי באירוע בבית הסבתא, שהיה האירוע הראשון ועל כן יותר סביר כי תזכור אותו, החל נאשם 1 לגעת בה בצורה מינית בכל האזורים בגוף וכן ביקש ממנה "לרדת לו" (עמ' 6-7 לפרוט', דהיינו "למצוץ לו"). לעומת זאת, באמרתה הראשונה (עמ' 2, נ/10), מסרה המתלוננת כי באותו אירוע לקח הנאשם 1 את ידה והניחה על איבר מינו תוך ששפשף באמצעותה את איבר המין. כשהוטחה בה סתירה זו טענה, כאמור, כי נזכרה רק בשלב מאוחר שנאשם 1 ביקש ממנה גם "לרדת לו" (עמ' 49 לפרוט').

ב. פער נוסף בין גרסאותיה של המתלוננת נתגלה באשר למספר האירועים שהתרחשו בגינת הדוד פ.. בעדותה בבית המשפט תיארה המתלוננת **אירוע אחד** שאירע על המדרגות בסמוך לגינת הדוד פ. - הוא האירוע בו הפסיק נאשם 1 את מעשיו בפתאומיות, משום שהרופא הבחין בהם. אולם, באמרתה הראשונה מיום 2.7.12 (נ/10), תיארה המתלוננת **אירוע נוסף, קודם**, שהתרחש באותה גינה, ובו השכיבה נאשם 1 על הארץ, נשכב מעליה ואחז בישבנה (עמ' 2-3, נ/10).

ג. בעדותה העידה המתלוננת, כי באירוע השני בו היה מעורב נאשם 3 (אותו מקרה שאירע בביתה ובו קיים עימה נאשם 3 יחסי-מין מלאים), **איים עליה נאשם 1** כי אם לא תעשה את הדברים שהיא עושה עימו, גם עם הנאשם 3, הוא יראה לאמה את הסרטון שצילם בבית הסבתא (עמ' 11 לפרוט').

ואולם, באמרתה מסרה המתלוננת **כי נאשם 3 הוא שאיים עליה** בטענה כי הוא יודע על הסרטון ואף ראה אותו ואם לא תעשה כרצונו, הוא ידאג להפיצו (עמ' 5, נ/10; עמ' 8, נ/10א).

ד. גם באשר לנאשם 2 בו סיפרה למו' חברתה לכיתה, על מעשיהם של נאשמים 1 ו-3 - ויש לזכור כי זו החשיפה הראשונה! של הסיפור למאן דהוא!! - נתגלו פערים בגרסת המתלוננת, כאשר בעדותה העידה כי סיפרה לה על כך לראשונה **בכיתה ט'**, ואילו באמרתה אמרה כי היה זה **בכיתה י'** (עמ' 7, נ/1).

ה. בעדותה העידה המתלוננת, כי לאחר שסיפרה למו' על מעשיהם של נאשמים 1 ו-3, **סיפרה מו' את הדברים למר'**, אחות נאשם 2, וזו הגיעה לביתה וביקשה לשמוע ממנה את הדברים. לטענת המתלוננת, היא סיפרה את אותם דברים שסיפרה למו' גם למר', אך מר' בחרה להתעלם מכל העניין (עמ' 12 לפרוט').

ואולם, באמרתה הראשונה (נ/10) לא **הזכירה המתלוננת את מר'** וטענה כי מו' סיפרה את הדברים לבנות בבית הספר והן הפיצו את הסיפור. המתלוננת הסבירה באימרה זו כי לא סיפרה למו' על מעשי נאשם 2 כי מו' קרובה משפחה של נאשם 2 (עמ' 7, נ/10).

רק באמרתה השניה, מסרה המתלוננת כי מו' סיפרה למר', ששלושת הנאשמים אנסו אותה, בדיוק כפי שהיא סיפרה למו' (עמ' 2, נ/10א). גם בנקודה זו קיימת אפוא סתירה, משום שבעדותה ובאמרתה (נ/10) מסרה כי סיפרה למו' ולמר' רק על נאשמים 1 ו-3. נשאלת השאלה, אם המתלוננת סיפרה למו' ולמר' על שלושת הנאשמים, כיצד ומדוע נולד ההסבר - שניתן היה לסבור כי הוא הגיוני - לפיו לא סיפרה להן על נאשם 2, כיוון שהוא קרוב משפחה של מו' ואח של מר'...?

ו. בעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת כי נהגה לכתוב **ביומן בשפה העברית** - והסבירה זאת - בהסבר שאף לגביו יכולנו לסבור שהוא הגיוני - בכך ש: "... אין לי שפה טובה בערבית" (כלומר היא כותבת טוב יותר בעברית) והתעקשה כי כך גם מסרה בחקירתה במשטרה (עמ' 53 לפרוט'). אולם, באמרתה מיום 8.7.12 - כשנחקרה אודות היומן - מסרה כי כתבה בו בשפה **הערבית** דווקא ואף התעקשה כי איש לא ראה מעולם את היומן ואם אמה או

אחיה טענו כי ראו את היומן ושהוא נכתב בשפה העברית, היה זה רק משום שהם יודעים שהיא מתבטאת יפה בעברית (עמ' 2, נ10/ב), דהיינו, אמה ואחיה שיקרו בנקודה זאת.

כן העידה, כי אינה זוכרת שסיפרה לחברתה מו' שבכוונתה לשרוף את היומן, כפי שמסרה באמרתה במשטרה (עמ' 54 לפרוט'; עמ' 2, נ10/ב).

נשאלת השאלה, האם לא ניתן לחשוב, בשל הסתירה לגבי השפה בה נכתב היומן, בין דברי המתלוננת עצמה ובין דבריה לדברי אמה ואחיה, כי כלל לא היה יומן? ומדוע בכלל שרפה אותו לאחר שכבר סיפרה לאמה כי נאשם 1 פגע בה מינית...? ובל נשכח, במקרה זה היתה ליומן משנה חשיבות כיוון שכאמור, לדברי האם היה כתוב בו סיפור על אונס במשפחה!

ז. בעדותה בבית המשפט תיארה המתלוננת כי "הסיפור" עם נאשם 1 **החל באותו אירוע שהתרחש בבית סבתם**, לאחר אותו אירוע התרחש אירוע נוסף בגינת הדוד פ. ובהמשך, כשחלה אחיה יז' במחלת הסרטן, "ניצל" נאשם 1 את היעדרויותיה הרבות של אמה מהבית והחל לאנוס אותה בתדירות גבוהה.

לעומת זאת, באמרתה מיום 16.7.12 (נ10/ג), מסרה המתלוננת כי כל הסיפור עם נאשם 1 החל כשאחיה יז' חלה ולא נקבה באירוע בבית הסבתא כאירוע ראשון (אם כי סייגה את הדברים וטענה כי ייתכן שהמעשים החלו כשבוע או שבועיים קודם - עמ' 4, נ10/ג). גם בראיון שערכה המתלוננת עם כתב ערוץ 10, אלי לוי (נ17+נ17/א) מסרה כי "הסיפור" עם נאשם 1 **החל כשאחיה חלה בסרטן**. אולם, סבורני כי אין לייחס משמעות של ממש לסתירה זו בין דבריה בראיון לבין גרסתה בחקירה ובבית המשפט, כמו גם באשר לסתירות נוספות בהקשר זה אותן פירט הסנגור באריכות בסיכומיו (למשל, שחלק מהעבירות בוצעו בבית הנאשמים עמ' 19 לסיכומי ההגנה), שכן מדובר בראיון עיתונאי, ומכאן שרק טבעי הוא שהמתלוננת תספר את "הסיפור" בכלליות מבלי שהקפידה ל"דקדק" בפרטים. המתלוננת הסבירה שהיתה מוכנה להתראיין לתקשורת רק משום שחששה שהנאשמים יסתובבו באופן חופשי משוחררו ממעצרם, ואכן, ניתן להתרשם כי בראיון הדגישה המתלוננת את פחדיה וייתכן שאף העצימה את האירועים ואת חששה מהנאשמים, משום שסברה שיהא בכך להביא למעצרם בשנית.

אף כי מצד אחד ניתן להבין לליבה של המתלוננת בעורכה ראיון זה, הרי מצד שני, לא ניתן לומר על מתלוננת זו שהעידה כשהיא חלשה, מבולבלת וחסרת אונים. ניתן לומר כי בשלב הזה כבר ידעה לעמוד על זכויותיה ולנסות לפעול באמצעות פנייה לתקשורת כדי להחזיר את הנאשמים - אשר בינתיים שוחררו - למעצר.

בעדות המתלוננת נוספו מספר תוספות שלא נזכרו באמרותיה במשטרה;

כך למשל, המתלוננת העידה לראשונה בעדותה בבית המשפט, כי נאשם 1 אמר לה שהמקל שהחדיר לישבנה "יעזור להרחיב את החור". לאמירה זו אין כל אזכור באמרותיה.

כן סיפרה המתלוננת לראשונה בבית המשפט על מקרה או שניים שאירעו בבית נאשם 2, בזמן מלחמת לבנון השנייה, בעת שמשפחתה ישנה בביתו. (כזכור נאשם 2 ואחותו מר' הכחישו כי ישנה בביתם בתקופה זו).

המתלוננת מסרה באמרתה מיום 8.7.12 (נ/א) כי כשהיה נאשם 2 מתחיל "להתעסק" איתה ו"דוחף לה אצבעות", הוא נהג לאיים עליה שיספר לאחיה על מעשיה עם נאשם 1 (עמ' 7, נ/א), טענה שלא נטענה בעדותה, והאיום היחיד אותו הזכירה בעדותה, היה האיום של הנאשמים כי יפיצו את הסרטון ויראו אותו לאמה.

נוסף על הסתירות הפנימיות בגרסתה של המתלוננת, קיימות סתירות בנקודות מסוימות, בין גרסתה לבין גרסת עדי תביעה אחרים, כפי שיפורט להלן:

א. המתלוננת העידה כי כשחשפה את הסיפור בפני אמה, בבית החולים, בסמוך לאחר ניסיון ההתאבדות סיפרה לה על שלושת הנאשמים, ואילו אמה העידה כי המתלוננת סיפרה לה על נאשם 1 בלבד (עמ' 97-98 לפרוט'). כשהטיח הסניגור במתלוננת, כאמור, את גרסת אמה בנקודה זו השיבה כי אין לה מושג מדוע אמה תאמר כך וכי "יש לה סרטים במוח" (עמ' 44 לפרוט'). יצוין, כי גם י' וגם ח' העידו כי שמעו מאמ', אמה של המתלוננת, כי המתלוננת אמרה **שנאשם 1** פגע בה מינית, דבר המחזק את גרסת האם לפיה המתלוננת לא סיפרה לה על כך שנאשמים 2 ו-3 פגעו בה (על כך עוד יורחב בהמשך הדברים. חיזוק נוסף לכך מצוי בדרישתה המינורית מנאשמים 2 ו-3 ב- נ/6, שידו ב"נוכחות" וכי "שיתפו פעולה בצורה זו או אחרת".

אומר כבר עתה, כי התרשמתי מאמה של המתלוננת כאישה חזקה, חכמה, למודת סבל שמעוניינת לסייע לבתה, לא מבולבלת ובוודאי לא כאחת ש"יש לה סרטים במוח".

ב. בניגוד לדברי המתלוננת בעדותה כי בזמן מלחמת לבנון השנייה ישנה עם משפחתה בביתו של הנאשם 2, הרי שכשנשאלה אמה של המתלוננת אם היתה תקופה בזמן מלחמת לבנון השנייה שהם ישנו "כל המשפחה יחד", השיבה בשלילה וטענה כי רק מר' ישנה אצלה (עמ' 112 לפרוט'). ואם המתלוננת לא ישנה בבית נאשם 2 כיצד פגע בה, בביתו, בזמן שישנה שם...?

ג. כן נתגלתה סתירה בין גרסת המתלוננת באשר ל"סרטון" שצילם נאשם 1, לכאורה, בבית הסבתא. בעוד המתלוננת העידה כי מעולם לא ראתה את הסרטון (אלא את ה"סיס"), הרי שר', בת דודתה, מסרה כי המתלוננת סיפרה לה שראתה את ה"סרטון" (עמ' 4, ת/24).

ד. סתירה נוספת נוגעת לחשיפת המקרה בפני אני, יועצת בית הספר; בעדותה התעקשה המתלוננת על כך שסיפרה לאנ' כי שלושת הנאשמים פגעו בה מינית. לעומת זאת, אני העידה כי המתלוננת סיפרה לה על בן-דוד אחד בלבד שהיה "מציק לה", והיא לא הבינה כיצד ובאיזה אופן הציק לה.

לא זו אף זו, עדותה של המתלוננת בבית המשפט כי סיפרה ליועצת אנ' כי 3 בני דודים פגעו בה מינית, עומדת בסתירה לדבריה באמרתה השניה (עמ' 4, נ/10א), לפיהם סיפרה לאנ' רק על הנאשם 1, משום שהוא "פגע בה הכי הרבה".

ניתן בהחלט להבין לליבה של קורבן עבירות מין, אשר קשה לה לחשוף את פרטי המעשים שנעשו בה אולם, קשה יותר להבין מדוע לא סיפרה ליועצת על כמות הפוגעים להבדיל מפירוט המעשים. דהיינו, לפחות היתה יכולה לשתף את היועצת, אנ', כי 3 בני דודים "הציקו" לה, ולא רק שבן דוד אחד "הציק" לה.

האם כלל יכלה המתלוננת לחשוב באותה שיחה עם אנ', כשהייתה במצוקה קשה, בכזו זה? ומדוע התעקשה המתלוננת בעדותה - בניגוד לדבריה באימרתה נ/10א, על כך שסיפרה לאנ' על שלושה בני דודים שאנסו אותה? על שאלות אלה לא ניתן הסבר מספק והטענה שנאשם 1 פגע בה הכי הרבה בעייתית, וכל אלה מחזקים את הספק שבליבי בקשר לנאשמים 2 ו-3.

כן עולות תמיהות נוכח תשובותיה של המתלוננת בנקודות מסוימות עליהן נשאלה בחקירה הנגדית:

למשל, כשנשאלה המתלוננת האם דיממה בזמן שנאשם 1 חדר לתוכה בפעם הראשונה, השיבה כי אינה זוכרת, ואף לא זכרה היכן אירע אותו מקרה (אם בבית או בגינה - עמ' 52 לפרוט').

גם העובדה שלא זכרה אם דיממה או נפצעה באירוע בו החדיר נאשם 1 מקל של מטאטא לישבנה (ורק זכרה שבכתה ושכאב לה), עשויה לכאורה לעורר תמיהה (עמ' 9 לפרוט').

גם העובדה שהמתלוננת העידה כי כל שרצתה "בשלב הראשון" הוא שנאשם 1 יודה במעשיו ויתחרט עליהם, ואם כך היה נוהג היתה "סוגרת את הסיפור" מבלי להגיש תלונה במשטרה ואף מבלי לערב את הנאשמים 2 ו-3 בעניין, מעוררת אף היא קושי מסוים.

בהקשר זה ראוי להפנות למייל (נ/6) ששלחה המתלוננת לדוד ט', ובו הייתה מוכנה באותו שלב - 6.5.12 - פחות מחודש ימים לפני הגשת התלונה נ/10 - שלא להתלונן למשטרה בתנאי שנאשם 1 "... יעמוד מול כולם - המשפחה - יודה, יצטער, יבטיח שהוא יקיים את כל ההסכמים".

במייל זה ציינה לגבי נאשמים 2 ו-3 כדלקמן: "...על נאשם 3 ונאשם 2 להודות שנכחו באירוע, הם יודו ששיתפו פעולה בצורה כזאת או אחרת".

משראינו כי המתלוננת מעידה שנאשם 2 במשך כשנה, כמעט מדי יום, דחף אצבעותיו לאיבר מינה, ושנאשם 3 פעם דחף אצבעות ופעם ממש בעל אותה תוך איומים, האמירה כי היא רוצה שיוודו כי נכחו באירוע (איזה?) ו"שיתפו פעולה בצורה כזו או אחרת", בעייתית, ומעוררת ספק בדבר השאלה מה עשו נאשמים 2 ו-3, אם עשו. בל נשכח, מדובר

במתלוננת שלדבריה מתבטאת בכתב בעברית יותר טוב משהיא מתבטאת בערבית, וקשה לטעון, שמדובר בטעות בשל קשיי שפה. משמיעת עדותה והעברית הצחה בה התבטאה, נותר רק להסכים עם טענתה זו, דהיינו שהתבטאות זו אינה נובעת מקשיי שפה.

הטענה שנאשם 1 הוא המרכזי ולכן דרשה כל כך מעט מנאשמים 2 ו- 3, מעוררת קושי וספק, שמא באמת חלקם מצומצם הרבה יותר מאשר תיארה המתלוננת באמרותיה ועדותה.

תמיהה נוספת מתעוררת, לכאורה, לנוכח יחסיה של המתלוננת עם נאשם 2 בתקופה שלאחר האירועים מושא כתב האישום.

המתלוננת נחקרה ארוכות בבית המשפט על יחסיה הקרובים עם נאשם 2 בתקופה מאוחרת לאירועים, באופן שאינו מתיישב עם המעשים הקשים בהם היה מעורב לפי תיאורה. בין היתר, אישרה כי כינתה אותו בתכתובת ביניהם "עזיז" (יקירי), הציעה לו באחת הפעמים להצטרף אליה ל"ריצת בוקר" ובהזדמנות אחרת הציעה לו לעלות לביתה (גם בעניין זה עוד יורחב בהמשך).

כן הוצגו בפניה תגובותיה לתמונות משפחתיות שהועלו לפייסבוק, כאשר בתמונה מיום 21.8.12 נראים נאשמים 2 ו-3 עם אחים ואחיות נוספים, ובתגובה לכך כתבה המתלוננת: "זה לא מוצא חן בעיני שאני לא אתכם" (נ/3, נ/3א) ותגובתה לתמונה משפחתית נוספת מיום 19.11.12, בה נראים בין היתר הנאשמים 1 ו-3: "אתם הולכים ומשאירים אותי ישנה" (נ/4).

ואולם, חרף הסתירות, הפירוכות והתמיהות המנויות לעיל, הרי שאת הממצאים ביחס למשקל ומהימנות עדות המתלוננת, יש לבחון "ממעוף הציפור", שמאפשר הסקת מסקנות עובדתיות מחומר הראיות כמכלול כפי שנפסק בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.07).

בעניינו, מובילה בחינה זו לקביעה כי גרסתה של המתלוננת, ככלל, היא גרסה מהימנה.

ראשית, מדובר בעבירות מין רבות ודומות, אשר בוצעו בילדה צעירה בת 11-13 שנים במהלך תקופה ממושכת, 5 עד 6 שנים קודם להגשת התלונה במשטרה. לא ניתן להתעלם מנסיבות אלו בבחינת עדות המתלוננת ואין להשוותה עם מתלוננת בוגרת או עם קורבן עבירות מין שחוה פגיעה מינית בודדת.

כפי שנזכר בפסיקה לעיל, הרי שבנסיבות המקרה ניתן להבין שכחה או בלבול באשר לפרטים מסוימים או היזכרות הדרגתית בפרטים, ועל כן בחינת עדותה מצריכה זווית ראייה שונה.

בסופו של יום, לא מצאתי כי הסתירות והתמיהות שעלו מעדותה פוגמות במהימנותה הכללית ובמיוחד ככל שהיא מתייחסת לנאשם 1. הגם שניתן למצוא בגרסתה סתירות ביחס לתיאורים של חלק מהאירועים, הרי שמתקבלת תמונה ברורה על אופן התרחשותם של הדברים, עליה היא שבה וחזרה. כל זאת, כאשר התיאור לווה בפרטים רבים ושונים על

האופן בו קרו הדברים.

כך למשל, תיארה המתלוננת כי מעשיו של נאשם 1 נפסקו לאחר כחצי שנה או שנה (באחת מאמרותיה טענה כי הם נמשכו כשנה וחצי, אך מיד לאחר מכן תיקנה את עצמה); כי האירוע בו החדיר נאשם 1 מקל לישבנה היה אירוע חד פעמי; כי נאשם 2 "רק" החדיר אצבעות לאיבר מינה ומעולם לא קיים עמה יחסי מין; וכי נאשם 3 היה מעורב בשני אירועים "בלבד".

המתלוננת תיארה מעשים ופרטים ייחודיים לגבי כל אחד מהנאשמים, הן מבחינת פרק הזמן שנמשכו המעשים, מקום התרחשותם והן מבחינת מהות המעשים (בעניין זה ראו: ע"פ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 11.7.2013).

גרסתה של המתלוננת לגבי נאשם 1, נתמכת בחיזוקים נוספים; עדותו של ד"ר ד' באשר לאירוע בגינת הדוד; תכתובת בפייסבוק עם נאשם 1 הכוללת "ראשית הודיה" מצידו, באשר למעורבותו; שקרי הנאשם; התכתובת ליז' ובה בקשת המתלוננת המופנית לדוד ט' (נ/6), בעיקר בקשר לנאשם 1; כן הובאו בפנינו עדים ששמעו מהמתלוננת - במשך תקופה ממושכת - על המעשים של נאשם 1 (אמ', י', ח' ואנ') (אמ', י' ור' שמעו ממנה אמנם כי שלושת הנאשמים פגעו בה, אך זה בשלבים מאוד מאוחרים).

מדברי המחקר של המתלוננת, מנהל בית הספר, היועצת אנ', אמה וי', ניתן לראות כי גם מצבה הנפשי הרעוע וניסיון ההתאבדות שלה, מחזקים את מהימנותה של המתלוננת כי היתה קורבן לעבירות מין, בין אם רק נאשם 1 פגע בה ובין אם שלושת הנאשמים פגעו בה.

עוד מתחזק האמון בגרסתה של המתלוננת לנוכח היות תלונת שווא מצידה בלתי סבירה בנסיבות העניין, וזאת בהתחשב בקרבת המשפחה עם הנאשמים, שהינם בני דודיה מצד אביה ז"ל, ויותר מכך, "הסטיגמה" שתדבק בה עם היוודעו של סיפור כזה, בייחוד במגזר אליו היא משתייכת ובמקום בו "כולם יודעים הכל על כולם".

איני מתעלם מכך שלא הוכח מדוע תעליל המתלוננת על שלושת הנאשמים, אם רק נאשם 1 פגע בה. לזאת יש להוסיף כי היא ידעה לתאר תיאור שונה ומיוחד לגבי מעשי כל נאשם בה וידעה להפריד בין מעשיהם, מקום ביצועם ודרך פעולתם. בנושא זה יורחב בהמשך.

מצד שני, לא ניתן לכחד, כי במשך תקופה ארוכה "האשימה" המתלוננת רק את נאשם 1 ולא ניתן לבטל לחלוטין טענת נאשמים 2 ו-3, כי מאחר שהם עמדו לצידו של נאשם 1 ותמכו בו נגדה, העלתה המתלוננת טענות שונות גם נגדם, בשלב מאוחר, והרבה אחרי שהשמועה נפוצה במשפחתה, שנאשם 1 - והוא לבדו - פגע בה מינית.

גם מצפייה במתלוננת ושמיעת עדותה התרשמתי כי גרסתה מהימנה. במידה מסויימת העידה המתלוננת כאילו היא מנותקת מן האירועים, אך מצד שני, ניתן היה לחוש בסבל על פניה ומתנועות גופה. לעיתים "נתקעה" והיתה צריכה לחשוב על תשובתה בטרם מסרה אותה ולעיתים מסרה תשובה מהירה, "בירי מהמותן", כשלא ברור אם היא יודעת את

התשובה או יש לה הסבר לקושיה. לעיתים פשוט ענתה שאין לה תשובה. אולם, בסה"כ נראתה עדותה אמינה ומהימנה.

19. חיזוקים

בסופו של יום מצאתי את גירסת המתלוננת מהימנה, במיוחד לגבי חלקו של נאשם 1, לגביו נמצאו חיזוקים אובייקטיביים שאינם באים מפיה של המתלוננת או מהסקת מסקנות הגיוניות מדרך פעולתה והתנהלותה.

הבאתן של ראיות חיזוק אינה נעוצה בחובה כלשהי שהמחוקק הטיל על בית המשפט שכן, כידוע, בוטלה דרישת הסיוע לעדות יחידה של קורבן עבירות מין שנדרשה בעבר, וכיום, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, יש צורך ב"**הנמקה מיוחדת**" לביסוס הרשעה על-פי עדותה היחידה של מתלוננת.

יחד עם זאת אני סבור כי במקרה מיוחד זה בו נמצאו פירכות וסתירות בלתי מבוטלות בעדותה של המתלוננת בגין עבירות מין שנעשו בה, עדות שניתנה זמן רב אחרי המעשים, ראוי שאותה "הנמקה מיוחדת" לא תכלול רק הסברים של אותן סתירות הנובעות מאופי העדות של קורבן עבירות מין ומיוחדותה או הסברים הנובעים מהגיון וסבירות, אלא שהנמקה מיוחדת זאת תכלול חיזוקים אובייקטיביים משמעותיים.

20. העדים בפניהם חשפה המתלוננת את המעשים

הגילוי של המתלוננת את המעשים היה **מאוחר וחלקי**. עם זאת, אין לקבל את הטענה כי יש באיחור בחשיפת המעשים ובכבישת התלונה כדי לפגום באופן מוחלט במהימנות הגירסה. יחד עם זאת, יש לדעתי לייחס במקרה זה חשיבות רבה לחשיפת הסיפור בפעמים הראשונות, במיוחד לצורך בחינת חלקם של נאשמים 2 ו-3 באירועים.

ככלל, בעוד "כבישת עדות" פועלת בדרך כלל לחובת העד, הרי שבעבירות מין כבר הוכר בפסיקה כי הטעם לאותו שיהיו נעוץ בתהליכים פסיכולוגיים שחווה הקורבן. קורבן שעבר חוויה כה קשה וטראומטית חש לרוב בושה והשפלה ולעיתים קרובות מתווסף לכך החשש כי לא יזכה לאמון, כי יפנו לו עורף ואולי אף יטיחו בו אשמה. הדבר נכון באשר לבגירים, והוא נכון ביתר שאת לגבי מי שהיו קטינים בעת ביצוע המעשים.

בית המשפט העליון נדרש לעניין זה לא אחת, ופסק:

"לכבישת העדות במצבים כגון אלה יש לרוב הסבר סביר המעוגן בנסיבות המיוחדות של העניין ובמציאות החיים שבה שרוי קורבן העבירה, ולכן אין בה כדי לפגוע באמינות גירסת המתלונן... ואם הדברים נכונים לגבי קורבן בגיר, על אחת כמה וכמה כך הוא לגבי קורבן קטין וקל וחומר כאשר מדובר בקטין שהיה קורבן לעבירות מין במשפחה." (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ה(2), 918, 926, (וכן ראו דברי כב' השופטת בייניש ב-ע"פ 1895/01 פלוני נ' מדינת ישראל).

פיסקה 13 לפסק-הדין; בש"פ 5740/96, ע"פ 5739/96 י' אוחנונה נ' מדינת ישראל, תק-על 5612/92; ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' אופיר בארי ו- 3 אח', פ"ד מח(1) 322.

גם לגבי העדויות שמובאות לתמוך בגרסת המתלוננת מיושמים כללים באופן שונה במקצת:

"במצב הדברים הרגיל, בתי המשפט נוהגים לשמור על הכלל האוסר עדויות מפי השמועה. בעבירות מין, חזון נפרץ הוא שהתביעה מעידה עדים ששמעו מקורבן העבירה את שנעשה בו - גם אם הדברים אינם בגדר החרג של רס גסטה (res gesta) - כראיה לא רק לעצם אמירת הדברים אלא גם כראיה מסייעת לתוכן עדותו של קורבן העבירה" (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 88).

יחד עם זאת, אין משמעות הדבר כי בית המשפט יקבל אוטומטית עדות מפי השמועה כראייה מסייעת ויתעלם מחשיפה מאוחרת. אני סבור כי יש להבדיל במקרה זה בין חשיפת פרטי המעשים, שהיא קשה לקורבן, טראומתית, מלווה בבושה וכאב, לבין חשיפה חלקית של שמות הפוגעים, כפי שארע בענייננו.

דהיינו, לחשיפה של חלק משמות הפוגעים, לאחר שכבר חשפה המתלוננת את שמו של נאשם 1, צריך שיימצא הסבר ראוי כדי להתגבר על כבישת העדות. כפי שיבואר בהמשך, לא מצאתי הסבר מספיק במקרה זה, לגבי אי חשיפת זהותם של נאשמים 2 ו- 3 כפוגעים, במשך תקופה ארוכה ביותר, ובפני אנשים קרובים שונים, ולא מצאתי הסבר מדוע בעדותה התעקשה המתלוננת - בניגוד לדברים שאמרה באמרותיה - על כך שסיפרה גם לאמה וגם לאנ' כי שלושת בני הדודים פגעו בה מינית, בעוד הן טענו - ונמצאו מהימנות - שסיפרה להן רק על נאשם 1. לא ניתן לטעמי הסבר מניח את הדעת מדוע עשתה כן, כפי שיובהר בהמשך.

מן הכלל אל הפרט

בענייננו, המתלוננת אכן השתתה ולא חשפה את הדברים בסמוך להתרחשותם;

המתלוננת התייחסה בעדותה לשיהוי בגילוי המעשים וטענה כי באותה תקופה שאירעו המעשים לא שיתפה איש, משום שהנאשמים נהגו לאיים עליה כי יפיצו את הסרטון שצילם נאשם 1 בבית הסבתא. כן הוסיפה: "[...] הייתי מטומטמת באותה תקופה" (עמ' 45 לפרוט'). יחד עם זאת, העידה כי היו סימנים למצבה באותה תקופה, שכן החלה להתדרדר בלימודים ונהגה להתבודד.

גם כשכבר חשפה את המעשים, הרי שהחשיפה היתה חלקית והדרגתית;

לפי גרסת המתלוננת, היא שיתפה את חברתה הטובה מו' כבר בכיתה ט' או י', בדבר מעשיהם של נאשמים 1 ו-3, אך נמנעה מלספר לה על נאשם 2, משום שהוא בן דודה. ואולם, בנקודה זו, כאמור, קיימים אי דיוקים בגרסתה, הן משום שתחילה - באמרתה הראשונה - כלל לא אמרה שמו' סיפרה את הסיפור למר', והן משום שטענה שסיפרה למר' על שלושת הנאשמים כפי שסיפרה למו', בעוד שלפני כן טענה כי כלל לא סיפרה למו' ולא למר' על נאשם 2, כיוון שמר' היא אחותו ומו' קרובת משפחתו. לנוכח האמור, ומכיוון שהתביעה לא העידה את מו' כדי לחזק את דברי המתלוננת בנקודה זו, נפצל את עדותה של המתלוננת בדרך של "פלגין דיבורא", ומחמת הזהירות לא נקבל חלק זה של עדותה.

חרף זאת אציין, כי ניתן למצוא חיזוק למהימנות המתלוננת כי לראשונה חשפה את הסיפור - רק באשר לנאשם 1 - למו', באמרתה של אמ', אמה, אשר מסרה כי המריבה בבית הספר היתה על רקע הפצת הסיפור על-ידי מו', ובעקבות זאת בא ניסיון ההתאבדות של המתלוננת (עמ' 1, ת23). וכן בעדותו של י', אשר סיפר כי באותו מקרה בו ניסתה המתלוננת להתאבד נמסר לו מגורמים בבית הספר כי היתה מריבה בין המתלוננת למו', וכי לאחר שהמתלוננת ואמה שבו מבית החולים שמע גם מהאם, כי הרקע לניסיון ההתאבדות הוא טענת המתלוננת שנאשם 1 תקף אותה מינית וכי היא סיפרה על-כך למו' אשר הפיצה את הדברים בבית הספר (עמ' 65-66 לפרוט'). דהיינו, עדויות האם וי' מחזקות את גרסת המתלוננת כי חשפה את הסיפור, לראשונה לחברתה מו' אולם, רק בקשר לנאשם 1.

מו' היתה חברתה של המתלוננת והאדם הראשון בפניו חשפה המתלוננת כי נפגעה מינית ומכיוון שכך היתה חשיבות רבה בהבאתה לעדות. באימרתה הראשונה (נ10, שורות 233-231) טענה המתלוננת שסיפרה למו' כי רק נאשמים 1 ו-3 פגעו בה ולא הזכירה את נאשם 2, כיוון שמו' בת דודה שלו. זאת גם הייתה גרסתה בעדותה בבית המשפט (עמ' 12, שורות 5-6 לפרוט'). באימרתה השניה (נ10א, שורות 34-25), מסרה המתלוננת כי מר' אחותו של נאשם 2, ידעה כי שלושת הנאשמים אנסו אותה, מבת דודתה מו', לה סיפרה המתלוננת כי כל השלושה אנסו אותה.

באימרתה הרביעית (נ10ג, שורה 35) טענה המתלוננת כי סיפרה למו' רק על נאשם 1 ושמו' מכחישה זאת כדי לסייע לנאשם 2, שהוא אחיה. (אולם "הגיון" זה נסתר כאשר טענה באימרתה השנייה כי סיפרה ששלושת הנאשמים אנסו אותה).

באימרה זו מסבירה המתלוננת באופן הגיוני כי "נפתחה" כלפי מו' כיוון שגם זו סיפרה לה "... על איזה בחור, לא יודעת מה עשה לה" (נ10ג, שורה 37). מכאן שלפחות לגבי נאשם 3 (שלפי רוב גרסאות המתלוננת היא סיפרה למו' שאנס אותה, בנוסף לנאשם 1), אך גם לגבי נאשם 2 (שלפי אחת הגרסאות סיפרה גם עליו למו'), יש חשיבות רבה לעדות מו'.

שני הצדדים נמנעו מלהזמין לעדות, אך בסופו של יום אני סבור כי במקרה זה "חטאת רובץ (יותר) לפתחה" של המאשימה מאשר לפתחה של ההגנה, ואי הבאתה מצטרף לשאר הנימוקים שהביאוני לקבוע שקיים ספק סביר באשמת נאשמים 2 ו-3.

בעניין זה נפסק כי על התביעה להביא בפני בית המשפט חומר ראיות רלבנטי חשוב, אף אם הוא לא תומך בעמדתה, וכזאת היא בעיני עדותה של מו'.

ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה בעל פה כי מו' נחקרה במשטרה ולא אישרה את השיחה בה חשפה המתלוננת כי מי

מהנאשמים אנס אותה והוסיפה "לעניות דעתי היא לא אמרה את האמת" (עמ' 295 לפרוט'). אולם, אין זה קנה המידה המצדיק אי הבאת עדה חשובה זו לעדות, תוך מתן אפשרות לבית המשפט להתרשם אם היא אומרת את האמת, בהכחשה שיחה חשובה זו בה היתה, לטענת המתלוננת, חשיפה ראשונה.

כך נפסק בהקשר זה בע"פ 277/81 שלום הל' נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(2) 369:

"... גישת היסוד היא, שנאשם, המבקש להציל את עצמו מהרשעה פלילית, מותר לו, בגבולות הנאותים, לבחור לעצמו טקטיקה בניהול המשפט, שלא תסייע להפללתו ולא תקדם את הרשעתו. לא כן, לדעתי, כשמדובר בתביעה; זו מבקשת מבית המשפט לקבוע, כי אדם פלוני עבר על החוק, ומכיוון שכך יש להרשיעו בדיון על כל המשמעויות החמורות הנובעות מכך לתדמיתו של אותו אדם. מעבר לכך, לאחר ההרשעה תבקש התביעה, לא אחת, לשלול את חירותו של אותו אדם שהורשע בדיון, מכיוון שכך, מצפה בית המשפט מהתביעה, המייצגת את המדינה, שלא תכשיל אותו חלילה בהסתרת ראיות חשובות לעניין, ולא תימנע מלחשוף לפני בית המשפט את כל חומר הראיות הרלוואנטי, אשר התגבש בידיה בעקבות החקירה, בין אם הוא תומך בגרסתה ובין אם יש בו כדי להחלישה. אני מדגיש - כוונתי לחומר רלוואנטי שיש בו כדי להשפיע על שיקוליו של בית המשפט בקביעת הממצאים העובדתיים".

בנסיבות העניין, כשמו' היא עדה שעדותה מרכזית ורלוונטית ויכולה היתה לשפוך אור על נסיבות החשיפה של המתלוננת בפניה, או להכחיש חשיפה כזו, ובמיוחד שמו' היא הראשונה בפניה חשפה המתלוננת את המעשים (למצער של נאשמים 1 ו- 3), על פי טענתה, הרי שיש לייחס משקל ראייתי לכך שעדה זו לא זומנה על ידי המאשימה.

מסקנה זו מתחזקת לנוכח העובדה כי הסברה של ב"כ המאשימה לאי זימונה של מו', אינו מספיק כשמדובר בעדות מרכזית, וראוי היה להביאה בפני בית המשפט כדי שהוא יוכל לשמוע את דבריה, ולהתרשם ישירות ממהימנותה.

גם העובדה שאם ההגנה היתה מזמנת את מו', לא היה בידי הסניגור לחקרה בחקירה ראשית, כאילו היה מדובר בחקירה שכנגד, (שכן מלכתחילה לא נכללה מו' בין עדי התביעה), מטה את הכף לכך שיש לזקוף את מחדל אי זימונה של מו' לחובת התביעה (ראו בעניין זה: ע"פ 6522/10 רחל זהבי נקר נ' מדינת ישראל, מיום 2.5.13, פסקאות 17-20 לפסק דינו של כב' הנשיא א' גרוניס, וכן הערותיו של כב' השופט א' רובינשטיין בפסקאות ב' ו- ג' לחוות דעתו).

ואולם אף אם אתעלם מחשיפתה של המתלוננת את הסיפור בפני מו', מטעמי זהירות, הרי שממסכת הראיות עלה, כי כבר עם ניסיון ההתאבדות, ביום 10.3.10, חשפה המתלוננת בפני אמה את שאירע, וכאמור, אין זה משנה בעיני כי לא חשפה את כל המעשים, אך יש ויש משמעות לכך שחשפה כי רק הנאשם 1 פגע בה.

לפי עדות האם, הנתמכת בעדות י' ואחותו ח', המתלוננת שיתפה אותה באותה העת אודות מעשיו של נאשם 1 בלבד, **דבר שיש בו להוכיח כי כבר באותו זמן - בשנת 2010 - חשפה המתלוננת את הדברים, ולא כפי שטענו הנאשמים, בסמוך לחתונה של נאשם 1.**

כאמור, גם ח' מסרה, **כי עוד קודם לאירוסיו של נאשם 1** סיפרה לה אמה של המתלוננת כי נאשם 1 שכב עם המתלוננת ו"עשה בה מעשים לא טובים" (ת/26, עמ' 128 לפרוט' - בבית המשפט העידה ח' כי היה זה **יומיים** לפני האירוסים).

אציין כבר עתה, כי עדותה של אמ' אם המתלוננת, הותירה עלינו ככלל רושם מהימן, משלא ניסתה להפריז בתיאור הדברים במטרה לסבך את הנאשמים ולחזק את מהימנות בתה. בעיקר בא הדבר לידי ביטוי בפערים בין גרסתה לבין גרסת המתלוננת, בנוגע לחשיפת המעשים לאחר ניסיון ההתאבדות. נראה כי אם היה מדובר "בעלילה", היתה אמה של המתלוננת מתאמת את גרסתה עם גרסת בתה, ודווקא הפערים בגרסאות ביניהן - בייחוד בנקודה מהותית זו - מחזקים את האמון בגרסתה. אולם, כשם שמתחזק האמון בגרסת האם כי בתה חשפה בפניה לאחר ניסיון ההתאבדות מ-2010 את הפגיעה המינית, כך מתחזק גם האמון כי החשיפה כללה רק את נאשם 1 ולא את שני הנאשמים האחרים, ובכך נחלשת גרסת המתלוננת בנקודה זו.

גם עדות י' הותירה עלינו רושם מהימן ונראה היה כי נצמד לאמת ולא ניסה "להעצים" את הדברים. כך למשל טען י' בכנות, כי מעולם לא שם לב ליחסים בין המתלוננת לבין הנאשמים 1 ו-3 כשהיו ילדים קטנים ולכן אינו יודע אם שיחקו יחד או לא (עמ' 69 לפרוט'). גם כשנשאל על יחסה של המתלוננת כלפי הנאשמים, בשנים האחרונות, השיב כי אינו נמצא הרבה בביתה ומכאן שאינו יודע. כן העיד י', כי בתחילה סיפרה לו אמ' כי המתלוננת שיתפה אותה בכך שנאשם 1 תקף אותה מינית, ואולם לא הבין אז שמדובר ב"משהו רציני" ולכן לא עשה מזה "עניין" גדול (עמ' 77 לפרוט').

ככלל, התרשמנו כי ב"שלב הראשון", שהיה ממושך, משנת 2010 ועד לתחילת 2012, עת "התפוצץ" - הסיפור במשפחה המורחבת, היו אמ' וי' מוכנים לשותף פעולה עם משפחת נאשם 1 ולסיים את העניין כדי למזער את הנזקים, וגם בכך יש לחזק את מהימנותם ואת המסקנה כי לא מדובר בעלילת שווא שטפלו עליו, אך גם את המסקנה כי הם ידעו בשלב הזה כי רק הוא פגע במתלוננת.

בעניין זה אעיר, כי אותו חשש שמנקר בליבם של קורבנות עבירות מין רבים עם חשיפת המעשים, דהיינו הפחד כי לא יזכו לאמון או שמשפחתם תפנה להם עורף, אכן התממש במקרה זה, ומאותו רגע ששמעה אמ' מבתה את הדברים ניסתה להשתיק את העניין.

עוד אציין, כי מדברי אם המתלוננת עלה, כי במהלך התקופה שלאחר הגילוי הראשוני, נודעו לה מהמתלוננת בהדרגה, עוד ועוד פרטים. בהקשר זה טענה: "בהתחלה לא ידעתי מדויק, אח"כ קצת קצת ידעתי מה עברה...אנחנו חיים יחד, מה...מריבות בינינו לפעמים היא התחילה לבכות ולצעוק, היא מדברת מילים". ומיד בהמשך אמרה: "[...] ידעתי הרבה דברים, פרטים ממנה, אחרי זה, מה היה בדיוק" (עמ' 110 לפרוט').

באשר לנאשמים 2 ו-3 העידה האם, כי המתלוננת לא סיפרה לה כי גם הם היו מעורבים עד לתקופה הסמוכה לחשיפת הדברים במשפחה ולהגשת התלונה, ואולם בעקבות דברים שהמתלוננת "זרקה" לעברה, היא לבד חשדה במעורבותם. כך למשל כשנשאלה אמ', האם שמותיהם של הנאשמים 2 ו-3 הועלו על ידי המתלוננת, השיבה: "היו השמות, אבל לא אמרה לי שהם שותפים, אני לבד חשבתי שהם יודעים...היא (המתלוננת) אמרה לי תשאל את תואהמי ואת נאשם 2 ותדעי", ככה כל הזמן אמרה לי" (עמ' 109 לפרוט'). תיאור זה נוגד כמובן את טענת המתלוננת כי סיפרה לאמה שגם נאשמים 2 ו-3 פגעו בה.

אולם, ניתוח אמירה זו לא יכול לחזק את גירסת המתלוננת כנגד נאשמים 2 ו-3 אלא דווקא להחליש אותה. מצד אחד "חשדות" של האם, הנובעים ממחשבות שלה, אין בהם די כדי להוות חיזוק לגירסת המתלוננת כלפי נאשמים 2 ו-3. מצד שני, דווקא בשל החשדות של האם יש להניח כי שאלה את המתלוננת לגבי מעורבות נאשמים 2 ו-3, והימנעותה של המתלוננת במשך זמן ארוך, שנים, מלחשוף גם אותם כמי שפגעו בה, מחלישה את גירסתה בעניינם.

גם העובדה כי המתלוננת נהגה לומר לאמה "כל הזמן", כדברי אמה, "תשאל את נאשם 3 ונאשם 2 ותדעי", מחלישה את גירסתה לגביהם, כיוון שמצד אחד ניתן להסיק מאמירה זו שגם הם פגעו בה מינית ומצד שני, וזה יותר סביר בעיני, ניתן להסיק דברים כפשוטם, שהם נכחו באחד או יותר מן האירועים, או ידעו משהו על מעשי נאשם 1.

בסופו של דבר ניתן לפרש דברים אלה במספר אופנים ועל כן יש להניח לטובת נאשם - את הפירוש הנוח לו ביותר.

מסקנה זו מתחזקת מכך שגם בשלב מאוחר ביותר של החשיפה ב- 6.5.12, פחות מחודש לפני הגשת התלונה ביום 2.7.12 (נ/10), כשכתבה המתלוננת לדודה ט' מהן דרישותיה כדי שתימנע מתלונה במשטרה, לגבי נאשם 1 רצתה שיעמוד מול כל המשפחה, יודה ויצטער ואילו על נאשמים 2 ו-3 היה להודות "רק" ש"נכחו באירוע" (לא ברור איזה) ושיתפו פעולה "בצורה זו או אחרת" (נ/6).

כאמור, כאשר ניתן לפרש דברי עד במספר אופנים, יש להניח לטובת הנאשם את הפירוש הנוח לו, דהיינו שנאשמים 2 ו-3 ידעו משהו או נכחו באירוע זה או אחר, לכל היותר.

גם מעדות י' עלה כי נודע לו כבר עם חזרתן של המתלוננת ואמה מבית החולים (לאחר הניסיון האובדני), כי המתלוננת סיפרה לאמה שנאשם 1 תקף אותה מינית (אם כי, כאמור, לא הבין את חומרת המעשים).

לדבריו, בשלב בו כבר "התגלגל" הסיפור בתוך המשפחה, ישב לשיחה עם המתלוננת ושמע ממנה כי בכל פעם שהם היו הולכים לטיפולים עם יז', נאשם 1 היה עולה לביתה ועושה בה את המעשים המיניים. כן סיפרה לו כי הוא היה מביא עימו את נאשמים 2 ו-3, ואף אמרה לו לשאול את נאשם 1 "מה עשה עם המקל, איפה הכניס אותו..." (עמ' 74-75, 68 לפרוט').

איני מתעלם מכך שלדברי י' המתלוננת טענה בפניו שנאשם 1 אמר גם לנאשם 2 וגם לנאשם 3 "תעשה איתה מה שאתה רוצה" וכששאל אם הם עשו, השיבה לגבי נאשם 2 "חיה" ולגבי נאשם 3 "חזיר" ומכאן "הבין" י' שגם הם פגעו בה מינית.

אולם, מעיון מדוקדק בדברי י' (עמ' 75, שורות 18-21) מסתבר שהמתלוננת אמרה לו שזה קרה כששלושתם ביחד, דבר שמעולם לא נטען באמרותיה או בעדותה של המתלוננת, וכן ראוי לזכור שהשלב בו הזכירה המתלוננת בפני י' את נאשמים 2 ו- 3, הוא שלב מאוחר מאוד בו, כפי הנראה, כבר היא עצמה טענה גם בפני אחרים, שנאשמים 2 ו- 3 פגעו בה, ולאחר שכבר החלו דיונים אצל הדודים.

ובל נשכח, י' העיד ששוחח עם נאשם 1 והוא מסר בפניו מעין "ראשית הודאה", בכך שהיה משחק עם המתלוננת במשחק "משפחה משפחה", כפי שהיא טענה, ובניגוד לגירסתו בחקירה ובבית המשפט, וכן שאם היא תלך למשטרה "...אני אודה במשטרה ואני אכנס לבית סוהר שנה, שנתיים שלוש, לא מעניין אותי, ואחרי שאצא אני אהיה החבר של "ב" שזה האיש שרצח את אביה של המתלוננת...", ועוד הוסיף נאשם 1 בפני י' כי הוא לא מוכן להודות במה שטוענת המתלוננת כי הוא עומד להתחתן וזה יקלקל את החיים שלו (עמ' 68 שורות 3-8).

אולם, דברים אלה של נאשם 1 יכולים להוות חיזוק לגירסת המתלוננת כלפיו בלבד, ולא כלפי נאשמים 2 ו- 3.

לפי עדות המתלוננת, הנתמכת בעדויות האם וי', היה בה כעס רב על גישת ההשתקה בה נקטה האם. אמה של המתלוננת העידה בעדותה, כי מאז שיתפה אותה המתלוננת בסיפור, בבית החולים, היו ביניהן מריבות חוזרות ונשנות משום שהמתלוננת רצתה להגיש תלונה במשטרה ואילו היא בחרה לשתוק (עמ' 109 לפרוט').

גם י' העיד בכנות, כי לא היה בקשר טוב עם המתלוננת ורק כאשר הבין כי המתלוננת נאנסה ואיבדה את בתוליה, התברר לו כי המתלוננת סברה שהוא ידע על הסיפור זמן רב, והוא זה שמנע הגשת תלונה במשטרה (עמ' 75 לפרוט').

עדות ח' מחזקת אף היא את מהימנות גרסת המתלוננת, אך רק כלפי נאשם 1 ולא כלפי נאשמים 2 ו- 3. על אף שח' זומנה כעדת תביעה, ניכר היה כי היא "תפסה צד" לטובת הנאשמים ובהתאם, עדותה היתה מוטת ומגמתית. יחד עם זאת, מאמרתה (ת/26) שהוגשה בהסכמת הצדדים עולה, כי זמן קצר לפני אירוסיו של נאשם 1 (**בעדותה טענה כי היה זה יומיים לפני אירוסיו של נאשם 1 בשנת 2010 או 2011** - עמ' 128 לפרוט'), סיפרה לה אמ' כי המתלוננת שיתפה אותה בכך שנאשם 1 שכב איתה ועשה בה "מעשים לא טובים", בתקופה בה היתה אמ' בבית החולים עם יז'.

מובן שעדות ח', לא יכולה להתקבל, אף לא כחיזוק, לאמיתות תוכן גירסת המתלוננת, בהיותה עדות מפי השמועה לעדות מפי השמועה. אולם, עדות ח' מחזקת את גירסת האם, שהמתלוננת סיפרה לה על כך שנאשם 1 פגע בה ולא הזכירה את יתר הנאשמים, ואם גירסת האם מתחזקת בנקודה זו, "נחלשת" גירסת המתלוננת לפיה סיפרה לאם על שלושת הנאשמים.

כאמור, בכיתה י"א הופנתה המתלוננת ליועצת בית הספר על-ידי מחנכה, לאחר שהאחרון הבחין כי המתלוננת עצובה מאוד ונעדרת לעיתים קרובות מבית הספר. בעניין הגילוי לאנ' קיימת, כאמור, סתירה בכל הנוגע לשאלה אם המתלוננת סיפרה לה על שלושת הנאשמים כטענת המתלוננת או רק על מעשי של נאשם 1 כטענת אנ'. אין ספק כי זה שלב מוקדם של חשיפת המקרה.

מאחר שאנ' היא עדה אובייקטיבית ועדותה תאמה היטב את אמרתה השנייה של המתלוננת (נ/10), שבה מסרה המתלוננת כי סיפרה לאנ' אודות הנאשם 1 בלבד, אני נותן אמון בגרסת אנ' בנקודה זו ודוחה את גרסת המתלוננת בעדותה בבית המשפט, לפיה סיפרה לאנ' על שלושת הנאשמים. אופן החשיפה בפני אנ' והעובדה שהמתלוננת הגיעה לשיחה אצלה שלא ביוזמתה, השיתוף המצומצם ביותר של המתלוננת את אנ' בפרטי המעשים, תוך טענה שבן דוד אחד "הציק" לה ו"לא היה טוב" איתה, והעובדה שבשלב מסוים נסוגה המתלוננת והפסיקה לשתף עמה פעולה, מחזקים את המסקנה כי לא מדובר בעלילה נגד נאשם 1, ולא מצאתי כל סיבה הגיונית לכך שאנ' תשקר בקשר לנושא זה ועל כן, גירסת המתלוננת בעדותה כי סיפרה לאנ' על 3 בני דודים שפגעו בה, נחלשת.

מכיוון שכך יש חיזוק נוסף לגירסת המתלוננת, כנגד נאשם 1 אולם, באותו הזמן נעדר חיזוק כזה לגירסתה כלפי נאשמים 2 ו-3.

לאחר ההתכתבות בפייסבוק בין המתלוננת לנאשם 1 החל להתגלגל הסיפור בתוך המשפחה המורחבת, ובה בעת גם בני משפחת הקרובים של המתלוננת - אמה וי' - נחשפו לפרטים רבים יותר. יצוין, כי לא הוברר באופן מדויק כיצד "התגלגל" הסיפור במשפחה, מי מבני המשפחה ידע על העניין ומה בדיוק ידעו על כך ואולם, הן מעדויות התביעה והן מעדויות ההגנה עלה, כי טענותיה של המתלוננת הביאו לסכסוך משפחתי, ובשלב הראשון נעשה ניסיון מצד הדודים המעורבים, לפתור את הסכסוך בתוך המשפחה.

ביום 5.6.12, קצת פחות מחודש לפני הגשת התלונה למשטרה (נ/10), ביום 2.7.12, לאחר שהדברים כבר "נפתחו" במשפחה, פנתה המתלוננת לבת דודתה, ר', וסיפרה לה על המעשים; תחילה בשיחה טלפונית, לאחר מכן בהתכתבות בפייסבוק ובהמשך, במפגש פנים מול פנים. המתלוננת ביקשה את סיועה של ר', אז סטודנטית למשפטים, כדי לפנות למשטרה ולהגיש תלונה נגד 3 הנאשמים.

אני סבור כי דברים שחשפה המתלוננת בפני ר' יכולים לחזק את גירסת המתלוננת בכל הנוגע לנאשמים 2 ו-3 או לפגוע במהימנות הגרסה של המתלוננת בעניינו של נאשם 1, מאחר שברור שהמתלוננת חשפה את הסיפור כבר קודם בפני אחרים, והואיל ומדובר בשלב מאוחר מאוד.

20.ב מצב נפשי

הלכה היא מלפני בית המשפט כי "מצבה הנפשי [של המתלוננת] - כמוהו כממצא פיזי בגופה המעיד על מה שעברה" (ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 3.7.07, וראו גם ע"פ 9458/05 **רחמילוב נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006 (3) 1376 (2006)).

יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 1121/96:

"בית-משפט זה כבר קבע בשורה ארוכה של פסקי-דין כי התנהגותו של קורבן בעקבות עבירת המין שבוצעה בו ומצבו הנפשי יכולים לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לגירסתו (ע"פ

372/62 היועץ המשפטי לממשלה נ' חמאד [6]; ע"פ 154/78 פרץ נ' היועץ המשפטי לממשלה [7]; ע"פ 556/85 ביטון נ' מדינת ישראל [8] (ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 353).

אני סבור כי מצבה הנפשי של המתלוננת במקרה דנן, מהווה גם הוא חיזוק לגרסתה.

ראשית, ביום 10.3.10 אושפזה המתלוננת בבית החולים בעקבות ניסיון אובדני מצידה.

מסיכום האשפוז (ת/1), עולה כי המתלוננת התקבלה לבית החולים, ביום 10.3.10, בעקבות נטילת 12 כדורי "אקמול", כשלדבריה היה זה בעקבות מריבה עם חברות. באבחנות נרשם, בין היתר:

Suicide and self-inflicted poisoning by analgesics, antipyretics, and antirheumatics - by "paracetamol ingestion".

המתלוננת שוחררה מבית החולים ביום למחרת.

תמיכה להיות ניסיון ההתאבדות של המתלוננת קשור לאירוע בבית הספר, על רקע פגיעה מינית במתלוננת ניתן למצוא בגרסת האם אמ', אשר מסרה כבר באמרתה הראשונה, כי הניסיון האובדני אירע כשבתה היתה בכיתה י', לאחר שחברתה מו' - שהכירה את "הסיפור" של המתלוננת - הפיצה אותו לבנות נוספות בבית הספר (עמ' 1, ת/23). גם בעדות י' ניתן למצוא חיזוק לדברים אלה שכן העיד, כאמור, כי נמסר לו מבית הספר שהייתה מריבה בין המתלוננת למו' וכי לאחר שהמתלוננת ואמה שבו מבית החולים שמע מהאם, כי הרקע לניסיון ההתאבדות הוא טענתה של המתלוננת שנאשם 1 תקף אותה מינית וכי היא סיפרה על כך לחברתה אשר הפיצה את הדברים בבית הספר.

מלבד הראיות בדבר ניסיון ההתאבדות של המתלוננת, העידו בפנינו מספר עדים באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, כשהיתה בכיתה יא':

מחנכה של המתלוננת באותה עת, מר סע', תיאר את המתלוננת, כאמור, כתלמידה עצובה, מתבודדת וסגורה בתוך עצמה, אשר נהגה לאחר ולהיעדר מבית הספר לעיתים קרובות. לדבריו, עם חזרת המתלוננת לבית הספר לאחר היעדרות ממושכת הבחין כי התנהגותה הקצינה, היא היתה עצובה אך יותר מהרגיל ולא השתתפה בשיעורים, ולכן סבר כי יש להפנותה ליועצת בית הספר.

יועצת בית הספר, הגב' אנ' סיפרה כי באמצע שנת הלימודים, פנה אליה מחנך הכיתה, סע', וסיפר לה כי המתלוננת מצויה במצוקה, בוכה הרבה, נעדרת לעיתים קרובות וגם כאשר היתה מגיעה לבית הספר העדיפה לבלות את זמנה מחוץ לכיתה. כן תיארה, כי בסמוך לאחר אותה שיחה עם המחנך הבחינה במתלוננת עומדת מחוץ לכיתה

כשדמעות על פניה. לנוכח האמור, קראה לה לשיחה ואז תיארה בפניה המתלוננת כי אמה מכריחה אותה להשתתף במסיבת האירוסים של בן דודה, והיא מסרבת משום שהיא שונאת את אותו בן דוד אשר היה "מציק לה" (לדבריה, המתלוננת השתמשה במילים: "מושמניח מעה", (בעברית: "הוא לא טוב איתי" - עמ' 91 לפרוט').

באמרתה במשטרה (ת/22, עמ' 1-2) תיארה אנ' כי היא עדיין זוכרת את **הבעות הפנים של המתלוננת ואת הנשימה הכבדה שלה כשסיפרה לה על אותו בן-דוד.**

בעקבות הדברים שחשפה המתלוננת בפני אנ', פנתה האחרונה למנהל בית הספר, קא'.

קא' תיאר, כי אנ' פנתה אליו ודיווחה **שהמתלוננת במצוקה**, מבלי לפרט את הטעם לכך (גם אנ' טענה בחקירתה כי שיתפה את המנהל בכך שהמתלוננת הופנתה אליה על ידי המחנך שהבחין כי היא במצוקה וכי בדברים שעלו מהשיחה עמה עולה כי חלה עליה חובת דיווח לפקיד סעד, אולם היא לא שיתפה אותו בתוכן השיחה, וזאת על פי בקשת המתלוננת - עמ' 2, ת/22) לדבריו, באותו זמן סבר שמצוקת המתלוננת נובעת מההתיימותה מאב בנסיבות טראגיות, בגיל כה צעיר, ותיאר כי במהלך השיחה הרגיש כי "היא נמצאת במצוקה, וכל הזמן עיניה היו דומעות" (ת/20).

גם מעדות י', ניתן להתרשם מהתנהגותה החריגה והבעייתית של המתלוננת לאחר ניסיון ההתאבדות.

לפי תיאורו, המתלוננת התנהגה בצורה "משוגעת", לא תקשרה עם איש, צעקה ללא הרף, סירבה להקשיב, נהגה להיעדר מבית הספר ולהסתגר בחדרה, לעיתים אף לתקופה של כשבוע וחצי רצוף. כך למשל, תיאר: "[...] בינתיים התנהגותה של המתלוננת בבית היתה לא נורמאלית, היא לא מתקשרת עם אף אחד, לא מגיבה, לא מוכנה לעשות כלום, מדברת רק עם צעקות, לא שומעת לאף אחד. בקיצור, ההתנהגות שלה, לא היתה נורמאלית בכלל. לפעמים גם אני צועק עליה, פונה לאמא שלה, אומר לה שתתנהג כמו נשים, היא לא קטנה, לא הולכת לבית הספר. רק צעקות, צעקות, נכנסת לחדר, סוגרת את עצמה, לפעמים שבוע. כאשר אני מדבר איתה, היא צועקת עליי [...]" (עמ' 66 לפרוט').

לדבריו, כאשר בא בטענות לאמ', אמה, על התנהגות המתלוננת, השיבה אמ', כי התנהגות המתלוננת היא תוצאה של הדברים שעברה וכי זה היה אונס, עם חדירה, בעקבותיו איבדה המתלוננת את בתוליה (בנקודה זו אוסיף ואציין כי מר', שגרסתה היתה עוינת למתלוננת, תיא' אף היא בעדותה כי **שמעה מהאם דברים ברוח דומה**. לפי תיאורה, כששיתפה את אמ' בכך שהמתלוננת מתרועעת עם בחורים, החלה אמ' לבכות ואמרה לה כי המתלוננת **סובלת מבעיות נפשיות בשל מה שאירע עם נאשם 1** (עמ' 280 לפרוט'). יוצא אפוא כי גם לפי י' וגם לפי מר' ייחסה אמ' את מצבה הנפשי של המתלוננת ואת בעיות ההתנהגות שלה למעשיו של הנאשם 1. (לא הוזכרו עד לרגע זה חשדות כנגד נאשמים 2 ו-3, ומכאן שעד לשלב זה, לא סיפרה המתלוננת לאמה כי נאשמים 2 ו-3 פגעו בה.

נכון אמנם, כי העדים תיארו את מצבה הנפשי של המתלוננת שלא בזמן המעשים, אלא בשלבים מאוחרים יותר אולם, כידוע, אין זה הכרחי כי מצב נפשי קשה יתגלה בסמוך לאירוע הנטען, ואפשר כי יתגלה מאוחר יותר ולעיתים רק בזמן

חקירה, בה "צפה" מחדש הטראומה (ראו למשל: ע"פ 2608/04 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נט(6), 267). במקרה שבפנינו הצביעו העדויות על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, על רקע שני אירועים קשים: האחד, הפצת "הסיפור" בבית הספר, ובפעם השניה, סמוך לאירוסיו של הנאשם 1.

ניתן למצוא חיזוק למהימנות גרסת המתלוננת גם מהעדויות באשר לאופן בו התייחסה לנאשם 1 בשנים מאוחרות יותר; כך למשל תיא' אמ', כי כאשר היה נאשם 1 מגיע לבקרו, היתה המתלוננת מסתגרת בחדרה (עמ' 106 לפרוט') וכן כי המתלוננת סירבה בכל תוקף להגיע למסיבת האירוסין שלו (בסופו של דבר ירדה, כאמור, לפרק זמן קצר ואין צורך לדון בשאלה אם גם רקדה ואכלה).

אחיה של המתלוננת, יל', סיפר בעדותו כי בכל פעם שהיתה המתלוננת שומעת את שמם של הנאשמים, היו משתנות הבעות פניה (עמ' 83 לפרוט'). (מתיאור כללי זה כשלא ברור מהם אותם שינויים בהבעות הפנים, לא ניתן להסיק דבר, ומכל מקום הוא בעייתי לפחות כלפי נאשם 2 לגביו ראינו כי די רצתה להיות בחברתו ואף קראה לו "עזיז" - "יקיר").

גם מר', אחות נאשם 2, טענה כי המתלוננת נהגה להתרחק מבני המשפחה, לא התקרבה לאיש, לא ירדה ולא בילתה איתם ולכן היא כתבה לה בתגובה לתרשומת ביניהן ב"פייסבוק" מיום 21.8.11, כי מי שמתרחק מהם מפסיד, "כי אנחנו כל הזמן משפחה ביחד והיא התרחקה והפסידה" (עמ' 279 לפרוט'). המתלוננת השיבה כי "מי שמתרחק לא מפסיד אלא מרוויח..." (לא לגבי כולם) (נ/א3). עדותה של מר' ככלל לא היתה מהימנה בעיני ונראה היה כי היא עשתה כל שלאל ידה לסייע לאחיה, נאשם 2, ולבני דודיה הנאשמים הנוספים ולהרחיקם מהמעשים המיוחסים להם אולם, דווקא דברים אלה שנאמרו על ידה באופן ספונטני וכן, הותירו עלי רושם מהימן.

לסיכום, ניתן לומר שמצבה הנפשי של המתלוננת והתנהגותה "המרדנית" בבית ובבית הספר תומכים במהימנות גרסתה. לרוב מצב נפשי קשה נחשב כחיזוק ואף כסיוע לעדות מתלוננת, כאשר הוא מתבטא סמוך לאחר הפגיעה המינית, אך לעיתים גם כשהוא מתבטא לאחר זמן רב. במקרה זה ניתן לייחס את מצבה הנפשי של המתלוננת, לפחות בחלקו, גם לקשיים אחרים בחיי המתלוננת, כמו רצח אביה והיותה יתומה המופקדת על גידול ילדים כשאחיה חולה סרטן והאם נעדרת מהבית תקופות ממושכות.

לפיכך, מצבה הנפשי של המתלוננת במקרה זה אינו יכול, הוא לבדו, להוות חיזוק אולם, בהצטרפו לשאר חיזוקים שפורטו, מוסיף הוא להם ותומך במהימנות גרסתה.

אולם, לא ניתן לומר כי המצב הנפשי של המתלוננת תומך בגרסתה גם כלפי נאשמים 2 ו-3, שכן גם אם רק נאשם 1 עשה בה את המעשים החמורים שהיא טוענת, די בכך כדי לפגוע במצבה הנפשי ולא ניתן להסיק בהכרח שהמצב הנפשי נובע גם ממעשי נאשמים 2 ו-3.

עדות של ד"ר ד' היא עדות משמעותית, שכן מגרסתו עלה באופן חד משמעי כי היה עד לאירוע בעל אופי מיני בין נאשם 1 לבין המתלוננת, בניגוד מוחלט לטענת נאשם 1 כי לא התרועע או שיחק עם המתלוננת באותה תקופה, לא ראה אותה מזה עשר שנים, למעט באירוע משפחתי ובמסיבת אירוסין, ולא עשה את המעשים אותם היא מייחסת לו. עדות ד"ר ד' הותירה עליו רושם מהימן, בהיותו עד אובייקטיבי שאינו בעל עניין לצד זה או אחר, ולא היתה לו כל סיבה לטפול על נאשם 1 עלילת שווא. להיפך, התרשמתי כי הוא חש שלא בנוח במוסרו עדות המפלילה את נאשם 1, כשהוא עצמו ממשיך להתגורר ולנהל מרפאת שיניים באותו הכפר בו מתגוררים נאשם 1 ומשפחתו המורחבת. כשהעיד בפניו, התרשמתי כי מדובר בעד מהימן, שאף אם אינו זוכר כיום את כל פרטי האירוע, השתדל להעיד בכנות ובאמינות.

לא התעלמתי מהסתירה בעדותו באשר לשאלה אם הנאשם הוציא את איבר מינו או רק פתח את רוכסן מכנסיו, וכן לסתירה בין עדותו לבין עדות המתלוננת באשר לשאלה אם לאחר האירוע תפס את הנאשם 1 ואף הציע למתלוננת עזרה. ואולם, ראוי לזכור כי מדובר באירוע שהתרחש כ-7 שנים לפני המועד בו נחקר ד"ר ד', ומכאן שכשנחקר בוודאי כבר לא זכר את הפרטים במלואם ובאופן מדויק. סופו של דבר, **בין אם ראה כך ובין אם אחרת, העובדה שד"ר ד' סבר כי עליו לדווח על האירוע לאביו של נאשם 1, היא הראיה כי ראה אירוע בעל אופי מיני (נכון אמנם כי מס', אביו של נאשם 1, הכחיש כי ד"ר ד' שוחח עימו על אירוע הנוגע לנאשם 1, ואולם כפי שיבואר בהמשך הדברים, לא רחשנו אמון לגרסתו).**

אולם, אדגיש כי גם עדות זאת מהווה חיזוק לגירסת המתלוננת כלפי נאשם 1 ואין בה שום אזכור, ומכאן שום חיזוק, לטענות כלפי נאשמים 2 ו-3.

20.ד. התכתבות בפייסבוק עם נאשם 1

בהתכתבות (ת/2 - ת/2ג) בין נאשם 1 לבין המתלוננת מיום 26.2.12, 4 חודשים ו-4 ימים לפני הגשת התלונה למשטרה ביום 2.7.12 (נ/10), הטיחה המתלוננת בנאשם 1 את טענותיה כלפיו. כשנדרש נאשם 1 להתייחס לכך בעדותו טען, כזכור, כי באותו זמן היה תחת הרושם כי ההתכתבות נסבה סביב "תצפית" שערך ממרפסת ביתה של המתלוננת, יחד עם נאשם 2 ובחור בשם כנ', ושהמתלוננת כועסת עליו בקשר לתצפית זו.

ואולם, בחינת הדברים מעלה, כי הסבר זה אינו מתיישב עם **תוכן הדברים בהתכתבות - אף לא עם דברי נאשם 1 עצמו - ואין בו כל היגיון.**

א. כבר כשהחלה המתלוננת להטיח בנאשם 1 את טענותיה, הוא הגיב, באופן מידי, כי **גם נאשם 2 ונאשם 3 היו שם ויש לו הוכחות לכך**. נכון אמנם, כי נאשם 1 מסר הסבר לדבריו אלה, משטען כי בשל העובדה שבאותו זמן נאסר על כנ' לבקר אצלו נקב בשמו של נאשם 3 במקום בשמו של כנ' כמי שהיה עימו ועם נאשם 2 באותה תצפית אולם, סברתי כי הסבר זה, כמו גם ההסבר כולו בנוגע ל"תצפית", הוא מופרך ובלתי מתקבל.

אם היה אכן מדובר על התצפית, כפי שטען נאשם 1, נשאלת השאלה מדוע המילה תצפית כלל לא מוזכרת וגם מתוכן השיחה לא ניתן להבין כי מדובר בתצפית.

בנוסף, מדוע היה צריך נאשם 1 לנקוב בשמו של נאשם 3 כמי שנכח במקום -אף אם רצה "להגן" על כנ', כטענתו - שהרי מהיכן למתלוננת לדעת כי אימו של כנ' אסרה עליו להגיע לכפר, ומה חשב לעצמו נאשם 1, כי המתלוננת היתה פונה לאמו ומספרת לה כי הוא נכח בתצפית?! האם לא יכול היה הנאשם 1 להסביר למתלוננת כי הם נאלצו לערוך תצפית כדי להגן על כל בני המשפחה, לרבות משפחתה, ואין לה מה לכעוס על כך?

ב. נאשם 1 טען בעדותו כי ההתכתבות בינו לבין המתלוננת נערכה כיומיים לאחר התצפית, ועל כן סבר כי זה נושא ההתכתבות (עמ' 150 לפרוט'). אולם, עיון בפלט המחשב שהוציאה החוקרת אורית ארז בניסיון לאתר אירוע ירי - על פי הפרטים שנמסרו לה על-ידי הנאשם 1 - מעלה, כי היו שני אירועי ירי הנוגעים למשפחת כ' ושל', האחד ב - 22.10.11 (התלונה התקבלה ביום 23.10.11) והאירוע השני ביום 17.12.11 (יוער, כי גם הנאשם 1 עצמו העיד כי התצפית נערכה בסוף שנת 2011 - עמ' 149 לפרוט'), ואילו ההתכתבות בין המתלוננת לנאשם היא מיום **26.2.12**, ומכאן שאין לקבל את הטענה כי מדובר בהפרש של יומיים בלבד, או באירוע סמוך.

ג. אף אם אניח לטובת נאשם 1, כי אכן נערכה תצפית כזו בסמוך לפני ההתכתבות, תוך קבלת האפשרות שהיו אירועי ירי נוספים שלא דווחו למשטרה, הרי שעוצמת הרגשות שהפגינה המתלוננת באותה התכתבות והזעם הרב שיצא ממנה אינם מתיישבים הגיונית עם הטענה כי כעסה נבע רק מתצפית שערכו מגג ביתה, ובייחוד שהיה צריך להיות ברור לה שתצפית כזו מיועדת להגן על כל המשפחה.

ד. יתירה מכך, נאשם 1 הסתבך בתשובותיו ולמעשה, בהמשך דבריו סתר את טענתו כי נושא ההתכתבות, לתפיסתו, היתה אותה תצפית מהגג;

כשנשאל בחקירה ראשית, מדוע שהמתלוננת תכעס בגלל תצפית, השיב, כי אביה נרצח באירוע דומה במהותו והיא לא רצתה שמשוה דומה יתרחש אצלם (עמ' 139 לפרוט'). גם בהמשך כשנשאל באותו עניין בחקירה נגדית השיב נאשם 1: "מה שמלכתחילה גרם לי לחשוב על התצפית כי זה היה יומיים אחרי וכי היא אולי מאוד פחדה שמה שקרה עם אבא שלה, לא יקרה אצלם שוב פעם" (עמ' 150 לפרוט'). ואולם, כשהקשתה ב"כ המאשימה בעניין זה ושאלה אותו פעם נוספת מדוע שהמתלוננת תכעס אם מטרת התצפית היתה **להגן** על משפחתה, השיב: "אבל מאיפה היא יכולה לדעת שאנחנו יושבים ומתצפתים? היא רק פתחה את הדלת וסגרה אותה ואף אחד במשפחה לא ידע שאנחנו עלינו בשביל לעשות זאת" (עמ' 150 לפרוט'). טענה זו שומטת אפוא את הקרקע מתחת לטענתו כי סבר שהמתלוננת כועסת בשל התצפית אשר מתקשרת אצלה לאירוע בו נרצח אביה.

ה. ואולם, חשוב מכל אלה, תוכן ההתכתבות לגופו, מעיד כי לא מדובר ב"תצפית" וברור מהדברים כי המתלוננת מדברת על פגיעה משמעותית בה, אם כי אינה מזכירה במפורש שמדובר בפגיעה מינית.

כך למשל כתבה:

"אני יודעת טוב כמה זה טעות מה **שעשית** ואני רוצה שתדע שאתה **תשלם** על זה ביוקר ושאתה לא אשתוק על זה.

מעניין מה תהיה התגובה של הדודים שלי כשישמעו על המשחק שעשית. מ' אני אהפוך לך את החיים שלך. שתדע כמה המצב שלך חרא. אז מה אתה אומר כמה שנים בכלא טובים בשבילך, לא?" כלומר, היא מדברת על מעשים שבגללם יושבים כמה שנים בכלא.

בתגובה כתב נאשם 1: "אל תשכחי שגם נאשם 3 ונאשם 2 גם היו ויש לי הוכחה על זה. חוץ מזה מה אני עשיתי, את שקרנית. אני שמעתי מפה ושם דיבורים, את שקרנית, אני לא יודע מה קרה איתך ואת רוצה לסבך אותי..." (ת/ג2). העובדה שהנאשם "תקף" את המתלוננת, והטיח בה איום מרומז כי הוא "שמע עליה דיבורים", מעידה כי הנאשם הבין כי היא מכוונת למעשים ש"בינו לבינה", ולא לנושא "תצפית" ותקף אותה באותו מישור.

בתגובה לדברים אלה, ולאיומים מרומזים מצד נאשם 1 בהמשך הדברים, כתבה המתלוננת: "חיה, לא מתבייש לעצמך. אתה טוען שאני שקרנית? תזכור את הסיים חתיכת חיה כמוך, טוען שאני שקרנית?"

בשלב זה שוב איים עליה הנאשם, במרומז:

"אני חיה? את תראי יא', תשמעי יש דבר שקרה ואני ראיתי אותו, את וזה ממשפחת כ' שמבית ע' א' כ', את היית איתו ליד הבית שלו ואני ראיתי אותך וגם היה איתי החבר שלי ושאל אותי מי זאת.....אני לא רוצה לעשות לך בעיות, אבל את יא חזירה משקרת..."

על כך השיבה המתלוננת:

"מה שאני עשיתי בחיים שלי לא אכפת לך. מה שאתה עשית כי אתה ונאשם 2 ונאשם 3 אתם תוכלו חרא על זה ותסתתרו את הפה אל תדבר שטויות כי יא' לא מפחדת יותר משום דבר ואתה מוזמן לבוא להגיד לאמא שלי. אתה חושב שלא אמרתי לה?....."

בהמשך, לאחר שנאשם 1 טען כי הוא אינו רוצה לפגוע בה ואף רוצה להתקרב אליה ולהיות חבר שלה, הטיחה בו המתלוננת: "אח לא מקלל את אחותו ולא מנצל אותה ולא עושה מה שאתה עשית שאח שלה הולך למות בבית חולים. אח לא מאיים על אחותו שתעשה מה שהוא רוצה או שהוא מפיץ לה תמונות באינטרנט. אח לא מאיים על אחותו וברור לא עושה מה שעשית. חוץ מזה, מה זה אני סולח לך. אני לא סולחת לך ובחיים אני לא אסלח לך....כועסת זה שום דבר, אני שונאת אותך ואתה בן אדם חולה אם אתה עושה דבר כזה ואומר אני סולח לך... ובחיים אני לא אסלח לך. בני דודים מפחדים עלי הרבה בגלל זה ככה עשו."

כשנשאל בחקירתו הנגדית, איך אחרי כל זאת עדיין חשב כי מדובר בתצפית, השיב כי הוא לא מסתכל על כל המילים והוא עבר על הדברים בזריזות (עמ' 159,161 לפרוט').

אינני מקבל הסבר זה כסביר.

גם בהתייחס למילה 'סים', שנזכרה על-ידי המתלוננת בתכתובת, טען כי חשב שזו "סתם מילה" ולא הבין כי מדובר ב"סים" של מכשיר סלולארי (עמ' 153 לפרוט'); ואולם, כאמור, המתלוננת לא הזכירה רק את המילה "סים", אלא גם צינה במפורש - אח לא מאיים על אחותו שתעשה מה שהוא רוצה או שהוא מפיץ לה תמונות באינטרנט. ניתן היה לצפות כי כאשר הזכירה המתלוננת את המילה "סים" ובמפורש אמרה לו "שאח" לא מאיים על אחותו שתעשה מה שהוא רוצה או שהוא מפיץ לה תמונות באינטרנט, כי נאשם 1 שהתרשמי ממנו כאדם אינטליגנטי, יבין שלא מדובר בתצפית ואם לא פגע בה מינית, ישאל בפשטות: "על מה את מדברת...", איזה תמונות באינטרנט?"

יתירה מזאת. אם הבין שהמתלוננת מדברת על תצפית והוא אכן ערך תצפית, מדוע אמר לה מספר פעמים שהיא משקרת כשאמרה לו שהיא יודעת מה הוא עושה? הרי היא לא משקרת(!) כיצד ידע שהיא משקרת אם לא אמרה לו מה עשה? או שמא הבין היטב למה היא מתכוונת, כיוון שידע בדיוק מה הוא עשה...?

אם סבר שהיא שקרנית ולא ידע למה היא מתכוונת, הייתי מצפה שישאל אותה "מה עשיתי? על מה את מדברת? על מה אשב שנים בכלא?".

הנאשם התעלם מכל אלה והתחמק מלשאל, ומסקנתי שידע היטב למה היא מתכוונת.

נאשם 1 לא נתן הסבר מספק לעניין זה, והסברו כי לא שם לב או לא ראה את הדברים שכתבה המתלוננת, הוא הסבר מופרך שכל מטרתו להרחיקו ממעורבות במעשים אותם מייחסת לו המתלוננת.

לנוכח האמור, אני דוחה את גרסת נאשם 1 בהקשר זה ורואה בראיה זו - "ראשית הודיה" באשר למעורבותו במעשים שמייחסת לו המתלוננת.

וכעת נשאלת השאלה, האם הדברים שכתב נאשם 1 בקשר לנאשמים 2 ו-3, "אל תשכחי שגם נאשם 3 ונאשם 2 גם היו ויש לי הוכחה על זה", והדברים שהמתלוננת רשמה "מה שאתה עשית כי אתה נאשם 2 ונאשם 3 אתם תאכלו חרא על זה..." ובהמשך "בני דודים מפחדים עלי הרבה ובגלל זה ככה עשו", מהווים חיזוק לעדות המתלוננת גם כלפי נאשמים 2 ו-3?

(בתרגום שנערך ע"י המשטרה (ת/2) נרשם: "מה אתה עשית לי, אתה ונאשם 2 ונאשם 3, אני אהרוג אתכם, חרא עליכם..." ובתרגום שערכה המתלוננת עצמה (ת/2א) נרשם: "מה שאתה ונאשם 2 ונאשם 3 עשיתם לי, אתם הולכים לאכול אותה עליו ואל תתחצפן...").

אני סבור כי הדברים הנ"ל מעוררים חשד כי גם נאשמים 2 ו-3 פגעו בה מינית או היו שותפים לפגיעה של נאשם 1 בה, או לכל הפחות היתה להם ידיעה על מעשי נאשם 1 ואולם, הם אינם מגיעים לכדי חיזוק גרסת המתלוננת בעניינם;

ראשית, מדברי נאשם 1 לא עולה שנאשמים 2 ו-3 השתתפו במעשים, אלא שהם נכחו - "היו שם" - ולא ברור מתי. ניתן לפרש דברי נאשם 1 גם כמי שאומר "נאשם 2 ונאשם 3 נכחו במקום, ויכולים להעיד שאני לא עשיתי דבר, כך שדבריהם יוכיחו שאת שקרנית".

שנית, נכון אמנם כי כשהמתלוננת אומרת - בנוסח זה או אחר - אתה ונאשם 2 ונאשם 3 "עשיתם", או "בני דודים מפחדים עלי הרבה בגלל זה ככה עשו" וניתן לפרש דבריה כי היא טוענת שגם נאשמים 2 ו-3 פגעו בה מינית.

יחד עם זאת, ראוי לזכור כי דברים אלה באו מפי המתלוננת ובעצם הפה "שמחזק" את העדות הוא אותו "פה" שמסר אותה. בשל כך, אני סבור כי זהו "חיזוק - חלש" ביותר, במיוחד כשמראיות אחרות בתיק עולה כי זהו שלב מאוחר, בו החלה המתלוננת לספר שגם נאשמים 2 ו-3 פגעו בה מינית. מסקנה זו - לפיה לא ברור מדברי המתלוננת מה חלקם של נאשמים 2 ו-3 ובשל כך מדובר ב"חיזוק - חלש" - נתמכת בדבריה המאוחרים מאוד של המתלוננת עצמה ב-6/נ (כחודש לפני התלונה במשטרה) שם, על אף שנכתבו כ-3 חודשים אחרי דבריה ב-2/נ-2/ג, היא דרשה מנאשם 3 ונאשם 2 רק להודות שנכחו באירוע, וששיתפו פעולה "בצורה זאת או אחרת".

כשהטענה נגד נאשם 2 היא שבמשך כשנה, כמעט מדי יום, דחף את אצבעותיו לאיבר מינה, שכב עליה ונישק אותה, וכנגד נאשם 3 שפעם ביצע בה מעשים מגונים קשים שכללו החדרת אצבעות לאיבר מינה ובפעם השנייה בעל אותה ממש תוך איומים, הייתי מצפה שב"מסמך הדרישות" - 6/נ תבקש המתלוננת שגם נאשמים 2 ו-3 "יודו ויצטערו" ולא רק יודו ש"נכחו" באירוע (אירוע בודד?) ובכך ששיתפו פעולה "בצורה זאת או אחרת". (מה המשמעות ששיתפו פעולה? אולי רק ידעו ושתקו?)

סיכומי של דבר, דברי נאשם 1 והמתלוננת בקשר לנאשמים 2 ו-3, המצויים ב-2/ת א - 2/ג, מעוררים אמנם חשד לא מבוטל שגם הם פגעו בה מינית, אך לכלל חיזוק לגירסת המתלוננת לגביהם, ובשל כך, לכלל קביעה שאשמתם הוכחה מעבר לספק סביר, הם אינם מגיעים.

20. המייל לדוד ט'

עוד חיזוק למהימנות המתלוננת לגבי נאשם 1 ניתן למצוא, כאמור, באותו מייל שהועבר מהמתלוננת, על ידי יז', לדוד א' (6/נ, 3/ת, 5/נ), ושהוזכר לעיל.

המייל נרשם עוד בשלב בו נעשו ניסיונות של הדודים לסגור את "הסיפור" בתוך המשפחה. באותה תכתובת כתבה המתלוננת כי לאחר בחינת כל הדרכים הפתוחות בפניה, היא הבינה כי אם היא תלך בדרך החוקית, הדבר יזיק לאנשים אחרים שאינם קשורים לעניין, ולכן החליטה לשנות גישה, כפי שנתבקשה לעשות: "אבל זה לא שינה את הרצון העז להתנקם, למעני, למען זכותי, למען איכות חיים טובה יותר בעבורי". המתלוננת כתבה באותה הודעת מייל כי חשוב לה מאוד שאיש לא יפתח את הנושא הזה עם אמה או עם אחיה, כדי שלא ייפגעו ושהדבר לא ישמש נושא שיחה של נשות הדודים או בנותיהם, כשכל התגרות תיחשב להפרת ההסכם ואז תעמוד לה הזכות המלאה "לפנות למשטרה או לבית המשפט".

באשר לדרישתה מנאשם 1, כתבה: "דבר ראשון שהוא יעמוד מול כולם - המשפחה - יודה, יצטער ויבטיח שהוא מקיים את כל ההסכמים".

אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי המשפטים האחרונים בתכתובת (נ/6), שהושמטו מהעותק שהמתלוננת מסרה במשטרה (ת/3), הושמטו על ידי המתלוננת במכוון בשל העובדה שיש בהם "לזכות" את הנאשמים 2 ו-3 (עמ' 38 לפרוט'), וזאת על אף שלא הוברר עד תום כיצד הם הושמטו מהעותק שנמסר ע"י המתלוננת למשטרה.

יחד עם זאת, כאמור, אין בידי לקבל כי המתלוננת השתמשה כלפי נאשמים 2 ו-3 בביטויים "שנכחו באירוע" או "שיתפו פעולה בצורה זו או אחרת", רק משום שראתה בנאשם 1 את "הפוגע העיקרי". בשלב מאוחר זה, הייתי מצפה שתראה גם בנאשמים 2 ו-3 פוגעים מספיק משמעותיים, ותדרוש שגם הם יודו ויצטערו על מעשיהם בפני המשפחה, כפי שדרשה מנאשם 1.

אכן נאשמים 2 ו-3 לא הודו כי נכחו באירוע מיני זה או אחר, ולא הודו בשיתוף פעולה עם נאשם 1 "בצורה זו או אחרת" אולם, בטרם אני מגיע לעדות הנאשמים, יש להשתכנע תחילה כי די בראיות המאשימה כדי להרשיעם, ולא נותר ספק סביר באשמתם או בחלקם בפרשה. גם אם ניתן להסיק מן האמירות של המתלוננת כי נאשמים 2 ו-3 "נכחו" באירוע ו"שיתפו פעולה בצורה זו או אחרת", כי גם הם פגעו בה מינית, אין זה בטוח להסיק כי אמנם פגעו בה בצורה המתוארת על ידה באימרותיה ועדותה, ואין אפשרות להשלים ולמלא תוכן ביטויים אלה באמצעות פרשנות שיפוטית.

20. אמ' מפלילה של נאשם 2?

נאשם 2 אמר באמרתו מיום 8.7.12, שעה 12.07 (ת/8, ת/8א), כי מספר חודשים קודם לחקירתו במשטרה הטיחה בו המתלוננת כי הוא ונאשם 1 "חיות" ו"אל תתנו להגיד לאמא שלי מה קרה". דברים אלה נמסרו על-ידי נאשם 2 ביוזמתו והוא הסביר כי הקשר הדברים היה כזה שהוא חיפש את המתלוננת משום שגונבו לאוזניו שמועות כי ראו אותה מסתובבת עם בחור בחומות העיר והוא רצה לשוחח עמה על כך. אולם, לטענתו המתלוננת הטיחה בו את הדברים עוד לפני שהוא הספיק לדבר איתה על ענין הבחור (עמ' 3, ת/8). אמנם בבית המשפט חזר בו נאשם 2 מן הטענה כי היא הטיחה בו את הדברים בטרם הספיק לשוחח עמה על הבחור, ואולם הדברים סותרים דברים מפורשים שאמר במשטרה ואין בידי לקבל גרסה מאוחרת זו של נאשם 2.

גם נאשם 1 טען בעדותו, כי: "אחרי שהיא דיברה על הסיפור, נאשם 2 אמר שהוא ראה אותה עם בחור" (עמ' 169 לפרוט').

אולם, שוב, אף שעניין זה מעורר חשד נגד נאשם 2 איני סבור שמדובר בחיזוק המטה את הכף לכון קבלת גרסת המתלוננת לגבי, כיוון שדברים אלה באו מפי המתלוננת שלעדותה אני מחפש חיזוק, ואף לא ברור מהם מה חלקו של נאשם 2, במיוחד לאור הדרישה המצומצמת שלה ממני במייל לדוד ט' (נ/6), כפי שפורט לעיל. שהרי גם אם רק "נכח" או "שיתף פעולה בצורה זו או אחרת" ולא סייע לה למול מעשי נאשם 1 יכלה לכנותו "חיה".

20. העימות בין אמ' לבין נאשם 2 בבית המשפט בעכו

אציין כי על אף שעדותן של אמ' ומס' הותירו בי, ככלל, רושם מהימן, נותר בלבי ספק שמא בלהט הדברים ולנוכח סערת הרגשות בה היו נתונות באותו מעמד בביהמ"ש בעכו, לא קלטו במדויק את הדברים שהטיח נאשם 2 באמ'. כאמור, נאשם 2 לא הכחיש עימות עם אמ' מחוץ לאולם בית המשפט, ואף טען כי כשהטיחה בו אמ' כי הוא ובני דודיו אנסו את המתלוננת, הוא "החזיר" לה ואמר כי אם אנס את בתה "אז איך הוא מסתובב, משוחרר". כל ההבדל בין גרסת נאשם 2 לבין גרסתן של אמ' ומס' נוגע לאמירת נאשם 2, לפי גרסתן, כי המעשים נעשו בהסכמת המתלוננת.

צפיתי בתקליטור מצלמות האבטחה ואולם כל שניתן לראות בו הוא כי אכן היה עימות שכלל חילופי דברים בין אמ' לנאשם 2 והביא לסערת רגשות (אף אם לא "להתמוטטות"), אך את תוכן הדברים לא ניתן היה לשמוע. לנוכח האמור, הרי שמחמת הספק, ולו ספק ספיקא, לא אקבל את גרסתן בעניין זה כחיזוק למהימנות המתלוננת.

גם בדברי נאשם 2 בעדותו, שאין זה סביר כי במהלך ניהול משפט בבית המשפט המחוזי תוך ניהול תיק אזרחי נוסף הנובע מאותו רקע, ובנוכחות אמ' ואחיה "יודה" כי ביצע במתלוננת מעשים מיניים, ועוד בקול רם, יש כדי לעורר ספק. לחילופין, גם אם אמר לאמ' שהמעשים נעשו "בהסכמת" המתלוננת - וכאמור דבר זה לא הוכח בוודאות - עדיין, מדובר בדברים שנאמרו "בעידנא דריתחא" כשרצונו לפגוע באמ' שפגעה בו במילותיה, ולא אוכל לקבוע שיש בהם הודאה של ממש.

21. סוגיות שהעלה הסנגור ביחס למהימנות המתלוננת

21.א קרום הבתולין של המתלוננת

במהלך החקירה הוצג, כאמור, "סיכום ביקור" שנערך על ידי הרופאה הגניקולוגית, ד"ר קלרה שוסטרמן (באשר לשני ביקורים של המתלוננת, מיום 14.3.10 ומיום 22.3.10) (נ/9), וד"ר שוסטרמן זומנה להעיד מטעם התביעה.

בניסיון לקעקע את מהימנות המתלוננת, טענה ההגנה כי מהתיעוד הרפואי שערכה ד"ר שוסטרמן בעניינה של המתלוננת, **עלה כי המתלוננת בתולה.**

לדעת הסניגור, אין זה הגיוני או סביר כי לאחר שהמתלוננת נבעלה והחדירו לאיבר מינה אצבעות ללא הסכמתה וללא חומר סיכה, מאות פעמים (לדבריו) על-ידי 3 נערים שונים, שהיא תישאר בתולה, ומכיוון שכך גירסתה היא עלילה! כמובן, שהחישוב משתנה, אם מדובר רק במעשי נאשם 1.

ואולם, בחינת הדברים מעלה, כי כלל לא ניתן לקבוע על סמך אותה תעודה רפואית, או על-סמך עדותה של ד"ר קלרה שוסטרמן, כי המתלוננת אכן נבדקה ונמצאה בתולה, ולא ניתן לדעת אם לד"ר שוסטרמן יש את הכישורים או הניסיון ליתן חוות דעת מקצועית בנושא זה, וכשברור שאת הכלים לביצוע הבדיקה אין לה.

ראשית, המתלוננת הגיעה למרפאה של ד"ר שוסטרמן רק כ-3 שנים לאחר שאירעו המעשים המתוארים בכתב האישום, עקב כאבים בשדיים ווסת ממושכת ולא בעקבות טענה של אינוס.

שנית, ד"ר שוסטרמן טענה כי אינה זוכרת את הבדיקה, אך הבהירה כי לא ערכה בדיקה של קרום הבתולין, וכשכתבה כי המתלוננת "בתולה", הסתמכה על דברים ששמעה ממנה או מאמה (זו גם הסיבה ששלחה את המתלוננת לבדיקת אולטרא סאונד מעל הבטן).

זאת ועוד. ד"ר שוסטרמן, העידה כי ערכה למתלוננת בדיקה גופנית שכללה את פתיחת שפתי איבר מינה- "[...] אני פתחתי שפתיים ולא האמנתי לה למילה, למרות שהיא אמרה שהיא בתולה" (עמ' 185 לפרוט').

בהמשך העידה, כי יש הבדל מהותי בין איבר מין נשי של בתולה, שהוא "צמוד" יותר, לבין איבר מין נשי של בחורה שאינה בתולה, ואלה דברים שניתן לראות כבר מההתחלה (עמ' 186 לפרוט').

לכאורה, לנוכח דברים אלה ניתן היה להסיק את המסקנה ההפוכה ממסקנת ההגנה, דהיינו כי לפי התרשמות ד"ר שוסטרמן המתלוננת לא היתה בתולה. ואולם, מאחר שהוברר מעדותה, כי לא נערכה למתלוננת בדיקה מוכוונת של קרום הבתולין וכן מכיוון שמעדותו של ד"ר ריקרדו נחמן עלה, כי בדיקת קרום הבתולין היא בדיקה הדורשת מיומנות, ידע וניסיון ומתבצעת באמצעות מכשיר "קולפוסקופ" וכי בבדיקה גניקולוגית רגילה, לא ניתן להבחין בקרעים שהתאחו (עמ' 3 ו-4 לחוות הדעת, עמ' 190 לפרוט'), הרי שלא ניתן לקבוע כל ממצא חד משמעי ומהימן על סמך עדותה של ד"ר שוסטרמן.

לנוכח האמור - כשממילא אין לדעת על פי עדות ד"ר שוסטרמן והמסמך שכתבה (נ/9), אם המתלוננת היתה בתולה או לא - הרי משקל חוות דעתו התיאורטית של ד"ר ריקרדו נחמן אינו רב, אך היא תומכת באפשרות שהמתלוננת לא היתה בתולה, על אף שנבעלה פעמים רבות.

מחוות דעתו (ת/29) ומעדותו של ד"ר נחמן עולה כי ככלל, תזמון הבדיקה הוא קריטי לצורך איתור, זיהוי ותיעוד ממצאים בקרום הבתולין, אשר מושפעים גם על ידי גיל הנבדקת, רמת הנזק ושלבי הריפוי, בין היתר, וכי נזקים בקרום הבתולין הם פונקציה של מספר מדדים, ביניהם גיל המעורבים, הבדלים אנטומיים של איברי מינם, התפתחותם המינית, אופי האירוע והרגלים מיניים, ו"מכל מקום, היעדר סימנים חבלתיים בקרום הבתולין, לא בהכרח שולל תקיפה מינית".

לפיכך, כדי שהבדיקה תהיה אמינה וניתן יהיה לקבוע לפיה ממצאים בדבר היות המתלוננת בתולה אם לאו, היתה צריכה הבדיקה להיערך בסמוך לאחר האירועים הנטענים. בנסיבות המקרה, כפי שקורה במקרים רבים, בדיקה כזו לא נערכה. נכון אמנם, כי במסגרת החקירה הוצע למתלוננת להיבדק אצל ד"ר לנג, מומחית העוסקת בנושא זה, והיא סירבה בטענה שהבדיקה "חטטנית מדי", ואולם אין בכך להפחית מאמינות גירסתה.

לטענת הסניגור, סירובה של המתלוננת לבדיקה מקצועית של קרום הבתולין מוביל למסקנה אחת ויחידה, שהיא חששה כי תימצא בתולה, ובכך תוכח העלילה, וכל זאת כיוון שאין זה סביר או הגיוני בעיניו, שלאחר מקרי אונס כה רבים תישאר בתולה.

לא אוכל לקבל טענה זו. סירובה של המתלוננת להיבדק הגיוני ומוכר במקרים של קורבנות תקיפה מינית, ולא מצביע על הסתרה כלשהי. מה עוד שגם אילו בוצעה בדיקה זו בשלב כה מאוחר, תוצאותיה לא היו מועילות כיוון שהמתלוננת מסרה בחקירתה כי לאחר מקרי האונס היו לה מערכות יחסים רומנטיות מיניות (עמ' 3, נ/10ג) ניתן היה לטעון - לו נמצאה לא בתולה - שזה נובע מיחסים אלה.

למעשה, המתלוננת לא סירבה באופן מוחלט לבדיקת קרום הבתולין. מהמזכר נ/7 מיום 16.7.12 עולה, כי היא לא רצתה לערוך את הבדיקה כיוון שזו בדיקה "חטטנית" אבל כשהחוקרת הסבירה לה את חשיבות העניין היא מסרה כי "תחשוב על כך".

לאחר מכן, באימרתה מאותו יום (נ/10ג) טענה שאינה רוצה לערוך את הבדיקה "כי זה מרגיש לא נעים לי", וכשטענה בפניה החוקרת כי זה "הכרחי לגבי התיק", השיבה: "אם זה חותך ואין מה לעשות אז כן, אבל לא עכשיו".

יותר לא היתה פנייה למתלוננת בנושא זה, וטוב שכך, הואיל וכאמור, לא היתה כל תועלת בבדיקה זו, בשלב הזה.

על השערות של הסניגור לפיה המתלוננת לא היתה צריכה לחשוש מכך שלא תימצא בתולה, כיוון שבמגזר הערבי יש נטייה לסלוח למי שאיבדה בתוליה בגין אונס, לעומת מי שאיבדה בתוליה בשל התנהגות מתירנית, אומר רק זאת; מדובר בהשערה המבוססת על דעתו של הסניגור בלבד, ללא ראיה ומוטב היה לולא נטענה.

21. התקופה בה התגורר הדוד פ. בבית עם הגינה

בעניין זה יצוין, כי המתלוננת מעולם לא טענה כי האירועים שתיארה בגינת הדוד פ. התרחשו בזמן שהוא התגורר שם. מבחינתה, כשהשתמשה בביטוי "גינת הדוד פ." היה זה כדי לתאר היכן אירעו המעשים. כשהוטח במתלוננת בחקירה נגדית כי הדוד פ. התגורר שם בין התאריכים 1.6.02 ועד 30.5.03, השיבה: "כן, אבל זה לא פוסל ששיחקו שם עוד אחרי, אני זוכרת שהוא שכר את הבית והמשכנו לשחק גם אחרי שהוא יצא משם, הכוונה בגינה ולא בבית...כנראה שהוא כבר לא גר שם, אני זוכרת את הגינה, לא מי גר שם" (עמ' 48 לפרוט'). גם י' נדרש לכך, וטען: "[...] המקרה של פ. קרה והשבתי לך ככה. אבל המקרה שקרה לא חייב להיות פ. או אף אחד. יש כניסה צדדית לגינה ואפשר להיכנס משם" (עמ' 78 לפרוט'). חיזוק נוסף לכך שהמתלוננת והנאשמים נהגו לשהות באותה גינה, ניתן למצוא בעדות ד"ר ד' שסיפר על המקרה בו ראה את נאשם 1 והמתלוננת, ובעדותה של מר', אחות נאשם 2 (שעדותה היתה "עוינת" למתלוננת), כי המתלוננת ונאשם 2 נהגו לשחק יחד "כל הזמן", ופעמים רבות היו משחקים בגינת הדוד פ. (עמ' 272 לפרוט'), ובעדותו של פ. שאחרי שהפסיק לשכור את הבית, הוא נותר ריק ולא שוייך לאף אחד אחר.

21. גודל חדר האמבטיה בבית הסבתא והחלונות בחדר המדרגות

הסנגור הפנה ל"חוסר ההיגיון" בטענותיה של המתלוננת בהתייחס לאירוע בחדר השירותים והמקלחת שבבית הסבתא ולאירוע בו היה מעורב נאשם 3 והתרחש על פי טענת המתלוננת, בחדר המדרגות של א', אחותו של נאשם 1.

לצורך הוכחת טענתו כי תיאורי המתלוננת בלתי אפשריים ולא הגיוניים (בשל גודל חדר השירותים והמקלחת, והחלונות הרבים הצופים על חדר המדרגות), הציג, כאמור, את תמונות המקומות (תמונות 7-22, נ/15; עמ' 139-142 לפרוט'). אולם, אף אם נקבל את הטענה כי חדר השירותים בבית הסבתא הוא חדר קטן כפי שנראה בתמונות, הרי שאם הסבתא יכולה היתה להיכנס אליו, סביר כי גם שני ילדים יוכלו להיכנס לשם.

באופן דומה, נראה כי חרף אותם פתחים וחלונות המצויים בחדר המדרגות המוביל לביתה של א', ניתן לבצע בו את המעשים שתיארה המתלוננת (לדבריה, נאשם 3 נגע בחזה והחדיר אצבעות לאיבר מינה), לא כל שכן כשנאשם 1 נמצא במקום ומשגיח שאיש אינו רואה.

ואולם, חשוב מכך, התנהגות הנראית בדיעבד ממרחק השנים, לנו המבוגרים, בלתי הגיונית, אפשרית לא רק מצדו של קורבן עבירת מין אלא גם מצדו של מבצע העבירה. כך, ניסיון החיים והפסיקה מלמדים כי מעשי אינוס ומעשים מגונים בוצעו במקומות חשופים וגלויים כמו סלון הבית או חדר שכל אחד יכול להיכנס אליו בכל עת, ואף שעה שאדם אחר נוכח בחדר, במיטה סמוכה וכיוצא בזה (ראו ע"פ **5582/09** לעיל, בפסקה 87 וכן ע"פ 6643/05 לעיל, בפסקה 19 לפסק הדין).

21. הקשר של המתלוננת עם הנאשמים לאחר האירועים

ממכלול הראיות עלה, כי גם לאחר האירועים המשיכה המתלוננת להיות בקשר טוב עם נאשם 2.

תמוה שקורבן שעבר התעללות כל כך קשה - וכאמור, המתלוננת ייחסה לנאשם 2 מעשים קשים לאורך תקופה ארוכה - ימשיך לשמור על קשר טוב עם הפוגע. ואולם, תופעה כזו של התנהגות "בלתי הגיונית" לכאורה, מצד קורבנות עבירות מין מוכרת במקרים דומים ואף זכתה להתייחסות בפסיקה.

בע"פ 6643/05, נקבע:

"[...] במצב הדברים הרגיל, בית המשפט שוקל בפלס ההיגיון ובוחן בעיניים רציונליות את התנהגות העדים שבפניו. .. לא כך בעבירות מין. בתי המשפט הכירו בכך שהתנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימדד באמות מידה רציונליות למתבונן מן החוץ. . . . כך, לדוגמה, בניגוד "להיגיון" של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו..." (פסקה 87 לפסק הדין).

המתלוננת נחקרה על טיב הקשר בינה לבין נאשם 2 חקירת שתי וערב וטענה כי אין לה הסבר רציונלי לקשר ביניהם. עם זאת העידה, כי מרבית ילדותה גדלה יחד עימו ולמעשה הוא שימש כאח נוסף עבורה: "[...] הוא היה פחות או יותר רוב הזמן כמו אח, גדלנו ביחד, שיחקנו ביחד מאז שאני זוכרת את עצמי..." (עמ' 29-30 לפרוט'). כן אמרה בגילוי לב ובכנות, כי לא חשה כעס כלפי נאשם 2 עד ש"הסיפור נפתח במשפחה", משום שהיא חשבה במשך שנים שנאשם 2 היה

צעיר בגילו באותו זמן, והניחה כי כיום הוא מצטער על מעשיו.

גם את תגובותיה של המתלוננת לתמונות שהעלו בני משפחתה בפייסבוק (נ/3-4), דהיינו ש"לא מוצא חן בעיני כי לא הייתי אתכם" או, "אתם הולכים ומשאירים אותי ישנה", או כי קראה לנאשם 2 "עזיז", ניתן להסביר כהתנהגות בלתי רציונלית שעשויה לאפיין קורבנות עבירות מין. ההסבר שנתנה המתלוננת להתנהגותה היה, כי גם לאחר המעשים, זו עדיין נותרה המשפחה שלה והיא היתה צריכה לחיות במחיצתם. לא ניתן לומר שזהו הסבר מופרך.

יחד עם זאת, בבואי ליתן הסברים, מסקנות והשערות הנובעות מהתנהגות בלתי רציונלית שמלווה במקרים רבים את קורבן עבירת המין, אסור לשכוח כי קיימת גם האפשרות האחרת, לפיה יחסה הטוב של המתלוננת לנאשם 2 נבע מכך שהוא לא ביצע בה עבירה, או שחלקו קטן באופן משמעותי מזה שתואר על ידה בסופו של דבר.

דהיינו, יש להיזהר מאוד מניסיון "להצדיק" התנהגות בלתי רציונלית של קורבן עבירת מין באופן אוטומטי, ע"י מתן הסברים הנובעים מן המיוחדות של קורבנות עבירות מין. לפיכך, ותוך הדגשה כי מדובר בנסיבות מקרה זה בלבד, אני סבור כי גם יחסה של המתלוננת כלפי נאשם 2 במהלך השנים, מקשה לקבוע, למרות האמינות הכללית שאני רוחש לגירסתה, את אשמתו מעבר לספק סביר.

לגבי נאשם 1, אשר נראה בעיני המתלוננת כפוגע המרכזי והעיקרי, יחסה של המתלוננת במשך השנים היה עויין ומתרחק, ומעדות האם ראינו שבכל פעם שהגיע לביתם, היא הסתגרה בחדרה. דהיינו, כלפי נאשם 1 התנהגות המתלוננת הינה רציונלית.

עם נאשם 3 לא היה למתלוננת קשר במשך השנים, הן בשל ריחוק מה של מקום מגוריו ממקום מגוריה, הן בשל גילו המבוגר יותר וייתכן גם בשל המתיחות ששררה בין המשפחות כשמשפחתה האשימה את משפחתו באחריות למות הבעל והאב, שנרצח בביתם, ולא הצליחו להגן עליו.

לפיכך, בהעדר קשר (כמעט) בין המתלוננת לנאשם 3, לא ניתן להסיק דבר מיחסה אליו במשך השנים.

21. ההזדמנויות שהיו לנאשם 1 לבצע את המעשים המיוחסים לו

לטענת הסנגור, עיון בפלט המפרט את מועדי הביקורים של יז' בבית החולים רמב"ם (ת/28, ת/28א), מצביע על כך שיז' לא היה מאושפז בתדירות גבוהה כפי שטענה המתלוננת, וכי באשר לחלק ניכר מהאשפוזים היו אלה אשפוזים קצרים, בשעות הבוקר.

טענה זו אין בידי לקבל, שכן בפלט הנ"ל ניתן לראות תקופות ארוכות בהן היו אשפוזים וכן טיפולים אמבולטוריים רבים, ואין לשלול כי גם באותם מועדים בהם קיבל יז' טיפול במסגרת אמבולטורית יומית, היתה לנאשמים ההזדמנות, אף בשעות הצהריים המוקדמות - לאחר בית הספר - לבצע את המעשים המיוחסים להם. מסקנה זו מתחזקת לנוכח דבריה של המתלוננת כבר באמרתה הראשונה, כי: "אני זוכרת שאחי חלה במחלת הסרטן והתחיל טיפולים כימותרפיים ואמא

הלכה אתו לבית החולים נהריה ורמב"ם והיתה נעדרת מהבית משעה 09.00 בבוקר עד השעה 17.00, אני חושבת משהו כמו שנתיים שהוא היה בטיפולים" (עמ' 4, נ/10). גם ב- 28/ת, רשמה הרופאה המטפלת כי יז' "אובחן בחודש יולי 2005, וטופל בכימותרפיה אינטנסיבית עד יוני 2007".

כמו כן, המתלוננת טענה כי כל הסיפור החל בתקופת החופש הגדול ומכאן שייתכן שבחופשות, הזמינות לביצוע המעשים היתה גבוהה יותר.

21. פרסום פרטיה של המתלוננת בפייסבוק לרבות כתובת מגוריה

לדברי הסנגור, הסתירה שבין טענת המתלוננת, במסגרת התנגדותה למסירת קלטת הריאיון שנתנה לטלוויזיה לידי ההגנה (נ/1), לפיה הקלטת חושפת את מקום מגוריה החדש אותו היא מנסה להסתיר מתוך חשש לשלומה, לבין פרסום כתובת מגוריה של המתלוננת בפייסבוק במקום החשוף לכולם, מעיבה אף הוא על מהימנותה.

בצדק טען הסנגור כי הדבר מעורר תמיהה. עם זאת, אין לשלול את האפשרות כי בעת שמילאה המתלוננת את פרטיה האישיים בפייסבוק טענה ולא חשבה עד הסוף על ההשלכות שעשויות להיות לכך, או שהניחה כי הנאשמים לא ייכנסו לדף הפייסבוק שלה, בין משום שהם נתונים במעצר בית (כפי שטענה) ובין בשל העובדה שהגישה נגדם תלונה במשטרה. קיימת גם האפשרות, כפי שטענה ב"כ המאשימה, כי המתלוננת רצתה פשוט להמשיך בחייה.

אולם, על אף שצודק הסנגור כי הדבר מעורר תמיהה, אין בכך לשנות את ההתרשמות **הכללית** ממהימנותה של המתלוננת, עד כדי ביטול דבריה כבלתי נכונים.

21. טענת הסנגור בדבר מחדלי חקירה

בדיוק כשם שהסנגור לא הותיר אבן שלא הפכה בהצביעו על כל סתירה וסתירה בגרסת המתלוננת, כך נהג גם בהתייחסו לחקירת המשטרה במקרה זה. בסיכומיו פירט בהרחבה את כל הליקויים שהתגלו, לשיטתו, בחקירת המקרה. לטענתו, לכל הפחות מעידים ליקויים אלה על חקירה שטחית ולא מקצועית, שכל מטרתה, לאתר ראיות להוכחת אשמתם של הנאשמים מבלי שנעשה ניסיון אמיתי להגיע לחקר האמת;

בהקשר זה טען הסנגור, כי החוקרים לא עשו כל ניסיון לבדוק עם בית החולים רמב"ם את מועדי אשפוזו של יז' והדבר נעשה בסופו של יום, בשלב מאוחר, בעקבות בקשת ההגנה; כן נטען, כי לא נעשו פעולות חקירה פשוטות, כגון צילום המקומות בהם טענה המתלוננת כי בוצעו המעשים כדי לבדוק אם טענותיה אפשריות; לא נבדקה כראוי טענת נאשם 1 בדבר אירוע ירי על ביתו; המתלוננת לא עומתה עם העובדה שהדוד פ. טען שגר בשכירות במקום בשנת 2002 בעוד המתלוננת טענה כי המעשים בוצעו ב- 2005; המתלוננת לא נשאלה מדוע סיפרה לר' כי ראתה את הסרטון בו צולמה

לכאורה על ידי הנאשם 1, בניגוד לדבריה בחקירותיה ובעדותה שראתה רק את כרטיס ה"סים"; עוד נטען, כי גורמי החקירה והמאשימה לא עשו כל ניסיון לבדוק האם בשנת 2005 היה לנאשם 1 טלפון סלולארי והאם היו טלפונים סלולאריים המצויידים במצלמה וניתן לצלם באמצעותם, כפי שטענה המתלוננת שנאשם 1 עשה.

חלק ניכר מטענותיו של הסנגור נוגעות איפוא לדרך בה נוהלה החקירה, ובנושא זה כבר נפסק:

" [...] בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגיל' האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497). בחינתם של מחדלי חקירה צריכה להיעשות מתוך הכרה בחומרתה של אי ההקפדה על נהלי חקירה וביצוע פעולות חקירה חיוניות מחד גיסא, ומאידך גיסא תוך הכרה בכך כי בחכמה שבדיעבד ניתן לעולם להצביע על סוגיות שניתן היה להעמיק בהן או על פעולות שלגביהן ניתן היה לפעול אחרת" (ע"פ 5104/06 **אנזור בניורישל'ל נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.07)

חלק נכבד מטענות הסנגור אינו נוגע כלל לפעולות חקירה חיוניות אלא לאופי השאלות שהוא סבור שצריכות היו להישאל ולא נשאלו.

יתירה מכך, באשר ל"מחדלי חקירה" מסוימים עליהם הצביע הסנגור ניתן הסבר מספק במהלך המשפט. כך למשל באשר למחברת הטיפולים של יז', הבהירה ב"כ המאשימה כי מחברות הטיפולים של יז' נתפסו על ידי המשטרה אולם לא הועברו להגנה מטעמים של צנעת הפרט, ורק לאחר שהוגשה בקשת הסנגור לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), סוכם בין הצדדים כי המאשימה תפנה לקבל מבית החולים את תאריכי הביקורים בו והם יועברו לסניגור.

כמו כן, מעדות הגב' אורית ארז עלה כי טענת הנאשם 1 בדבר אירוע ירי על ביתו נבדקה והוצא פלט ובו אירועי ירי בתקופה שבין 10-12/2011 (עמ' 124,126 לפרוט"; ת/25).

נכון אמנם, כי רשויות החקירה לא בדקו אם בשנת 2005 היו מכשירים סלולאריים ובהם מצלמה, או אם לנאשם 1 היה מכשיר טלפון סלולארי. אולם, אני סבור כי לבדיקה זו אין משמעות של ממש. השאלה אינה אם לנאשם 1 היתה מצלמה במכשיר הסלולארי או לא, אלא אם המתלוננת האמינה באותו זמן לדבריו כי הוא צילם את מעשיהם, וכי יש בידיו "סים", שעליו סרטון. הוא הדין לגבי הטענה שלא נבדק אם לנאשם 1 היה טלפון סלולארי, כיוון שגם אם לא היה לו, יכול היה

לשאול מחבר.

אני סבור, כי באותה סיטואציה, כשמדובר בילדה צעירה בגילה של המתלוננת, בת 11-12, המאוימת על ידי בן דודה הגדול ממנה במספר שנים, תוך שהוא טוען כי צילם את מעשיהם ויש בידו "סיום", שעליו סרטון שבו היא נראית מבצעת בו מעשה מיני, שאותו ידעה שביצעה, רק טבעי הוא שהיא תאמין לדבריו ותחשוש מהם. זו טיבה של כניעה לסחטן. לא הידיעה הוודאית אם יש בידי את אותו מקור המטיל מורא על הקורבן או הידיעה הוודאית שיעשה בו שימוש, אלא החשש כי יש לו את האמצעי לפגוע בקורבן והחשש שיעשה בו שימוש.

יתירה מזו. למעשה המתלוננת כלל לא טענה ששמה לב שהנאשם צילם אותה. היה זה הנאשם 1 שהודיע לה אחרי הפעם הראשונה או השנייה בה כפה רצונו עליה, שהוא צילם את הארוע והיא האמינה לו.

באשר לטענה, כי המתלוננת לא עומתה עם העובדה שהדוד פ. התגורר בבית השכור בשנת 2002, הרי שגם לכך אין משמעות של ממש, משום שלפי גרסת המתלוננת, המעשים לא בוצעו בהכרח בתקופה שהדוד התגורר שם.

כללו של דבר, לא היה ב"מחדלים" עליהם הצביע הסנגור - שלדעתי אינם מחדלים כלל - כדי לקפח יכולתם של הנאשמים להתגונן מפני האשמה המובאת נגדם, ואין בהם כדי לאיין את המסקנה מהמסכת הראייתית.

22. מהימנות הנאשמים

כבר בפתח הדברים יצוין, כי ניתן היה להתרשם מניסיונם של הנאשמים, החל מההליכים הראשוניים של החקירה ובהמשך לכך בבית המשפט, להציג את המתלוננת כבחורה "מתירנית" אשר מתרועעת עם בחורים שונים וליצור את הרושם כי זו גם הסיבה שניסתה לטפול עליהם את המעשים המיניים.

נוסף על כך, נעשה ניסיון מצד הנאשמים לטעון כי המתלוננת הפנתה בעבר טענות דומות כלפי אביה וכלפי י', וכך להציג את המתלוננת כ"מתלוננת סדרתית" ובלתי מהימנה.

איני מקבל טענות אלה:

ראשית, טענות אלה נטענו בעלמא, אך ורק על ידי הנאשמים ומר';

שנית, אף אם המתלוננת היתה בקשר רומנטי עם בחורים שונים בשנות העשרה לחייה, אין בכך כדי להראות שאינה מהימנה.

שלישית, כשהנאשמים ומר' נחקרו אודות טענתם כי המתלוננת סיפרה שבעבר אביה או י' (או שניהם) אנסו אותה, התברר מעדותם כי הדבר נודע להם משמועות כאלה ואחרות. כך למשל, כשנשאל נאשם 2 אם ידע שהמתלוננת טענה

שאביה אנס אותה, השיב כי ידע על כך, אך הוא לא יודע מתי שמע על כך, וכן טען: "שמעתי מהמשפחה. כל המשפחה שמעה" (עמ' 263 לפרוט'). אמנם מר' טענה, כי היא ומו' דיברו עם המתלוננת ב"מסנג'ר" והמתלוננת העלתה בפניהן טענות אלו, ואולם באופן תמוה, סיפרה זאת מר' לראשונה בעדותה בבית המשפט (לדבריה, סיפרה זאת גם בחקירתה והיא לא יודעת מדוע זה לא נרשם - עמ' 274,276 לפרוט'), ותמוה מכך, לפי טענתה, ההתכתבות נמחקה וגם המחשב נהרס.

רביעית, כשהוטח במתלוננת בחקירתה במשטרה, כי מו' סיפרה דברים אלה - דהיינו שהמתלוננת סיפרה לה שאביה וי' פגעו בה מינית - הגיבה המתלוננת בתדהמה (כך נרשם באמרה עצמה, נ/10ג, שורות 30-42) והכחישה זאת מכל וכל. בעניין זה אעיר, כי אם מו' אכן אמרה את הדברים, לא נוכל להתייחס אליהם כלל כיוון שלא זומנה להעיד בפנינו.

גם ניסיון ההגנה לטעון שאולי רק י' פגע בה ולא אביה, כיוון שאביה נרצח בהיותה בת 4, לא יצלח.

י' וגם אמ' העידו כי השנאה שחשה המתלוננת כלפי י', עד ההתקרבות ביניהם (כשנודע לו כי היה מדובר באונס והיא אינה בתולה) היתה על רקע נישואי אמה עימו ומאוחר יותר נטרה לו טינה משסברה כי הוא יודע מה עבר עליה והוא זה שמונע מאמה להגיש תלונה במשטרה. מכל מקום, הכעס כלפיו לא היה על רקע פגיעתו בה באופן כזה או אחר.

22. א מהימנות נאשם 1

התרשמתי כי נאשם 1 עשה כל שלא ידו "להסיט את האש" ממנו והלאה, גם במחיר של אי אמירת אמת;

בראש ובראשונה, שיקר הנאשם בנושא ההתכתבות בפייסבוק עם המתלוננת (ת/2), כפי שפורט לעיל. זהו שקר בנושא מהותי וחשוב אשר קושר אותו לעבירה. שקריו ואי יכולתו להסביר את הכתוב במייל זה על ידי המתלוננת ועל ידו, מהווה חיזוק משמעותי לגירסת המתלוננת כלפיו.

בנוסף, בעדותו העיד נאשם 1 כי נודע לו על המעשים אותם מייחסת לו המתלוננת רק כשבועיים לפני מועד חתונתו (החתונה התקיימה כאמור, ביום 29.6.12). ואולם, לנוכח ההתכתבות בפייסבוק עם המתלוננת כבר בחודש פברואר אותה שנה, ומשדחינו את טענתו כי סבר שההתכתבות ביניהם היתה בנושא התצפית מהגג, ברור כי נאשם 1 שיקר.

נאשם 1 טען כי לא ראה את המתלוננת בעשר השנים האחרונות, מלבד במסיבת האירוסין שלו ובאירוע משפחתי שבו נתקל בה באקראי. ואולם, טענה זו אינה מתיישבת עם העובדה שמדובר בבני משפחה אחת המתגוררים בסמיכות זה לזו, ועם דבריו אודות התערבותו במגעי המתלוננת עם אחרים. על-כן נראה כי ההפרזה של הנאשם 1 בעניין זה, נועדה להרחיקו ככל שניתן מכל דבר שעשוי לסבכו במעשים שייחסה לו המתלוננת.

גם טענת נאשם 1 כי אמה של המתלוננת ביקשה ממנו לפני אירוסיו, כי ביום האירוסים יעלה לביתה וידאג בעצמו להביא

את המתלוננת ואת יז' למסיבה, נראית תלושה מהמציאות בנסיבות העניין. כפי שעלה מהראיות, המתלוננת סירבה בכל תוקף להגיע למסיבת האירוסין של הנאשם 1, לנוכח המעשים שייחסה לו.

על רקע זה הצטבר אצלה באותה תקופה כעס רב כלפי אמה והיחסים ביניהן היו עכורים (כך עלה גם מעדותה של אג', היועצת), ומכאן שטענת נאשם 1 לפיה אמה של המתלוננת פנתה דווקא אליו כדי שידאג שהמתלוננת תגיע למסיבה נראית מופרכת, והיא גם נסתרת בעדות אמה של המתלוננת. האם הרי טענה כי ביקשה מהדוד שיניחו למתלוננת ולא ייכפו עליה להצטרף למסיבה, וי' העיד כי משראה שהמתלוננת לא יורדת למסיבה צעק עליה שתרד, **ולבסוף אחת מאחיינותיו עלתה לקרוא לה**. (בעדותה טענה המתלוננת כי מר' היא זו שקראה לה לרדת).

גם גרסת נאשם 2 בעדותו, כי המתלוננת הגיעה למסיבת האירוסין באיחור ("ירדה אחרי כולם" - עמ' 263 לפרוט') סותרת את טענת נאשם 1 בעניין זה, ואם כך אכן היה, סביר שנאשם 2 היה מצוין זאת, שכן לטענתו הבחין באיחור של המתלוננת משום שישב במקום הצופה למדרגות.

נאשם 1 העיד שלא שיחק עם המתלוננת, אף לא כשהיו קטנים יותר, ולמעשה לא היה לו כל קשר עמה בתקופה בה היא מייחסת לו את המעשים (כן טען, כי מאחר שהיא בת, לא גילתה עניין במשחקים שלהם), ואולם טענה זו נסתרת בגרסתו של ד"ר ד', שהינו עד אובייקטיבי, אשר טען כי כשראה את האירוע בגינה, זיהה את המעורבים, דהיינו את נאשם 1 ואת המתלוננת, משום שהוא הכיר אותם ו"..." הם הסתובבו כל הזמן ביחד" (עמ' 63 לפרוט'), וכן בעדותו של יז'.

יתירה מזאת, גם בפני י', כשזה קרא לנאשם 1 "לברור", אמר לו נאשם 1 כי הוא מוכן להודות כי שיחק עם המתלוננת ב"משפחה משפחה".

עוד אציין כי נאשם 1 לא סיפק הסבר קביל לשאלה מדוע המתלוננת תעליל עליו עלילה כזו, ומסר הסברים מהסברים שונים, שאינם מקובלים עלי.

נאשם 1 השיב תחילה כי אין לו תשובה של ממש לשאלה מדוע תרצה המתלוננת להעליל עליו עלילה מעין זו, ואולם בזמן המעצר היה לו זמן לחשוב על העניין והוא העלה בראשו מספר אפשרויות, ביניהן האפשרות כי המתלוננת אהבה אותו ו"רצתה" אותו (הרי על פי טענתו כל העלילה התעוררה באופן מפתיע לפני נישואיו), כן העלה את האפשרות שהמתלוננת ביקשה "לנקום" בהם משום שמשפחתם עשתה "סולחה" עם רוצחי אביה.

נאשם 1 העלה אפשרות נוספת, לפיה המניע של המתלוננת להעליל עליהם היה התערבותם, בחייה, והעובדה שלא נתנו לה "להתרועע" בחופשיות עם בחורים. בסיכומי טען הסנגור כי המתלוננת כעסה על נאשם 1, על כך שהוא גרם לפרידה בינה לבין חבר שלה ולכן העלילה עליו את העלילה (עמ' 14 לסיכומי הסנגור). ואולם טענה זו כלל לא נטענה על ידי נאשם 1 עצמו, ואף כאשר נשאל על אירוע כזה, הכחיש את הדברים.

יצוין, כי גם בהמשך טענותיו דבק הסנגור בקו זה וטען: "ההגנה תטען כי הדבר היחיד שהתרחש בתקופה ההיא אשר הוביל את יא' להגיש את התלונה במשטרה זה רצונה של יא' לנקום בנאשמים על כך שהם פגעו ביחסיה עם גברים" (עמ' 18 לסיכומי ההגנה).

ואולם, לאפשרות שהעלה הנאשם 1 כי המתלוננת היתה "מאוהבת" בו ולכן חשפה את הדברים לפני חתונתו אין כל ביסוס בחומר הראיות (ואף הנאשם 1 טען כי לא היה לכך כל סימן מעולם). יתירה מזאת, המתלוננת חשפה את הדברים בפני אמה כבר עם הניסיון האובדני, בשנת 2010, שנתיים לפני חתונת נאשם 1.

גם האפשרות כי המתלוננת העלילה עליהם בשל "הסולחה" שערכה משפחתם עם רוצחי אביה, אין לה על מה להתבסס שכן מחומר הראיות עלה שה"סולחה" נערכה פחות מחודשיים לאחר רצח אביה של המתלוננת (עדות מס' - עמ' 288 לפרוט'), דהיינו, כ- 6 שנים לפני שהחלו מעשי העבירה וכ- 11 שנים לפני שחשפה המתלוננת את הסיפור, במשטרה.

הטענה לפיה המתלוננת נקמה בנאשמים על ש"חיטטו" בחייה והתערבו במעשיה, גם היא אינה מקובלת עלי אולם, היא מחזקת את הרושם שהנאשמים לא בחלו בכל אמצעי, לרבות הכפשת שמה של המתלוננת על-ידי הצגתה כבחורה "מתירנית ומשוחררת" (אשר ניסתה ל"טשטש" את מעשיה על ידי הטחת הרפש בהם), וכל זאת כדי להסיר את החשד ממעשיהם.

כללו של דבר, מהמקובץ עולה כי נאשם 1 מסר שקרים מהותיים בנקודות חשובות, ובראש ובראשונה נזקף לחובתו השקר בעניין ההתכתבות בפייסבוק.

כידוע, שקריו של נאשם בחקירה או בעדות יכולים להוות חיזוק ואף סיוע למסכת הראיות המפלילה נגדו, בפרט כאשר מטרתם להרחיקו מהאירועים המיוחסים לו, דהיינו בנקודות מהותיות וחשובות ביותר. עדותו השקרית של נאשם, הנמסרת בהקשר ענייני, אשר על-פי תכתיב השכל הישר, ועל רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות, אינה יכולה להיות מונעת אלא ע"י תחושת האשם שלו ורצונו להרחיק עצמו מהאירוע, עולה כדי סיוע לראיות התביעה (ראו: יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 304); ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 249, 257-256; ע"פ 9897/05 אלמנור נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(4), 1867; ולעניין סיוע: ע"פ 5152/91 חליוה נ. מ"י דינים עליון מב, 374; ע"פ 679,677/84 דוד נ. מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 41).

בע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(2), 194, הזכיר כב' השופט א' א' ל' כי יש להיזהר בבחינת שקרים כאלה, ובה בעת הסביר מהם אותם שקרים הראויים להילקח בחשבון:

"על מנת לסייע בידי בית-המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר "כללי-סף", הקובעים כי ניתן יהיה לראות בשקרו של נאשם סיוע לגרסתו מקום בו מדובר בשקר בעניין מהותי; מדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית-המשפט; מדובר בשקר שהוא ברור וחד משמעי; מדובר בפרט אשר הוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203, 220; קדמי הנ"ל, בעמ' 216; דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אל עבד, פ"ד נא(1) 736, 802); והשקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה (פרשת נגר הנ"ל, בעמ' 140). אני שותף למסקנתו של בית-משפט קמא כי תנאים אלו כולם מתקיימים במערערים, וכידוע, לשקרי נאשם "יש משקל ראייתי עצמאי, מעבר לחיזוק ראיות התביעה האחרות, וכוחה עימה לשמש סיוע במקום שנדרש

כזה" (קדמי הנ"ל, בעמ' 215). לפיכך, אין עוד ספק כי שקרי הנאשמים בחקירתם יכולים לשמש כתוספת ראיינית ברמת סיוע, שהיא אף גבוהה מן הרמה הנדרשת במקרה שלפנינו".

22.ב מהימנות נאשם 2

גם נאשם 2 הרחיק עצמו מכל מעורבות במעשי העבירה.

כך למשל, סיפר כי כשהיה בכיתה ז' התנתקו יחסיו עם המתלוננת - עד שנת 2010 - על רקע מעברו לבית ספר אחר (עמ' 250 לפרוט'). גם בהמשך, כשנשאל על יחסיו עם יז' בתקופת מחלתו של יז', השיב כי בתקופה זו הם לא היו חברים ובקושי ראה אותו ואת המתלוננת. נראה אפוא, כי נאשם 2 ניסה להרחיק עצמו מקשר עם המתלוננת בתקופה הרלוונטית למעשים מושא כתב האישום, ייתכן מתוך מטרה לנקות את עצמו מכל חשד.

חיזוק למסקנה שהנאשם 2 ניסה להרחיק עצמו מהמעשים, ניתן למצוא גם בהכחשתו הגורפת כי נהג לשחק עם המתלוננת בגינת הדוד פ. (עמ' 249-250 לפרוט'), וזאת בניגוד לעדות אחותו, מר', אשר טענה כי כשהיו המתלוננת והנאשם 2 קטנים, הם נהגו לשחק "כל הזמן" יחד, ופעמים רבות היו משחקים בגינת הדוד פ. (עמ' 272 לפרוט').

יחד עם זאת, יש לזכור כי לדברי מר', היה זה בשנת 2002, כשהנאשם עצמו היה כבן 9 שנים, כ- 3 שנים לפני תחילת מעשי העבירה ולא מן הנמנע שפשוט שכח כי שיחק שם בשלב זה. אמנם גם הדוד פ. טען, כזכור, כי בזמן שגר במקום, כל ילדי השכונה, לרבות נאשם 2, נהגו לשחק בגינה (עמ' 282 לפרוט') אולם, גם הוא עזב את הדירה הרבה לפני תחילת מעשי העבירה ולא ניתן להסיק מעדותו דבר לגבי התקופה הרלבנטית.

נאשם 2 לא ידע להסביר מדוע תרצה המתלוננת להעליל עליו עלילה מעין זו, אך הציע שתי אפשרויות; האחת, כי **המתלוננת כעסה עליו משום שבזמן שהחלו "הבעיות במשפחה" סביב הנושא, סמוך לחתונת נאשם 1, הוא עמד לצידו של נאשם 1**, ואפשרות נוספת היא, כי המתלוננת רצתה "להחזיר לו" על כך שדיווח לאמה שהיא יוצאת עם בחורים (עמ' 245-246 לפרוט').

אכן הסברים אלה בעייתיים ומעוררים לא מעט תמיהות, אך צריך לזכור כי מדובר בהשערות שבאות מצידו של נאשם המנסה להסביר, בדיעבד, מדוע פלונית העלילה עליו. מחומר הראיות - לרבות גרסת נאשם 2 עצמו - עלה כי לכל המאוחר כבר בסמוך להתכתבות בפייסבוק בין נאשם 1 למתלוננת (ת/2 - ת/2ג), ידע נאשם 2 על המעשים שמייחסת המתלוננת לנאשם 1, והדבר עומד בסתירה לטענתו שהוא עמד לצידו של נאשם 1 ב"סכסוך המשפחתי" שנתגלע סמוך למועד חתונתו, דבר שעורר את חמתה עליו. מעדותו עלה, כי כבר ביום 29.2.12 כאשר התכתב עם יז', שוחח עם המתלוננת והיא כינתה אותם "חזירים" (באמרתו, ת/8, טען כי היא כינתה אותם "חיות"), ואז כבר ידע במה מדובר (עמ' 255 לפרוט'); ההתכתבות עם יז' מיום 29.2.12 - ת/30-ת/30א).

ומצד שני, יש לזכור כי באומרו שהמתלוננת מעלילה עליו משום שעמד לצידו של נאשם 1, אין זה הכרחי שהוא מתכוון לרגע הראשון בו נודע לו שהוא "מעורב" בפרשה. לאחר השיחה בפייסבוק עם נאשם 1 החל הסיפור להתפרסם במשפחה וראינו שבשלב מאוד מאוחר, בעת כתיבת המייל לדוד ט' ט' (נ/6), ביום 6.5.12, ביקשה המתלוננת כי נאשם 2 רק יודה ש"נכח" ו"שיתף פעולה בצורה זו או אחרת". רק כשהוגשה כעבור כחודש התלונה במשטרה, הבין נאשם 2 את גודל המעורבות שהמתלוננת מייחסת לו וייתכן שמכאן השערות כי העלילה באה על רקע עמידתו לצד נאשם 1.

נכון אמנם כי על אף שהנאשם טען כי המתלוננת כעסה עליו משום שדיווח לאמה על התנהגותה עם בחורים, הרי שבסופו של דבר הוברר מדבריו, כי כלל לא שוחח עם אמה, אלא שהוא סיפר לאחותו וזו פנתה לאמה. אף אם נקבל את הטענה שהמתלוננת כעסה עליו משום **שאינו עליה כי יספר לאמה על הבחורים**, הרי שמדבריו באמרתו (ת/8) - מהם חזר בבית המשפט - עלה כי קודם הטיחה בו המתלוננת שהם "חיות" ורק לאחר מכן שוחח עמה על הבחור, ומכאן שיש לדחות גם את טענתו בעניין זה.

יחד עם זאת, גם נושא זה - על אף שמציב הוא סימן שאלה בדבר מהימנות נאשם 2 - אינו מופרך באופן מוחלט. בסופו של דבר נאשם 2 כן "הפיץ" דברים על התנהגותה המתירנית ומכאן שהשערות שזאת הסיבה לעלילה אינה בלתי אפשרית. העובדה שלמתלוננת עצמה אמר שהוא יודע שיצאה עם בחור אחרי שכינתה אותו ואת בני דודיו "חיות", בשלב מאוד מאוחר של פרסום הסיפור במשפחה, אינה יכולה למנוע מנאשם 2 לשער, לאחר שהבין את גודל האשמה שגוללה עליו במשטרה, שהסיבה לכך היא שהוא השתתף בהכפשת שמה הטוב, בכך שהפיץ כי ראה אותה עם בחור.

סופו של דבר, אף שנותרתי עם תחושה לא נוחה לגבי מהימנות נאשם 2 וצל מעיב על דבריו, לא מצאתי פירכות או סתירות בוטות רבות ומשמעותיות בדבריו עד כדי קביעה שעדותו בלתי מהימנה (וזאת להבדיל מנאשם 1). עדיין יש לזכור שמדובר בקטין שהיה כבן 13-14 בעת קרות המעשים שטוענים כי עשה, רק כשנה גדול מהמתלוננת, המעיד כעבור כ-6 שנים. כך גם לא מצאתי "סימני שקר" בולטים מצפייה בו בעת מתן עדותו. ובקשר לאירוע בבית המשפט בעכו, אני מקבל את דבריו כי לא אמר שהמתלוננת "הסכימה" אלא שאמר לאם כי אם אנס את המתלוננת, כיצד הוא משוחרר?

22.ג מהימנות נאשם 3

נאשם 3 הכחיש, כאמור, את המעשים מכל וכל. מצד אחד טען, כי מאז רצח אבי המתלוננת קיימת איבה בין משפחת המתלוננת לבין משפחתו, שכן אמה של המתלוננת האשימה את משפחתו במות בעלה, והוסיף: "אני לא אהבתי אותה ולא היא אותי". מצד שני טען, כי בעבר התקוטט עם בחורים שדיברו עליה ונהג לגונן עליה, משום שיש ביניהם "קשר דם", המחייבו להגיב כאשר מאן דהוא פוגע בשם הטוב של בת דודו דבר הפוגע בשם הטוב של כל המשפחה. הסבריו בעניין זה הותירו רושם עגום וחיזקו את החשד נגדו, אך אני מתקשה לומר כי הוא שיקר. אכן לא ליוו את דבריו "סימני אמת" רבים, אך בהעדר יכולת לבחון כליות ולב, לא אוכל לומר גם ש"סימני שקר" ליוו אותם.

סיכומי של דבר, גם בעניינו של נאשם 3 לא מצאתי סימנים המצביעים על אמירת שקר או סתירות ופריכות כה משמעותיות עד כדי קביעה שעדותו בלתי מהימנה.

יתירה מזאת, כאשר נערכים עימותים בין המתלוננת לבין שניים משלושת הנאשמים, וכאשר נאשם 3 מסכים לעימות ואף מבקש אותו, והמשטרה לא עורכת עימות ללא כל הסבר, אומר הדבר דרשני ומעלה את החשש שמא אם היה נערך העימות, תוצאתו היתה לטובתו. גם נקודה זו פוגעת במידה מסוימת בעוצמת גירסת המאשימה נגדו ומחזקת - קצת - את מהימנותו.

ניתן להגיע למסקנה זו גם מטעמי הגינות בסיסית בחקירה. העימות הינו כלי חשוב שמטרתו לאפשר לחוקרים, ומאוחר יותר לבית המשפט, להתרשם ממהימנות הנאשם או הקרבן. אין זה הוגן לאפשר כלי זה רק לשני נאשמים ולמנוע אותו מנאשם שלישי.

23. מהימנות עדי ההגנה

עדות מר' הותירה רושם של עדות מגמתית וניכר היה כי גם היא, לא בחלה בהכפשת שמה של המתלוננת. מר' טענה בעדותה, כי כל הזמן (הכוונה לזמן רב לאחר המעשים המיוחסים בכתב האישום) התרוצצו שמועות שהמתלוננת מסתובבת עם בחורים (עמ' 272 לפרוט'), והיא אף "תפסה" אותה מתגפפת עם בחור בשירותים של מקום העבודה שלהן. כן טענה, כאמור, כי המתלוננת העלילה בעבר על אביה כי בעת שהיתה בת 3 או 4 הוא אנס אותה, ואולם ציינה כי לפי גרסה אחרת היה זה י', דודה, שאנס אותה.

יצוין, כי במסגרת ההכפשות של מר' את המתלוננת, ובמקביל ניסיונה "לנקות" את הנאשמים מהמעשים שהיא ייחסה להם, טענה מר' כי ידוע לה על מקרה בו תפס נאשם 1 את המתלוננת עם בחור כלשהו ואמר לאותו בחור שלא יתקשר אליה יותר. בעקבות זאת, אותו בחור עזב אותה והמתלוננת ביקשה מנאשם 1 להתנצל בפניו. כן הוסיפה, כי כנראה בעקבות אותו מקרה, ניסתה המתלוננת להתאבד (עמ' 277-278 לפרוט'). אולם כשנשאל נאשם 1 על אירוע כזה, הכחיש את הדברים (כך גם א.ס., אשר נחקר בנושא זה, הכחיש טענה זו - ת/27; וגם המתלוננת - עמ' 3, נ/10ג). כשהוטח בה, בחקירה נגדית, כי נאשם 1 מכחיש אירוע כזה, חזרה בה וטענה כי לא שמעה על כך ממנו, אלא שמעה את הדברים משמועות, כמו שרוב האנשים שמעו (עמ' 279 לפרוט').

כן התרשמתי כי מר' הפריזה בתיאוריה בנוגע ליחסיה עם המתלוננת משטענה כי טיפלה במתלוננת מאז נולדה "כל הזמן", ומרגע שנרצח אביה של המתלוננת "הייתי גרה אצלם בבית, יושנת אצלם, קמה, הולכת לבית הספר מהבית שלהם, הייתי חיה איתם" (עמ' 271 לפרוט'). כן טענה, כי מאז שחלה יז' בסרטן היא, יחד עם י' וא' (אחותו של נאשם 1), דאגו שהמתלוננת לא תישאר רגע לבד, משום שהיתה קטנה.

בהמשך הוברר, כי מר' עבדה בתקופה זו בעבודות שונות וניתן היה להבין כי בעיקר חלקה את הלילות בביתה של המתלוננת, כשאמה של המתלוננת היתה עם יז' בבית החולים כאשר היה מאושפז בלילות ולא בטיפולים אמבולטוריים (עמ' 277 לפרוט').

עדות פ. היתה עדות מגמתית ובלתי אמינה וגם לו היתה אמינה, אין בה כדי להועיל לנאשמים. אמנם פ. הוא דודה של המתלוננת (ולא רק של הנאשמים), ואולם נראה היה כי בסכסוך שנתגלע בתוך המשפחה סביב הנושא, החליט לנקוט

עמדה לטובת הנאשמים. כך או כך, פ. אישר כי בתקופה בה התגורר בדירה השכורה נהגו ילדי השכונה לשחק שם בקביעות, ובאשר לתקופה שלאחר מכן, הרי שממילא לא התגורר שם ולא יכול היה לדעת באופן וודאי אם הילדים המשיכו לשחק שם או לא. חשוב מכך, עדותו נסתרת בעדות ד"ר ד', שמצאתיו כעד אובייקטיבי ומהימן.

אני דוחה גם את עדות אביו של נאשם 1, מַס', כבלתי מהימנה. מס' הכחיש, כאמור, כי ד"ר ד' פנה אליו באשר לאירוע בין בנו לבין המתלוננת, והתרשמתי שהאב עשה ככל יכולתו כדי לסייע לבנו, אף במחיר של אי מסירת אמת. תחושה זו מתחזקת לנוכח טענתו בעדותו כי נאשם 1 לא שיחק בילדותו עם המתלוננת, וזאת בניגוד לטענתו בחקירה כי אינו זוכר אם הילדים שיחקו יחד כשהיו קטנים.

גם **עדוּתו של כנ'** הותירה בי רושם של עדות מגמתית שכל מטרתה לסייע לנאשמים, ואולם עדותו אינה מעלה או מורידה, משום שאף אם נקבל את עדותו כי השתתף בתצפית ממרפסת בית המתלוננת ביחד עם נאשמים 1 ו- 2 בעקבות אירועי ירי בין משפחת כ' למשפחת ש', דבר שהוא אפשרי, ברור כי אין כל קשר בין התצפית לבין ההתכתבות של נאשם 1 עם המתלוננת (ת/2 - ת/2ג), וכשדחינו טענה זו של הנאשם, כשברור מהתכתבות זו כי השניים התכתבו על הפגיעה המינית בה, ולא על תצפית.

24. המצב המשפטי

למעשה, מסיכומי הצדדים לא עלתה כל מחלוקת על המצב המשפטי והמחלוקת נסבה רק על הוכחת עובדות כתב האישום.

נגיעות גבר באישה, שכיבה עליה עם או בלי בגדים, נישוקה, אחיזה בישבנה ומגע באיבר מינה, אין ספק שהם מעשים לשם "גירוי וסיפוק מיניים", ומשנעשו ללא הסכמה ותוך אילוצה באיומים, הם מגבשים עבירה של מעשה מגונה לפי סעיפים 348(ב) + 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

הוא הדין לגבי החדרת איבר מין או אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת, מעשים מהווים עבירה של אינוס, לפי סעיפים 345(א)(1) + 345(ב)(1) לחוק העונשין, כיוון שנעשו ללא הסכמה ותוך אילוצה באיומים.

הוא הדין גם לגבי החדרה אחת של איבר המין לפיה (מחמת הספק, והואיל ונאשם 1 הואשם רק במקרה אחד) והחדרה של מקל מטאטא לפי הטבעת שלה. מעשים אלה שנעשו גם הם ללא הסכמה ותוך אילוצה באיומים, מהווים שתי עבירות של "מעשה סדום" לפי סעיפים 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בכתב האישום הואשם נאשם 1 כי ביצע חלקן של העבירות כ"מבצע בצוותא" עם נאשם נוסף (לעיתים נאשם 2 ולעיתים נאשם 3) ולכן הואשם גם לפי סעיף 29 לחוק העונשין. אולם, מכיוון שיש בדעתי לזכות את נאשמים 2 ו- 3 מן העבירות שיוחסו להם, לא ניתן לומר כי נאשם 1 הוא "מבצע בצוותא", אלא "מבצע".

כך גם לא ניתן להרשיע את נאשם 1 בביצוע עבירות של אינוס בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין, אלא רק בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, כיוון שבשל זיכוי נאשמים 2 ו-3, לא ניתן לומר כי ביצע את האונס "בנוכחות אחר או אחרים שחברו יחד עימו", כנדרש בסעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין.

לית מאן דפליג, כי מי שמאיים על קטינה כבת 11-13 להפיץ סרטון ובו היא נראית מקיימת מגע מיני עם בחור, מאיים בזאת לפגוע "בשמה הטוב", בכוונה להפחידה ולא לצלח להיענות לדרישתו לקיים עימו מגע מיני, ובכך עובר הוא עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

25. סוף דבר

אני סבור כי המתלוננת מסרה גרסה מהימנה. יחד עם זאת נמצאו בגרסתה מספר סתירות ופירויות בעלות משמעות וכן תמיהות שנתרו ללא הסבר מניח את הדעת.

אף שבית המשפט מוסמך כיום לפי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות להרשיע נאשם על סמך עדותה היחידה של המתלוננת ואין חובה כבעבר למצוא לה תמיכה בראיות "סיוע", ואף לא בראיות "חיזוק", אין משמעות הדבר כי הסכר נפרץ לרווחה ועדיין על בית המשפט "... לפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

כאמור, בפסיקה פורשה הוראת חוק זו כמחייבת את בית המשפט לנמק "הנמקה מיוחדת", או "הנמקה ממשית" מעבר לחובתו הרגילה לנמק כל הכרעת דין, ובה לפרט ולהסביר מדוע החליט להרשיע רק על סמך עדותה היחידה של הנפגעת, המתלוננת.

הסיבה לדרישת "הנמקה מיוחדת" או "מוגברת" הינה כי:

"יש לזכור כי ענייננו בהרשעה בעבירות מין על סמך עדות יחידה, שהיא עדות המתלוננת. אכן על פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות - אין כאמור עוד מניעה, כפי שהייתה בעבר, מלהרשיע אדם על סמך עדות יחידה שכזו, אך אין מחלוקת כי בנסיבות שכאלה יש לגלות משנה זהירות, כדי להימנע מהרשעת חף מפשע" (ע"פ 5019/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.13) (להלן: "עניין חליוה").

מצוות המחוקק שאין להרשיע אדם אלא אם הוכחה אשמתו מעבר לספק סביר, הינה "נשמת אפו" של המשפט הפלילי, ועל הזהירות בה צריך לנקוט שופט היושב במשפט פלילי כבר נאמר: (בבלי סנהדרין ז'א') "אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן, לעולם יראה דין עצמו כאילו חרב מונחת לו בין ירכותיו וגיהנום פתוחה לו מתחתיו" (ע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (7.4.08)).

מכאן נשאלת השאלה הכיצד אפשר לומר, בנשימה אחת, כי גירסת המתלוננת היא מהימנה ובה בעת להימנע מהרשעת שני הנאשמים 2 ו- 3 כשגם מעשיהם שלובים באותה גרסה?

התשובה לכך היא כי הרשעה במשפט פלילי אינה בנוייה רק ממתן אמון בגירסת המתלוננת שכמובן מהווה נדבך עיקרי שבלעדיו אין.

הרשעה במשפט פלילי מבוססת על המארג הכולל של הראיות שהובאו בפני בית המשפט ומיכולתן להעביר את השופט אל מעבר למשוכה הגבוהה הקרוייה "ספק סביר". בעוד על המדינה מוטל נטל הוכחה כבד, "נטל השכנוע" ייקרא לעיתים, די לו לנאשם כי יעלה ספק סביר, רציונלי ואפשרי, ולא כל ספק, כדי להביא לזיכוי.

בענייננו לאור הסתירות והתהיות אשר מצאתי בגירסת המתלוננת, ראוי לקבוע כי אותה "הנמקה מיוחדת", דהיינו אותה חובה לפרט מה הניע אותי להסתפק בעדות המתלוננת, מצריכה במקרה זה - לצורך הרשעה - קיומם של חיזוקים משמעותיים, אובייקטיביים וחיצוניים לעדות המתלוננת.

בענייננו של נאשם 1 נמצאו חיזוקים כאלה, ובין אלה אציין במיוחד את החיזוקים הבאים:

א. גרסתו השקרית של הנאשם 1 ביחס לתכתובת עם המתלוננת בפייסבוק (2/ת - 2/תג), ובעיקר חוסר התייחסותו לטענות בדבר "הסים" שהוזכרו ע"י המתלוננת בתכתובת שביניהם, והקביעה שהסבריו, כי לא שם לב למילה זו ולשאר טענותיה של המתלוננת המדברות באופן ברור על פגיעה מינית, וכי חשב שהיא מדברת על "התצפית", בלתי מהימנים.

ב. עדותו המהימנה של ד"ר ד' אשר ראה את נאשם 1 יחד עם המתלוננת בסיטואציה מינית.

ג. היעדר מהימנות כללית לגירסתו.

ד. חשיפתה של המתלוננת כבר מההתחלה, בשנת 2010 ולאורך כל השנים, כי נאשם 1 פגע בה מינית.

לעומת זאת, לא מצאתי חיזוקים משמעותיים, אובייקטיביים וחיצוניים לעדות המתלוננת לגבי נאשמים 2 ו- 3, בעוצמה אשר תצליח להעביר אותי אל מעבר למשוכת הספק הסביר.

כך פסק כב' השופט זילברטל בע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל (26.7.12):

"התיק שבפנינו אינו תיק פשוט. הדבר נובע מן הקושי הגדול שבפנינו ניצבים בתי המשפט בבואם לשקול טענות בתיקים שבהם הגרסאות ניצבות קוטביות אלה כנגד אלה. עם זאת, לאחר בחינה של

חומר הראיות ועיון בטיעונים, ולאחר הנחת כל הנתונים שלפנינו על כפות המאזניים, נראה כי בסופו של יום הכפות נוטות, ולו במעט, לצד הזכות, נוכח קיומו של ספק. כידוע, סעיף 34 לכח לחוק העונשין מורה, כי אדם לא ישא באחריות פלילית לעבירה אלא אם היא הוכחה מעבר לספק סביר. החובה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר נגזרת מעקרונות חוקתיים של חופש האדם והגנה על חירותו האישית מפני מאסר (ע"פ 7220/05 נ"מ נ' מדינת ישראל (31.5.2007)).

שתי גרסאות סותרות הוצגו לאירועים שהתרחשו באותו לילה בתוך חדר השינה בין המתלוננת למערער. מטבע הדברים, רק שניהם יודעים אכן מה קרה ביניהם. דעת הרוב בבית משפט קמא העדיפה את גרסתה של המתלוננת, וסברה שהמשיבה הצליחה לבסס את הדברים ברמה היוצאת מכלל הספק הסביר ואשר נכנסת לגדר הוודאות המספקת על מנת להרשיע את המערער. אלא שכפי שראינו לעיל, המסד עליו ניצבת ההכרעה אינו חזק דיו, ובין החללים והתהיות מבצבץ לו ספק... **כל התמיהות שהעליתי לא באו לומר כי לא היו דברים מעולם, או כי המתלוננת אינה דוברת אמת.** כל אחד מסימני השאלה, כשלעצמו, לא בהכרח היה מביא אותי למסקנת הזיכוי. עם זאת כאשר כל אלה מצטברים יחד לכדי מסה קריטית, אז יש בה כדי להביא לאיזון מחודש של כפות המאזניים, ומאחר ובהשערות וניחושים אין די לביסוס הרשעה בפלילים, הגעתי למסקנה, כי גרסת המאשימה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר באופן הנדרש על מנת לגבור על החשש מפני הרשעת חף מפשע. בנסיבות אלה אין מנוס לדעתי מזיכוי של המערער" (ההדגשה שלי - מ.ג.).

כבוד השופט זילברטל כך גם אני. לא אוכל לומר לגבי נאשמים 2 ו-3 כי לא היו דברים מעולם או כי המתלוננת אינה דוברת אמת. אולם, גם לא אוכל להרשיע נאשמים אלה בהיות הספק מנקר בליבי בדבר מעורבותם או חלקם במעשים, ובהשערות וניחושים לא די במשפט פלילי.

לאחרונה דן בית המשפט העליון במקרה דומה לענייננו, בע"פ 5303/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.2.14). באותו מקרה טענה המתלוננת הקטינה כי בן זוגה של אמה פגע בה מינית בשתי הזדמנויות, וטענתה הבשילה לכתב אישום ובו שני אישומים.

בית המשפט המחוזי נתן אמון בגרסת המתלוננת, מצא חיזוקים אובייקטיביים לאישום הראשון ולגבי האישום השני, הסתפק בעצם מהימנותה של גרסת המתלוננת ובקבלת ההסברים לכבישת עדותה.

בית המשפט העליון (מפי כב' השופט דנציגר), דחה את הערעור לגבי האישום הראשון, אך קיבל את הערעור וזיכה את המערער מן האישום השני בקובעו שלאישום הראשון יש חיזוקים אובייקטיביים, אך לגבי האישום השני - שהטענות שבו באו מפיה של אותה מתלוננת ובאותה עדות - קבע כי:

"... על אף מהימנות המתלוננת - עליה איני חולק כלל ועיקר - סבורני כי מתעורר קושי של ממש בהרשעת המערער במיוחד לו במסגרת האישום השני... עינינו הרואות כי עדויות המתלוננת ואימרותיה במשטרה ביחס למעשים מושא האישום השני, אינן מתגבשות לכדי תיאור קוהרנטי ומפורט דיו של האירועים... על כן, במקרה דנא ובשים לב לגרסת המתלוננת אין לטעמי בעצם האמון המלא שניתן בגרסתה, אשר אינה מוצקה ומפורטת דיה ביחס לאירועים מושא האישום השני, כדי לעמוד בדרישת ההנמקה הממשית הנדרשת מכוח סעיף 54א(ב) לפקודה"

כך גם בענייננו. על אף המהימנות שרחשתי לגירסת המתלוננת בכללותה, נותר ספק לגבי אשמתם של נאשמים 2 ו- 3 (בשל החשיפה המאוחרת, פרוט לקוי של מעשיהם בשלבים הראשונים והעדר חיזוקים), כיוון שאין די בעצם האמון במתלוננת כדי לעמוד בדרישות ההנמקה הממשית הנדרשת מכוח סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, וכדי להתגבר על הספקות שנותרו באשמתם.

נותר לי להתמודד עם השאלה שנשאלת פעמים רבות במקרים כאלה: מדוע שהמתלוננת תעליל על נאשמים 2 ו- 3, בני דודיה, עלילה מרושעת כזאת, ואם העלילה עליהם, מדוע לא העצימה את תיאורה ולא טענה, למשל, כי גם נאשם 2 אנס אותה על-ידי החדרת איבר מינו ממש, ולא רק החדיר אצבעות, או מדוע קשרה את נאשם 3 ל- 2 מקרים בלבד, ובכלל, כיצד ידעה לתאר חלקו של כל אחד מהם באופן כה מפורט?

אין תשובה ודאית לשאלות אלה המניחות חשד כבד לפתחם של נאשמים 2 ו- 3. ישנן השערות, שאחת מהן הינה שאמנם נאשמים 2 ו- 3 "נכחו" או "היו שותפים בצורה כזאת או אחרת", כפי שהמתלוננת ביקשה שיוודו במייל לדוד ט' (נ/6), ומכיוון שתמכו בנאשם 1, הגזימה בתיאור מעשיהם.

אולם, כאמור, מדובר בהשערה ובהשערות מסוג זה אין די והתשובה הטובה ביותר לשאלות אלה מצוייה בדברי כב' השופט ח. אריאל בע"פ 1787/98 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 98(3) 227:

"השופט המלומד נתפס כאן למחשבה של אמונה מתוך טענת "מיגו", כביכול, ולא היא. הרי בית משפט רשאי לקבל דברי נאשם או מתלון לא כמיקשה אחת, היינו לקבל חלק מהדברים כדברי אמת וחלק כדברי שקר. אילו היה ניתן להסיק מדברי אמת כי גם הדברים האחרים הם אמת ולהיפך לא ניתן היה להגיע למסקנה כלשהי. אלא "מעגל שוטה". הרי כל נאשם היה מאושר אילו הסיק בית משפט מדבר אמת, כלשהו, בגרסתו כי הם מחזקים גם את דבריו האחרים שהם למעשה, שקריים והיה נבעת מהמצב ההפוך. כך גם לגבי מתלון. וכבר נאמר: "כל דבר שקר שאין אומרים בו קצת אמת בתחילתו אינו מתקיים בסופו" (מסכת סוטה מט'). ...

אדם גם אם הוא משקר, אינו חייב לשקר את כל אשר ניתן לתאר, בדמיון, שהוא יכול לשקר, מתוך שלא שיקר יותר ממה ששיקר למעשה - לא ניתן להסיק כי הדברים האחרים הם אמת... לא כל טפילת אשמה על מאן דהוא לגבי תלונה בענין מסוים, צריכה להיות אמיתית, אם טפילת השקר אינה מייחסת תלונה חמורה יותר, עד כדי רצון להביא שואה(!) על אותו אדם. ישנם גם שלבי ומצבי ביניים...

מעבר לדרוש אציין כי בנסיבות אלה היה מקום למצוא חיזוק של טעם מיוחד לדברי המתלוננת, אף אם לא נאמר שמדובר בעדות יחידה לצורך הכרעה, לפי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971, כפי שצוין בעניין גנדור הנ"ל, גם אם דברי המתלוננת היו מהימנים בעיקרם, ללא שלל סתירות כפי שצוין לעיל...

ולבסוף: נשאלת השאלה, כפי שהתביעה מעלה אותה, הייתכן שהמתלוננת העלילה עלילה כזו על הנאשם ומה המניע?

שאלה זו לגבי מתלוננים או מתלוננות חוזרת ועולה מדי פעם, כמו שהיא מתעוררת גם בכיוון ההפוך, לגבי המניעים של הנאשמים. עובדה היא שגם בלי שנמצא מניע - בוצעו פשעים כאלה וגם במקרים

שלא נמצא מניע נמצאו עלילות.

לא תמיד מתגלה המניע של העברין והחוק, כידוע, שיחרר את בית המשפט מקביעת או מציאת מניע כזה. גם לא תמיד מתגלה המניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה על מאן-דהוא וגם כאן אין בית המשפט יכול או חייב, לגלות מניע כזה. די בכך שהראיות שהתביעה מביאה אין בהן כדי להרשיע אדם, מעבר לספק סביר.

ראוי כי אחזור ואבהיר. אני קובע כי גירסת המתלוננת מהימנה בעיקרה. זיכוי נאשמים 2 ו- 3 מתחייב מכך שחסר דבר מה (איני מתכוון למושג הטכני הדרוש כחיזוק להודאת נאשם) לצורך ה"הנמקה הממשית" הנדרשת לפי סעיף 54א(א) לפקודת הראיות ועל כן אשמתם לא הוכחה מעבר לספק סביר.

ואם יטען הטוען כי מרגע שנמצאה גירסת המתלוננת מהימנה, תוך הסתכלות עליה "ממעוף הציפור", ואין שום סתירות או פירוכות שלא ניתן להן הסבר רציונלי, ומשכך אין עוד צורך בחיזוק כלשהו, או לחלופין, שהתכתובת בין המתלוננת לנאשם 1, בה הוא מזכיר שגם "נאשם 2 ונאשם 3 היו שם ויש לי הוכחה לכך" (ת/2 - ת/2ג), מהווה חיזוק גם לגביהם, ושכל חלקי "הפאזל" הראיתי "נפלו" למקומם הנכון והתמונה שלמה ומלאה ולא נותר כל ספק, אשיב לו כי "קול קטן וחרישי" טורד ואינו מניח לי, באופן שלא יכולתי לסלקו מלפני, כפי שהתבטא כב' השופט מ. חשין:

"גם אם אמרנו כי הכנסתו של הגורם המוסרי יש בה כדי לזרוע מבוכה בלבותיהם של חברי חבר מושבעים, הרי אין כן דין בבית-משפט שחבריו הינם אנשי מקצוע. אכן, אין אנו רשאים להתעלם - לא יהיה זה ראוי כי אתעלם - מהיסוד המוסרי הכרוך בהרשעתו של נאשם; וגם אם נבקש לחמוק ממנו סופו שיגיע עדנו. הנה כי כן, בסופו של ההליך הראציונאלי לבחינתן של חלופות העשויות להקים ספק סביר באשמתו של נאשם; וגם במקום שבית-משפט יאמר אל לבו: כל חלופות אפשריות נעדרות הן, לכאורה, כל משקל של ממש, ומכאן שהתביעה הוכיחה את אשמתו של נאשם 3 מעבר לכל ספק סביר; גם בהגיענו אל תחנת סיום זו, אפשר שקול קטן וחרישי - קול המוסר - יעלה בו בשופט ממצפוני ויאמר לו: אחרי כל אלה "זה לא זה". אפשר שקול זה פירושו לא יהיה אלא ספק סביר "ראציונאלי". אפשר גם אחרת. בין כך ובין אחרת, שופט לא יוכל להתעלם ממצפוני - אסור לו שיחמוק ממנו - ועל פי צו לבו יעשה"

(ע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3), 45).

בהגיעי לנקודת סיום זאת בחוות דעתי, אומר כי חשד כבד מאוד רובץ לפתחם של נאשמים 2 ו- 3, כי גם הם פגעו מינית במתלוננת וייתכן כי אני מציע לזכות את מי שאשם בביצוע עבירות חמורות ומכוערות. אולם, בחשד ואף בחשד כבד לא די, ומשנותר ספק בליבי ולו ספק ספיקא, עדיף בעיני זיכוי של האשם (כמעט) מאשר הרשעתו ושלילת חירותו של החף, שנאמר: "יותר טוב ויותר רצוי לפטר אלף חוטאים מלהרוג נקי אחד ביום מן הימים" (רמב"ם, "ספר המצוות", "לא תעשה", רצ[ב]).

לאור האמור לעיל, אציע לחברי הנכבדים לזכות את הנאשמים 2 ו- 3 מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו להם בכתב

האישום.

מכיוון שכתב האישום נגד נאשם 1 הוגש בטרם הגיעו לגיל 19 לא ניתן להרשיעו, אלא שעלינו לקבוע בשלב זה כי ביצע את העבירות. (סעיפים 5א(ב) + 21 לחוק הנוער [שפיטה, ענישה ודרכי טיפול] התשל"א-1971).

על כן אציע לחברי הנכבדים לקבוע כי נאשם 1 ביצע את העבירות הבאות:

מעשים מגונים - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות המפורטות בסעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק העונשין (ריבוי מקרים).

אינוס - עבירה לפי סעיפים 345(א)(1)+345(ב)(1) לחוק העונשין (ריבוי מקרים).

מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב)+345(ב)(1) לחוק העונשין (שני מקרים).

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנשיא, השופט י' אלרון [אב"ד]:

אני מסכים.

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

לאור האמור לעיל, אנו מזכים, מחמת הספק, את הנאשמים 2 ו- 3 מן העבירות שיוחסו להם בכתב האישום וקובעים כי נאשם 1 ביצע את העבירות הבאות **מעשים מגונים** - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות המפורטות בסעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק העונשין (ריבוי מקרים), **אינוס** - עבירה לפי סעיפים 345(א)(1)+345(ב)(1) לחוק העונשין (ריבוי מקרים), **מעשה סדום** - עבירה לפי סעיף 347(ב)+345(ב)(1) לחוק העונשין (שני מקרים), **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כה' אדר ב' תשע"ד, 27.3.2014, במעמד באי כח הצדדים והנאשמים.